

Tudatosság és az Abszolút **(Consciousness and the Absolute)**

Sri Nisargadatta Maharaj
utolsó beszélgetések

Szerkesztette:
Jean Dunn

Bevezetés

A Nisargadatta Maharaj tanításairól szóló könyvek az eredeti kérdés-felelet formában kerültek publikálásra, amelyben a tanítások is átadásra kerültek. A Maurice Frydman fordította Maharaj beszélgetések, az „I Am That”, és az ezt követő összeállítások, az enyémet is beleértve, útjelzőként szolgálnak Maharaj filozófiájához. Nyugaton sokan kezdték követni tantételeit ezen összeállítások olvasása hatására. Ez alkalommal tantételei aranyláncának egy következő szeme kerül bemutatásra, „Tudatosság és az Abszolút” címmel.

E könyvben Sri Nisargadatta Maharaj utolsó tanításai találhatók, az utolsó beszélgetések, amelyeket szavai meghallgatására az egész világból hozzá sereglő emberekkel folytatott. A következő, élete utolsó napjaiban zajlott beszélgetések, a számunkra adott legkivételesebb tanításainak a betetőzését, bölcsessége magaslatainak a tetőfokát jelentik.

A beszélgetések helyszínéül egy kis emeleti szoba szolgált, amely körülbelül ötven évvel ezelőtt, meditációs szobájaként épült. Mily sok kereső kereste fel őt spirituális útmutatásért az elmúlt negyven év alatt! Mostani, betegségének (tumor) fájdalom teli napjai során tartott beszélgetései, rövidék és tömörek. Tökéletesen tiszta volt számunkra, hogy testének borzalmas fájdalmai ellenére tudta, hogy ő nem ez a test. Tudtuk, hogy teste szenved, mivel elmondta nekünk; mégsem hagyta el soha semmilyen panasz vagy zokszó az ajkait. Megindítóan könnyű volt figyelni rá.

Maurice Frydman ezt a nagy tanítót úgy írta le, mint aki „melegszívű, érzékeny, metsző humorú, félelmet abszolút nem ismerő és igaz; aki mindenkit inspirál és támogat, aki hozzá fordul.” Mások tigrisként jellemezték őt. Az volt, amire éppen szükség volt: kedves, úriember, türelmes, nyers, durva, türelmetlen. A hangulatok úgy mentek keresztül rajta, mint a nyári szellő, éppen hogy csak megérintve őt.

Üzenetének ereje egyetlen céllal zeng: „Mindent adj fel, akármit olvastál és hallottál, és csak LEGYÉL. Te, az Abszolút, nem az „én Vagyokság” vagy, habár jelenleg az „én Vagyokság”-ban időzöl. Ezt újra és újra elmondja. De tanításának ismétlődése valóságos értelemmel bír, mivel kemény kagylóhéj védelmet építettél a pszeudogó köré; ezért állandó porölycsapásokra van szükség, hogy ezt a kagylóhéjat feltörd. A tanítás ismétlődő jellege bölcsességének, és tanítási készségének a szerves részét képezi.

Arra tanított bennünket, hogy önmagunkat keressük, hogy szavain elmélkedjünk, és megkérdezzük önmagunkat, „igaz ez, vajon?” Azt mondta, az embernek fel kell fedeznie, hogy mi a test, honnan származik, elfogulatlanul kell tanulmányoznia, ítélezés nélkül kell szemlélnie azt. Befelé kell fordulnunk, hogy megtudjuk, ki vagyunk, azért, hogy eggyé váljunk azzal.

Az „én Vagyokság”-ban (vagy Tudatosságban, amely tiszta szeretet) időzve, a Tudatosság maga fogja megadni számunkra a válaszokat. Jelenleg, a Tudatosság, amik vagyunk, nem személyes Tudatosság, hanem személytelen, univerzális tudatosság. Az idők folyamán a Tudatosság meg fogja nekünk mutatni, hogy még csak az sem vagyunk, hanem az Örökkévaló Abszolút, ami nem született, halhatatlan.

Ezen egyedülálló bölcsesség minden árnyalatát visszatükrözik ezen utolsó, megindító beszélgetések, amelyek a jelenlétének kiváltságában részesülők részvételével zajlottak.

E szavakat olvasván, az ő áldásában részesülhetsz általuk.

JEAN DUNN

1980. május 1.

Kérdő: *A jñani hogyan látja a világot?*

Maharaj: A jñani tudatában van a tudatosság, e spontán keletkezett létezőség eredetének és értékének. Ugyanez a tudatosság szerepek sokaságát játssza, némelyik boldog, némelyik boldogtalan; de bármilyen a szerep, a jñani a szemlélője csupán. A szerep nincs hatással a jñanira.

Minden problémád a test-elme problémája. Mégis ragaszkodsz a testhez. Mivel azonosulsz a test-elmével, bizonyos udvarias kifejezési módokat követsz, amikor beszélsz. Én nem. Kellemetlen helyzetbe hozhatlak; lehet, hogy nem leszel képes elfogadni, amit mondok. Nincs érzésem illemszabályokhoz.

Saját koncepcióid és fogalmaid rabja vagy. Valójában, egyedül az „én”-nek az érzését szereted; mindent miatta teszel. Nem valaki másért dolgozol, a nemzetért sem, csakis ennek az „én”-nek az érzéséért, amelyet annyira szeretsz.

K: *De én szeretek tevékenykedni; szeretek dolgozni.*

M: Mindezek a tevékenységek megtörténnek, de ez szórakozás csupán. Az ébrenléti és a mély alvás állapotok spontán módon jönnek és mennek. Az „én” érzés következtében önkéntelenül úgy érzed, hogy dolgozol. De derítsd ki, hogy ez „én”-nek ez az érzése valós, vagy valótlan, állandó, vagy átmeneti.

Az „én”, amely megjelenik, valótlan. Hogy miért valótlan, már igazoltam. Abban a pillanatban, hogy az „én” valótlanak bizonyul, ki az, aki tudja, hogy az „én” valótlan? Ez a benned lévő tudás, az tudja, hogy az „én” valótlan, az a tudás tud a változásról, amely önmaga változatlan, állandó kell, hogy legyen.

Te illúzió vagy, *Maya*, képzelődés. Tudom, hogy én valótlan vagyok, csak ezért tudom, hogy te is valótlan vagy. Nem így áll a helyzet: mivel én valós vagyok, te valótlan vagy. Hanem így: mivel én valótlan vagyok, minden valótlan.

A Tudatosság a test függvénye; a test a táplálék eszenciájának a függvénye. A Tudatosság az, ami most beszél. Ha a táplálék-eszencia nincs jelen, a test nem létezhet. A test nélkül képes lennél beszélni?

Tudsz tenni bármit is, hogy megőrizd az „én”-nek ezt az érzését? Ahogyan jött, spontán módon, úgy fog eltávozni is. Nem fog előre figyelmeztetni, mondván: „holnap elmegyek”.

Felmerült egy kétség, és te megpróbálsz megtalálni a megoldást, de ki az, akié ez a kétség? Neked magadnak kell kiderítened.

1980. május 10.

Maharaj: Hogyan nyertem el az igazságot, ami fölött szakadatlanul uralkodom? A meditáló fölötti meditációval, az „Én Vagyokság”-nak az „Én Vagyokság”-ba való beleolvadásával. Csak ekkor értettem meg, hogy mi a valódi természetem. A nagy Bölcsék ugyanezen a módon meditáltak. Senki nem mondta nekem, hogyan kell csinálni. Ezt a tudást nem kívül kerestem. Belül csírázott ki.

A Bölcsékhez hasonlóan meditáltam, és látomást láttam. Először egy tér jelent meg, és a térben láttam a megtestesült princípiumokat. Valójában nincs testük, de a látomásomban rendelkeztek testtel. Úgy neveztem őket, hogy *Prakriti* és *Purusha*, a kozmikus tudatosság férfi és női aspektusa.

A *Prakriti* és a *Purusha* egyesüléséig a dinamikus, mindent betöltő tudatosság szunnyadó állapotban nyugszik. A férfi és női aspektusok egyesülésekor a kilövellések a női figurába plántálódtak. Amikor ezek a kilövellések egyesültek az anyaméhhez, elkezdtek formát ölteni. Kilenc hónap viselősséget követően egy kisgyermek született.

Az anyaméhben elplántált tudatosság a kauzális test, a „*lingadeha*” volt. A „*lingadeha*”-ban az „*En Vagyok*” szunnyadó állapotban volt. Ez az, amit meditációban láttam.

Kérdő: *Hogyan vesztettük el ezt a tiszta tudatossági állapotot?*

M: Minden lény tapasztalja az *Isvara*, állapotot, vagy közvetlenül, vagy potenciálisan, de annyira elmerült ebben az objektív világban, hogy elveszítette az identitását. Fel kell ismerned, hogy mi ez az „*En Vagyok*” princípium. Spontán felmerül, és megjelenésével megkezdődik a fogalmi élet rejtélye.

K: *Hogyan kezdjek hozzá az En kereséséhez?*

M: Kezdd a legelején. Ebben a durva világban én a szüleimmel kezdtem, mivel teljes mértékben tudtam, hogy az én princípiumom már benne tartózkodott az ő testi elemeik kollekciónjában, amelyből származom. De arra a következtetésre jutottam, hogy nem lehetek az a princípium, amely anyám testéből származik.

Itt senki nincs, aki a 100 éves kort meghaladná. Azt jelenti ez, hogy 100 évvel ezelőtt nem léteztetek?

K: *Nem tudom.*

M: Annak, aki azt mondta, „nem tudom”, léteznie kellett akkor; röviden, nem olyan voltál, mint most, de valamilyennek lenned kellett. Ezt alaposan meg kell értened. 100 évvel ezelőtt nem olyan voltál, mint most; így annak kellett akkor léteznie, aki most erre rámutat. Cselekedtél, és cselekszel, örökké létezel.

Amit fejtegetek, nem világi tudással kapcsolatos. Nem akarsz feladni sem a világi tudást, sem az úgynevezett spirituális tudást, és mégis, eme világ fogalmak révén akarsz megérteni létezésed rejtélyét, és pontosan ez az, amiért nem vagy képes megérteni.

A te állapotod valójában az Abszolút üdvösség, nem ez a fenomenális állapot. Abban a nem-fenomenális állapotban üdvösség teljes vagy, de nem tapasztalod annak jelenlétét. Abban az állapotban nyoma sincs szenvedésnek vagy boldogtalanságnak, csak szintiszta üdvösség van. Mi az, amiről beszélek?

K: *Ananda (üdvösség).*

M: Saját fogalmaidnak megfelelően akarsz kielégülni, ezért próbálsz meg felhívítani a vegyítetlen üdvösséget. Az „*ananda*” kifejezésnek csak akkor van értelme, ha azt juttatja kifejezésre, hogy a testi létezőség meg tudja azt tapasztalni. Amikor mély álomban vagy, és formákat kezdesz látni, akkor valójában álmodsz. Azok a formák nem a saját létezőségedből jönnek? Akármit látsz, még ébrenléti állapotban is, azok nem a te saját létezőségedből jönnek, amely a testben lakik?

Mély álomban a tudatosság szunnyadó állapotban van; ilyenkor nincs test, nincsenek fogalmak, nincsenek kellemetlenségek. A látszólagosan ébrenléti állapot megérkeztedkor, az „*En Vagyok*” fogalom megérkeztedkor, az „*En Vagyok*” szeretete felébred. Önmagában ez *Maya*, illúzió.

K: *Úgy érti Maharaj, hogy a három állapot tapasztalója az En?*

M: Az a *Saguna Brahman* állapot; a létezőséged miatti további állapotok vannak. Az álmvilág nagyon régi, nem új. Régi műemlékeket látsz az álmaidban. Létezőséged nagyon erőteljes.

Magának a létezőségnek a megjelenése alkotja az időt. Minden létezőség, de én, az Abszolút, nem vagyok az. Meditációban teret láttam, amikor hirtelen két forma lépett elő a nem-formából, a *Prakriti* és a *Purusha*, és e formák kvintesszenciája az „*En Vagyok*” tudomás. Nem voltak formák, aztán hirtelen formák jelentek meg, éppen úgy, mint az álmvilágban.

Álmodóként te az ágyon alszol, de álmvilágodban látsz egy testet, és azt gondolod, hogy az te vagy, és mindenfélét teszel eme álomtest révén. Ugyanilyen módon teremődnek a testek az úgynevezett ébrenléti állapotban.

A *Prakriti* és *Purusha* állapot nem rendelkezik formával, és örök, nincs sem kezdete, sem vége. De belőle származik az öt elem, és ezekkel egyidejűleg alakul ki a forma, az idő első tapasztalásának pillanatában. Ez a folyamat ismétlődik meg újra meg újra, a test-formával pusztán az idő megtapasztalásának a lehetőségére utal. Ez az értelmezés nem fog mindenki esetében célt érni.

Az úgynevezett halál pillanatában, milyen identitással szeretnél eltávozni?

K: *Parabrahmanként.*

M: Az Abszolút, amit én *Parabrahmannak* nevezek, mondd el, hogy milyen? Amit te művelsz, az a szavaknak további szavakkal, a fogalmaknak további fogalmakkal való szaporítása.

K: *Maharaj, ki kell, hogy segítsen engem ebből.*

M: Meg tudod határozni, hogy mi vagy te?

K: *Az áldására van szükségem, hogy megértsem, mi vagyok én.*

M: Nagyon értesz a szójátékokhoz. Amíg én arról a tudásról beszélek, amely e fenomenális világon túl van, te világi fogalmak és szavak révén próbálsz megérteni. Add fel mindezen fogalmakat, és merülj bele saját létezésed kutatásába. Hogyan lettél? Elmélkedj el ezen! A Guru valódi áldása akkor fog megérkezni, amikor a tudás maga csirázik ki a bensődben.

1980. május 14.

Maharaj: Az orvosok ezt a testet rákosként diagnosztizálták. Lenne másvalaki ilyen vidám, ilyen súlyos diagnózissal? A világ a te közvetlen tapasztalatod, a te saját megfigyelésed. Mindaz, ami történik, ezen a szinten történik, de én nem ezen a szinten vagyok. Elkülönítettem magam a *Sattva Gunától*, a létezőségiől.

A spiritualitás Végső állapota az az állapot, ahol soha semmilyen szükségletet nem érezni, ahol semmi nem használható semmire. Ezt az állapotot nevezik úgy, hogy *Nirvana*, *Nirguna*, amely az Örökkévaló és Végső Igazság. Ezen egész beszélgetés lényegét és végösszegét úgy nevezik, hogy *Sat-Guru Parabrahman*, az állapot, amelyben nincsenek szükségletek.

Az univerzum megsemmisülését követően, amikor nyoma sem marad a teremtésnek, ami marad, az az én tökéletes állapotom. Az univerzum teljes teremtése és megsemmisülés során, én örökké érintetlen maradok. Ezt a részt még nem fejtettem ki részletesen: az én állapotom soha nem érzékelt az univerzum teremtését és megsemmisülését. Én vagyok a princípium, amely túléli minden teremtést, és minden megsemmisülést. Ez az én állapotom, és a tied is ez, de te nem vagy a tudatában, mert a létezésed körülölel. Ráébredni csak akkor lehetséges, amikor a legyőzhetetlen hittől, az örökkévaló *Sat-Guru Parabrahmantól* támogatást kapsz. Ez az állapot, ez a *Parabrahman* princípium örökkévaló, és a Sat-Guruval is azonos. Ez a Guru minden hívének örök természete.

1980. július 29.

Kérdő: *Miért keletkezett ez a tudatosság?*

Maharaj: A kérdés és a válasz egyaránt te vagy. Minden kérdésed a testtel való azonosulásod miatt keletkezik. Hogyan tudna bármilyen kérdés ahhoz kapcsolódni, ami a testet megelőzőleg volt, és a tudatosság hogyan tudna válaszolni rá? Vannak jógik, akik sok-sok évig meditációban ültek, választ keresve erre a kérdésre, de még ők sem értették meg. És még te panaszkodsz.

K: *Ez egy nagy rejtély.*

M: Ez csak a tudatlan számára rejtély. Annak, aki nem azonosul a testtel, nem rejtély többé.

K: *Maharaj nem tudja átadni számunkra?*

M: Folyton arról beszélek, de te nem figyelsz.

K: *Maharaj individuumoknak lát bennünket?*

M: Nincsenek individuumok; csak táplálék testek vannak, az „Én Vagyok” tudomással. Nincs különbség a hangya és *Isvara*, között; mindketten ugyanazon minőség. A hangya teste kicsi, az elefánté nagy. Az erejük különböző, a méretük miatt, de az életerő ugyanaz. A tudomáshoz testre van szükség.

K: *Hogyan kapta Maharaj a Nisargadatta nevet?*

M: Valamikor verseket írtam. A versek csak úgy kifolytak belőlem, és ebben az áradatban én csak Nisargadattát adtam hozzá. Addig szórakoztam a versek költésével, amíg Gurum meg nem intett engem, „túl nagy élvezettel írod ezeket a verseket; hagyj fel velük!”

Mire akart vajon kilyukadni? Az ő célja az volt, hogy a létezőséggel való szórakozás helyett olvadjak egybe az Abszolút állapottal.

Ezen a módon ébredtem rá a tudásra, nem pedig mentális manipuláció révén. Gurum azt mondta: „így áll a dolog”, és számomra ezzel befejeződött! Ha továbbra is az intellektus birodalmában maradsz, bele fogsz bonyolódni, és bele fogsz veszni az egyre több és több fogalomba.

A tudatosság folyamatosan folyó idő. De én, az Abszolút, nem leszek az ő társaságában örökké, mert a tudatosság időhöz kötött. Ha ez a létezőség eltávozik, az Abszolút nem fog tudni az „Én Vagyok”-ról. Megjelenés és eltűnés, születés és halál, ezek a létezőség minőségei; nem a te minőségeid. Miután vizeltél, szag árad a vizeletedből – te vagy az a szag?

K: *Nem, nem én vagyok az.*

M: Ez a létezőség olyan, mint az a vizelet. Lehetsz te a létezőség?

K: *Abszolúte nem!*

M: Nincs szükséged további *sadhanára*. Számodra a Guru szavainak vége.

1980. október 5.

Maharaj: Én nem rendelkezem individualitással. Nem pózolok személyként, annak színlelve magam. Bármilyen történik, a megnyilvánult tudatosságban történik.

Az emberek engem a saját fogalmaikkal azonosítanak, és azt csinálják, amit a fogalmaik diktálnak. Ez tudatosság, mely megnyilvánult, semmi más. Ki beszél, ki sétál, ki ül? Ezek ennek az „Én Vagyok” kemikáliának a kifejezései. Te vagy ez a kemikália? Mennyről és pokolról beszélsz, erről a Mahatmáról, vagy arról az emberről, de mi a helyzet veled? Ki vagy te?

Meditációban egy csomó látomása van az embernek. Ezek a kemikáliában vannak, a tudatosság birodalmában vannak, nemde? Mindezen dolgok csak a született kemikáliához kapcsolódnak. Te nem ez az „Én Vagyok” kemikália vagy!

Nem kell spirituális tudást tanulmányozni; a tudás hallgatásból származik. Amikor a hallgató hallgatja, és elfogadja azt, valami bekattan benne.

Ez az „Én Vagyok”-ság másság; a kettősség kifejeződése.

1980. november 8.

Kérdő: Miért van az, hogy természetesen módon úgy gondolunk önmagunkra, mint különálló individuumokra?

Maharaj: Ahogy spirituális tudásunk növekszik, individuális test-elmével való identifikációnk csökken, és tudatosságunk az univerzális tudatosság felé terjeszkedik. Az életerő továbbra is aktív, de gondolatai és cselekedetei nem korlátozódnak többé az individuumra. A totális megnyilvánulássá válnak. Olyan ez, mint ahogy a szél cselekszik – a szél nem valamilyen konkrét individuum felé fúj, hanem a totális megnyilvánulás felé fúj.

K: *Individuumként visszamehetünk a forráshoz?*

M: Individuumként nem; az „Én Vagyok” tudomásnak kell visszamennie a saját forrásához.

Most a tudatosság egy formával azonosul. Később megérti, hogy ő nem ez a forma, és továbblép. Néhány esetben elérheti a helyet, és nagyon gyakran, itt meg is áll. Nagyon ritka esetben éri el valódi forrását, amely minden kondicionáltságon túl van.

Nehéz feladni a testtel, mint az énnel való azonosulásnak a hajlamát. Én nem individuumhoz beszélek, én a tudatossághoz beszélek. A tudatosság az, amelynek keresnie kell a forrását. Abból a nem-lét állapotból származik a létezőség. Olyan csendesen jön, akár a szürkület, először csak „Én Vagyok” érzéssel, majd hirtelen jelen van a tér. A térben mozgás kezdődik a levegővel, a tűzzel, a vízzel, és a földdel. Mindez az öt elem te vagy csupán. A te tudatosságodból történik mindez. Nincs individuum. Csak te vagy, a teljes működés te vagy, a tudatosság te vagy.

Te vagy a tudatosság, az Istenek összes címei a te neveid, de a testbe való kapaszkodással átadod magad az időnek és a halálnak – ráakod azt önmagadra.

Én vagyok a teljes univerzum. Miután a teljes világegyetem vagyok, nincs szükségem semmire, mivel én vagyok minden. De beleszorítottam magam egy kicsi dologba; egy töredékké tettem magamat, és szükségleteim lettek. Testként oly sok dologra van szükségem.

Létezel-e, és léteztél-e test hiányában? Vagy, és voltál, vagy sem? Érd el az állapotot, ami a test előtt van és volt. Valódi természeted nyitott és szabad, de te beburkoltad azt, különböző dizájnnal ellátva.

1980. november 9.

Kérdő: *Szükség van arra, hogy azt a fajta szenvtelenséget, amelyre Maharaj bennünket tanít, a gyermekeknek is tanítsuk?*

Maharaj: Nincs. Ha ezt tennénk, akkor nem ambicionálnák a fejlődést; szükségük van bizonyos ambíciókra, bizonyos vágyakra, hogy megfelelően fejlődjenek.

Aki teljes körűen tanulmányozza önmagát, aki eljutott a megértésre, soha nem fog arra törekedni, hogy akadályozza a tudatosság játékát. Nincs semmiféle hatalmas intellektusú teremtő, mint olyan; mindezen játék spontán zajlik. Nincs értelem mögötte, így a tiédet se próbáld ráakni, valamilyen változást előidézendő; hagyd békén. A te intellektusod egy későbbi terméke ennek a folyamatnak, hogyan tudná hát intellektusod gondjaiba venni, vagy akár értékelni is az egész teremtést? Kutasd a saját énedet; ez a célja létednek.

A spiritualitás semmi több, mint a megértése a tudatosság e játékának – törekedj annak a kiderítésére, hogy mi ez a forrás keresésével kapcsolatos megtévesztés.

1980. november 12.

Maharaj: Az „*En Vagyokság*”, a megnyilvánult *Brahman*, és *Isvara*, mind egy, elmélkedj el ezen, és értsd meg. Azon ritka alkalmak egyike ez, amikor minden részletetekbe menően kifejtésre kerül, használd ki hát teljes mértékben.

Te vagy a megnyilvánult *Brahman*. Sokszor elmondtam már neked, hogy mi a te valódi állapotod, de a szokás hatalma miatt ismét testi identifikációba süllyedsz. Most elérkezett a stádium, amikor fel kell adnod ezt a testi identifikációt. A testi tevékenységek folytatódni fognak, amíg a test le nem hull, de nem fogsz azonosulni azokkal.

Kérdő: *Hogyan kell ezt csinálnunk?*

M: Látod a testet, tehát nem vagy a test. Megfigyeled a lehetet, tehát nem vagy az éltető lehet. Ugyanilyen módon, nem vagy a tudatosság; de eggyé kell válnod a tudatossággal. Amint megszilárdulsz a tudatosságban, a test és a testen keresztül történő megnyilvánulás iránti szenvtelenség spontán bekövetkezik. Ez egy természetes, szándékolatlan lemondás.

Ez nem azt jelenti, hogy el kell hanyagolnod világi kötelességeidet; hajtsd végre ezeket teljes élvezettel.

K: *Nem kellene, hogy újra felfedezzük a testből a kisgyermek szabadságát?*

M: Értsd meg a gyermek forrását. A gyermek az apa spermájának és az anya petesejtjének a gyümölcse. A tudatosság jelen van a gyermekben, ahogy a szülőkben is; a tudatosság, mindig ugyanaz, akár a gyermekben, akár a felnőttben van. Csak egy tudatosság van. Eggyé kell válnod a tudatossággal, és meg kell szilárdulnod benne, hogy aztán meghaladd. Ez a tudatosság a te egyetlen tőkéd. Értsd meg ezt.

Mennyire ismered önmagad?

K: *Megérintettem a Sat-guru lábát, azon túl semmit nem tudok.*

M: Meg kell ezt tenned, de meg kell, hogy értsd a „*Sat-Guru lába*” jelentését. Értsd meg, hogy a mozgás a lábbal kezdődik, tehát a mozgás a nem-tudatosságtól indul, és a tudatosság felé tart. Amikor a tudatosság bekövetkezik, az a *Sat-Guru* mozgása. Menj a mozgás forrásához, ahol az „*En Vagyokság*” kezdődik. Annak az erőfeszítése, aki megállította a mozgást, nem fog kárba veszni. A *Sat-Guru* lábának a megérintése a határvonal a tudatosság és a nem-tudatosság között.

1980. november 17.

Kérdő: *Nem kell megszabadulnunk minden tudástól?*

Maharaj: Alapos tudást kell szerezned erről a tudatosságról, és amikor már mindent tudsz a tudatosságról, arra a következtetésre jutsz, hogy ez az egész nem valóságos, és akkor fogod azt elvetni. Miután meghallgattad ezeket a beszélgetéseket, ülj le, és meditálj azon, hogy „amit hallottam, az igaz vagy sem?” Akkor meg fogod érteni, hogy ettől szintén meg kell szabadulnod.

A princípium, amely meg tudja ítélni, hogy a világ létezik, vagy sem, ez a princípium előbb keletkezett, mint a világ. Az, ami mindenki által ismert, létezik vajon, vagy sem – ki tudja?

Amikor azt mondom *Parabrahman*, akkor te azt mondod, hogy érted. A nevek puszta kommunikációs eszközök. Érted, hogy mire akarok kilyukadni?

K: *A jñani tudja, hogy ez az egész illúzió, hogy nincs út; de ha az illúzió belül lévő valakinek meggyőződése, hogy van út, és van hova menni, ad ez értelmet olyan technikák alkalmazásának, amelyek további illúzióhoz vezetnek?*

M: Illúzió – ez egy szó, vagy nem?

K: *Egy szó, amely egy fogalomhoz kapcsolódik.*

M: Ez szintén csak egy név, nemde?

K: *De igen.*

M: Szóval milyen illuzórikus szót óhajtasz, mi fog neked megfelelni?

1980. november 18.

Maharaj: Jelen szemléletmódom korlátozásmentes, totálisan szabad.

Végül is az embernek túl kell lépnie a tudáson, de a tudásnak el kell jönnie, és a tudás folyamatos meditáció révén jöhet. Meditáció révén az „Én Vagyok” tudomás fokozatosan megszilárdul, és egyesül az egyetemes tudással, és ezért totálisan szabaddá válik, akár az ég, vagy a tér.

Akik azzal a gondolattal jönnek ide, hogy itt tudásra, sőt spirituális tudásra fognak szert tenni, individuális aspiránsként jönnek, akik kapni akarnak valamit; ez a valódi nehézség. A keresőnek el kell tűnnie.

Amikor ismered valódi természetedet, az „Én Vagyok” tudomás megmarad, de ez a tudomás korlátozatlan. Nem lehetséges, hogy tudást szerezz, te vagy a tudás. Az vagy, amit keresel.

A te valódi lényed már azelőtt létezik, mielőtt bármilyen koncepció felmerülne. Lehetsz te egy objektum, megérthetsz valami olyat, ami már a fogalom keletkezése előtt létezett? Tudatosság hiányában van-e valamilyen bizonyíték valaminek a létezéséről? A tudatosság azonos magával az elmével, a gondolattal, az egész jelenségvilággal, minden megnyilvánulással. Ezt megértve, már akkor meghalsz az „én a test vagyok” számra, míg élsz. Az ilyenfajta tudás csak ritka esetben jön, és egy nagyon nehezen megfogható tudásfajta, ahol az erőfeszítés szükségtelen; valójában maga az erőfeszítés jelenti az akadályt. Ez intuitív megértés.

Kérdő: *Akkor el kell vetni minden szellemi diszciplínát?*

M: A legmagasabb szinten ez így van; az előző szinteken meg kell csinálnod a házi feladatodat.

Azok, akik képesek ezt intuitív módon megragadni, elveszítik érdeklődésüket a világi ügyek iránt. Miután elveszítették azt, mit fognak nyerni? Bármit is veszítenek, egy hétköznapi embert fognak elveszíteni, de amit cserébe kapnak, az királynak is alkalmas lesz. Akik már megértésre jutottak, és egy bizonyos stádiumba érkeztek, nem fognak kérni semmit, azonban minden oda fog jönni hozzájuk, spontán. Nem fognak kívánni semmit; mégis minden ott lesz.

Ez nem az individuum számára történik meg – az egyetemes megnyilvánulás számára történik, vagy annak a számára, aki eggyé vált az ő valódi természetével. A jñani számára, aki csak szemtanúja a bekövetkezésének.

1980. november 20.

Maharaj: A princípium, amely tudatában képes lenni önmagának, a testben van. A csúszómászó féregben is benne van, mert a féreg ösztönösen tudatában van önmagának.

A beszélgetéseim hallgatásával vissza fogsz alakulni a születésedet megelőző, eredeti állapotodba. Ebben a pillanatban, a jelen életed ellenére, meg fog történni. Jelen beszélgetésem egészen más most, egy magasabb szinten van; ezért invitálok senkit a mostani beszélgetések hallgatására. Nem javasolom senkinek, hogy ide jöjjön, és hallgasson, mert a család vagy mindennapi élet iránti szenvtelenséget fogják fejleszteni.

A nyelv energiája és az életadó lehelet energiája egyesülni és stabilizálódni fognak. Ellenkező esetben, ha lehetővé teszed, hogy kifelé menjenek, akkor szét fognak szóródni.

Ha békét akarsz, stabilizálódj azon a ponton, ahol lenni kezdted, maradj ott. Az Om az el nem hangzott hang, ki nem ejtett szó.

Nincsen hatással rád a beszédem, még a saját tudatosságod természetét sem vagy képes észlelni. A tudatosság olyasvalami, mint egy drámai játék, színészkedés. Te nem támogatott vagy, nincs támogatásod egyáltalán. A születés, a szülők, mindez illúzió. A test önmagadnak tekintése okozza a szerencsétlenséget. Ha nem kapaszkodsz a testbe, mint identitásodba, minden rendben van.

Amikor a létezőség elfelejti önmagát, ez az állapot a *Parabrahman*. A tudatosság nem a te valódi állapotod, a táplálék eszencia test eredménye, és te, az Abszolút, nem ez vagy.

1980. november 21.

Maharaj: Akármit gondoltam korábban, most megváltozott. Mi történik most, az, hogy az individualitásnak még a legkisebb érintése is teljesen eltűnt, és a tudatosság, mint olyan, spontán tapasztalható. Az eredmény totális szabadság. Mindvégig teljes meggyőződésemm volt, hogy a tudatosság tapasztalt; de az „én”, amelyet a tudatosság tapasztalt, jelen volt. Most ez teljesen eltűnt; ezért, bármi is történik a tudatosság terében, én, aki a tudatosságot megelőzőm, nem vagyok érintett semmilyen módon. A tudatosság tapasztalata önmagának a tapasztalata.

Ennek ellenére, értsd meg, hogy mi tudatosság, még ha a tudatosság nem is egy individuum. A tudatosság alapja és forrása az anyagban van. Amiről beszélek, az még a fogalmi világban van, és nem kell elfogadni azt, mint igazságot. A fogalmi világban semmi nem igaz.

Amikor a betegséget diagnosztizálják, valójában a betegség neve indít be különféle gondolatokat és koncepciókat. Megfigyelve ezeket a gondolatokat és koncepciókat, arra a következtetésre jutottam, hogy bármi történik, az a tudatosságban van. Azt mondtam a tudatosságnak, „te vagy az, aki szenved, nem én”. Ha a tudatosság továbbra is szenvedni akar, maradjon a testben. Ha el akarja hagyni a testet, hagyja el azt. Én sem így, sem úgy nem vagyok érintett.

Mindenféle dolgok történtek, gondolatok és tapasztalatok, és ezek megterhelték a számlámat, de amint megláttam, hogy mi ez, minden számlakönyv elégett, és semmiféle számla nincs többé.

Milyen mulatságos olyasvalakit látni, aki individuumnak hiszi magát, aki cselekvőnek, vagy megvalósítónak hiszi magát. Akármi történik, és a történésnek a tapasztalása, a tudatosságban játszódik, az „Én Vagyok” létrejöttékor.

1980. november 24.

Kérdő: *Ha semmi különbség nincs a között, ami a születést megelőzi, és ami a halált követi, van-e bármiféle értelme, hogy megpróbáljuk megtudni, kik vagyunk most? Hát nem teljesen mindegy?*

Maharaj: A napból érkező fény, és a nap maga – van bármiféle különbség?

K: *Az egyetlen különbség az, ami a kettő között történik?*

M: Akármi történik a születés és a halál között, az is a tudatosság kifejeződése csupán. Még a tudatosság birodalmában is a különböző fogalmakkal való szórakozással mulatod az időt; mi egyebet csinálsz?

K: *Maharaj játszik különféle fogalmakkal?*

M: Nem. A tudatosság játszik önmagával.

K: *Nem Maharaj tudatossága játszik, még ha szenvtelenül is?*

M: A tudatosság nem a magántulajdon, hanem egyetemes dolog.

K: *Habár megértjük ezt, néha azonban úgy tűnik, hogy testbe van bezárva.*

M: Az intellektussal próbálsz megérteni; csak legyél. Amikor azt mondom, hogy te az a dinamikus, megnyilvánult tudás vagy, akkor te vagy minden. Mi egyebet akarsz?

K: *Abban a tudatban jöttem ide, hogy Maharaj tükröt tart elém, de ezúttal megmutatta, hogy én vagyok a saját tükröm.*

M: Ezért nem fogsz sokáig maradni.

K: *Miután elmentünk, mit kell tennünk?*

M: Ez rajtatok múlik. Ha a tudatosságban időzöl, minden spontán módon fog történni. Ha még mindig a test-elme szintjén vagy, akkor azt fogod hinni, hogy te csinálsz valamit. Ha valóban abban időzöl, amiről beszélek, egyé válsz saját Éneddel. Akkor az emberek szolgálni fognak téged, a lábaid elé fognak omlani. Bármilyen szükséges számodra, meg fog történni. A tevékenységeknek muszáj történniük. A tudatosság soha nem marad tétlen, mindig szorgoskodni fog – ez a természete. Amikor idejöttél, bizonyos elvárásaid, bizonyos törekvéseid voltak, de miután meghallgattad a beszédeimet, elveszítetted mindezt.

K: *Még ha intuitíve meg is értem ezt, mi ez a kelletlenség, hogy feladjam mindazt, ami nem vagyok?*

M: Még nem szilárdultál meg határozottan abban a megértésben. Meggyőződésednek olyannak kell lennie, hogy a jövőben semmilyen kérdés ne merüljön fel róla. Például, meghalt valaki és elhamvasztották, mindennek vége, van valamilyen kérdés ezzel kapcsolatban? Ehhez hasonlóan lesz vége mindennek.

K: *Milyen erőfeszítéseket kell tennem erre vonatkozóan?*

M: Ne tégy erőfeszítéseket, csak legyél.

Amikor a tudatosság teljes mértékben megérti a tudatosságot, magához fogja ölelni a testet, mint önmagát? A teljességben van; nem fog kiemelni a megnyilvánulásból egy töredéket, és nem fogja azt mondani, hogy „én ez vagyok”.

A tudatosság úgy fejezi ki magát, ahogyan a fény. Az öt elemnek a játéka a tudatosság megnyilvánulása, a ragyogás csak a tudatosságé. Az öt elem játéka végül beleolvad a tudatosságba, mert az a tudatosság következménye.

1980. november 25.

Maharaj: Az emberek idejönnek, és itt maradnak napokig, hetekig, sőt hónapokig. Az első néhány napon hallottak gyökeret ereszteneik, és ekkor kell elmenniük, így ami gyökeret eresztett, lesz rá ideje, hogy megnőjön és kivirágozzon. Amint a mag gyökeret ereszt, menniük kell. Ami gyökeret eresztett, ki kell, hogy virágozzon, ki kell, hogy fejezze magát minden szívben.

Kérdő: *Maharaj azt mondta, e tekintetben, hogy a tanításokat a Gurujától kapta, de a megértés az övé volt.*

M: Gurum azt mondta nekem, hogy egyedül a tudatosság a Guru, minden más fejlődés bennem csírázott ki. A gyümölcsnek saját fáján kell növekednie. Nem tudom elvetni az én megértésemet tebenned.

Nem veszem semmi hasznukat tradícióknak vagy tradicionális tudásnak. Ha a legcsekélyebb mértékben is tanulmányozod a tradíciót, látni fogod, hogy mindez fogalom. Engem csak egyetlen tény érint. Itt voltam én, a magam teljességében, és még csak tudatában sem voltam a tudatosságomnak, aztán ez a tudatosság hirtelen felpattant. Hogy történt ez? Ezt a kérdést kell tanulmányozni.

Az embernek meg értenie, hogy micsoda agyafúrt ez a *Maya* fondorlat; először a testünknek mutatja magát, és elhitheti velünk, hogy mi a test vagyunk, de a test semmi más, mint egy megtermékenyített sperma csepp, amely spermában a tudatosság szunnyadó állapotban van. Látod, micsoda fondorlat ez?

A test eszenciája az élelmiszer eszenciája, és ez a tudatosság benne szunnyad egészen a kezdetektől fogva. A tudatosság eme állapotában van az egész univerzum. Akárki ezt látja, megérti, hogy be kell, hogy következzen az elcsendesedés, tudja, hogy ez csak egy átmeneti történet. A fogalmak irdatlan struktúrája, amit számunkra tudásként tanítanak, a tudatosság eme egyszerű megjelenésén alapul.

1980. december 5.

Maharaj: E betegség ajándéka az a megerősítés, hogy nincs személyiség, nincs individualitás. Kié ez a betegség? A betegség része a teljes megnyilvánulás működésének, dinamikus *Chaitanya*; a tudatosság játéka. Az én valódi állapotom megelőzi a tudatosságot. Ez az állapot nem függ a tudatosságtól.

Van egy verspár, amelyet *Bhajan*okon *Chakrapani*hoz éneklünk. *Chakrapani* az „Én Vagyokság”-ot, az élet princípiumát, a megnyilvánult princípiumot jelenti. Olyan, mint ez az öngyújtó. A gáznak, mint olyannak, nincs lángja, de a megnyilvánulása a láng; tele van fénnel, élettellel, energiával. Még atomi és szubatomi szinten is jelen van ez az energia.

A tudatosság spontán módon működik, és az ember nem tudja, mi fog történni. Például, valamit mondok, és M. így fogja lefordítani, B. pedig máshogy, ahogyan megértették. A folyamat ez a módja. A *Chakrapani* olyan, „mint egy lendkerék”, ahogy Úr Krisna mondta, „minden lény forgásban van”. Az energia, amely az ébrenléti állapotban minden dolgot mozgat, mély alváskor szunnyad. Milyen sokáig nem vagy tudatában a tudatosságnak? Nem tudsz, aztán hirtelen megjelenik a tudatosság. Gondolkodik valaki e vonalak mentén? Hát nem csodálatos, hogy a tudatosság, amely bármennyi ideig szunnyadó állapotban maradhat, hirtelen spontán módon megjelenik?

Kérdő: *Az egyetemes tudatosság mindig tudatában van önmagának, mint az egyetemes tudatosságnak, vagy akkor lesz csak tudatában, amikor formát ölt magára?*

M: A tudatosság nincs tudatában a tudatosságnak. Ha túlságosan belebonyolódsz az általam mondottakba, akkor el fogod dobni a könyveket, amiket írsz, mindegyiket.

K: Befejezem a könyveket, aztán végeztem.

M: [Jean Dunnhoz] Azt ígérted nekem, hogy befejezed a könyveket. Az egyetemes tudatosság nem fogja megírni a könyveket. Mikor fogod megírni könyveket?

K: Ez meg fog történni, spontán módon.

1980. december 8.

Maharaj: Én a tudatosságról beszélek, amely e testen keresztül működik, e pillanatban, de amely nem látható. Ez a tudatosság nem korlátozódik a testre, hanem egyetemes tudatosság; most nem tudok semmi mást mondani. A személy, aki már halott, nem aggódik semmiért. Hogy tetszik-e az embereknek, vagy sem, nem számít. Lehet, hogy részesülsz valamiféle áldásban, lehet, hogy látod valamilyen hasznát, ha a beszédeimet hallgatod, nem tudom.

Minden cselekedetem az egyetemes tudatosság cselekedete, amely ennek a testnek a működésén keresztül jelenik meg. Nem valamilyen múltbéli emlék alapján cselekszem; minden cselekvés a mostban van.

Kérdő: *Honnan származik a tudatosság?*

M: Soha nem jön és megy, csak úgy tűnik, mintha megjelenne.

K: *Miért tudja ezt Maharaj, és mi miért nem?*

M: Nem okoz számodra nehézséget, hogy te is tudd, de milyen identitással kérdezel?

K: *Ez karmikus dolog, megváltoztatható a karma?*

M: Minden a tudatosság működése, nem az, vagy az cselekszik; minden a tudatosság.

K: *Tudna Maharaj, könyörületből, egy lökést adni nekem, hogy az egyetemes tudatosság állapotába kerüljek?*

M: Igen, természetesen, meg tudom csinálni, de hallgatnod kell rám, teljes mértékben hinned kell abban, amit mondok rólad, és annak megfelelően kell viselkedned.

Természettől fogva nem-megnyilvánult vagyok, és mégis megnyilvánultam, de valójában nem vagyok megnyilvánult. Tudsz élni így, a nem-megnyilvánultként?

Mindaddig, amíg az attribútum jelen van, az attribútum minősége, az „Én Vagyok”, jelen van; ezért, beszélni tudok, ily módon. Ha ez eltávozik, mi történik? Az „én” érzése jött, majd elment, ennyi az egész, nem fogok meghalni. Aki elutasította ezt az identitást, érteni fogja.

K: *Maharaj azt mondta, hogy nem fog meghalni?*

M: Hogyan tudna meghalni, aki nem született?

Amikor az emberek először értesültek erről a betegségről, azok, akik szeretnek engem eljöttek, hogy beszéljen velem, vagy írtak nekem, tanácsokkal és medicinával láttak el. Bármi, aminek meg kell történnie, az meg fog történni, nincs jelentősége számomra. Nem félek, úgyhogy nem kell csinálnom semmit. Teljesen rendben van, hogy akik szeretnek, írnak nekem, és eljönnek, hogy megvitassák velem a dolgokat; én nem hallgatok rájuk, és ez szintén teljesen rendben van, mert én nem félek semmitől.

Az, hogy felteszed a kérdést, hogy „ki vagyok én?”, és nem kapsz rá választ, azért van, mert az, aki a választ kapná, hamis. Lehet olyan ideád, koncepciód, és gondolhatod úgy, hogy megtaláltad önmagad, de ez csak egy fogalom; soha nem láthatod az Énedet.

K: *Mi a sat-chit-ananda?*

M: Szavak. Tekintheted úgy, hogy a *sat-chit-ananda* a határ, amely elmédnek azt az állapotát írja le, amely leírhatatlan. Valódi állapotod nem-megnyilvánult; a megnyilvánulás jön, és a szavak jönnek. Az, aki a *sat-chit-anandát* tapasztalja, megelőzi a tapasztalást.

A képek Maharajt ábrázolják, azokban a különböző kedélyállapotaiban, ahogyan a kérdezőkre reagál, egyszerű szobájában, amely a világ minden országából érkező keresők zarándokhelyévé vált.

1980. december 15.

Maharaj: Tekintettel az általad elért állapotra, ha képes vagy megérteni, amit mondok, és ha megértetted, egyáltalán nem lesz állapot. Értéked mérhetetlen. Elvégeztél minden házi feladatot, és most *sadhanád*, vagy spirituális gyakorlatod meghozta gyümölcsét; most itt vagy. Hagyd, hadd növekedjen benned. Senki mást nem kell követned, miután elhagytad ezt a helyet; a munkának azt a részét már elvégezted. Mert méltó vagy a ráébredés állapotára, azért vagy ma itt.

Tudd meg, hogy a szavak nélküli „Én Vagyok” kel fel reggel. Az Én tudomása, az Én-tudomásban való időzés, merőben nem intellektuális ismeret. Azzá kell lenned, és akkor nem fogsz eltávolodni tőle. Maradj erős.

Ne értekezz másokkal a tanácsról, amit nekik adtam. Időzz abban, amit csak neked mondtam. Öld meg a kíváncsiságot, hogy megismerd, mit mondanak mások; minden egyes kereső a neki megfelelő tanácsot kapja. Hacsak nem saját valódi természetedben időzöl, nem leszel képes felmérni mások természetének a mélységét. Ha megpróbálsz megérteni másokat, az egyén Énjének Ön-ragyogó természete teljesen meg fog nyílani. Meg fogod magad ismerni ebben a folyamatban. A lét ismeretét, ami itt kifejtésre került, semmilyen könyvben nem fogod megtalálni. Most, hogy olyan sokat kaptál, mellékes, hogy látsz engem holnap, vagy sem, de ne felejtss el, amit az Énedről mondtam neked.

1980. december 18.

Kérdező: *A tudatosság olyan, mint a filmvásznon, és én rajta vagyok a filmvásznon.*

Maharaj: Amit mondok, fogalmak mellőzésével értsd meg; te új fogalmakat alkotsz. Nullázd ki a fogalmakat. Sok spirituális kereső célja, elegendő érdemet szerezni, hogy egy bizonyos helyre elérjen, mint például a Mennysországba, vagy a *Vaikunthába*. Nekem nem voltak céljaim, a megértés kivételével. Nem voltam tudatosságom tudatában, és hirtelen tudatára ébredtem, hogy én vagyok. Hol és hogyan keletkezett bennem ez a tudatosság? Ez volt a kutatásom célja, miközben visszamentem ahhoz az állapothoz, ahol jelenségnek a jelenlétéről már nem lehet beszélni. Ez az eredeti Énről való eredeti tudomás. Visszamentem tehát, az Énnek ezt az eredeti nyomát követve, és elérkeztem arra a szintre, ahol meg akartam tudni, hogy mi volt az állapotom, mielőtt ez a tudatosság keletkezett. Ez volt az a cél, amelyet elértem. *Brahman, Isvara*, Isten, mindezen neveket a tudatosság kapja, amikor az tudatában van önmagának. Ha tökéletesen megértetted ezt a tudást, mi lesz az állapotod az úgynevezett halál pillanatában? Az fogja szemlélni, ami történik. A tudatosság fokozatosan elveszít mindent, és végső soron a tudatosság már önmagának sincs többé tudatában. Azt az állapotot nem lehet leírni. Azt nevezik *Parabrahmannak*, a Legfelsőbb Abszolútnak, de ez csak egy név, amely kommunikációs célokat szolgál.

A kutatásoknak ez a sora akkor kezdődött, amikor észrevettem, hogy az ember, attól a pillanattól kezdve, hogy felébred, addig el nem alszik, nagyon el van foglalva ennek vagy annak a csinálásával. Mi az, ami arra kényszerít bennünket, hogy ezeket a dolgokat tegyük? Mi miatt marad fenn ez a folyamat? Aztán arra a következtetésre jutottam, hogy a létezőségem az, a tényállás, hogy tudatában vagyok a létezőségemnek, ez az, amely egész nap dolgozik. Így kezdődött az az én vizsgálódásom.

A testben lévő benne rejlő princípium a tudatosság. Benne időzve a tudatosságban, az minden megnyilvánulttá válik. Most bekövetkezett a tudatosság meghaladása is. A tudatosság megjelenésével az Abszolút tudja, hogy „Én Vagyok”. Ez a tapasztalat. Vannak más tapasztalatok is, most, ebben az időtényezőben, de a tapasztalatok fokozatosan elmaradnak, beleértve az „Én Vagyok”-nak az elsődleges tapasztalatát is. Csak a tudatosság az, ami el fog eltűnni, az Abszolút mindig jelen van.

Micsoda bukás! A tökéletes állapot belekeveredett ezekbe a tapasztalatokba, és bizonyos haszonra próbál szert tenni e tapasztalatok alapján.

K: *Ez spontán megy végbe?*

M: Igen. Bármilyen tapasztalatok is történtek a tudatosság e terében, a Végső princípium belekeveredett abba. Bizonyos tapasztalatokat magáénak fogadott el. A tapasztalatok igazságként való elfogadásával egyre jobban és jobban belevonódott.

1980. december 22.

Maharaj: Pár perce ébrenléti állapotban feküdtem, de nem észleltem, nem fogtam fel egyetlen szót sem, ez valamilyen szavakat megelőző állapot.

Az individualitás utolsó nyomai is elhagytak engem. Az elmúlt évben egyfajta szeretettel beszéltem az emberekhez, de ez most már nem lehetséges. Megszűntem a durvább világban tartózkodni; jelenleg egy olyan finomabb szféra a tartózkodási helyem, mint a tér.

Ezeknek a beszélgetéseknek a hatására meg fogsz szilárdulni a valóságos forrásban, ahonnan a szavak kicsíráznak. A dinamikus, megnyilvánult tudatosságban időzni annyi, mint a Guru szavaiban időzni. A mantra, amit adtam neked, azt jelenti, hogy te a megnyilvánult, dinamikus princípium vagy nem a test. Amikor abban időzöl, azzá válsz.

Az emberek azt hiszik, hogy saját akaratukból jönnek ide, de a tudatosság az, ami ide hozza őket, mert a tudatosság akarja ezt a tudást.

A beszédeimnek a címzettje a tudatosság, „te a testtel azonosítod magad, de nem a test vagy”. A tudás az, amelynek meg kell értenie a saját természetét, és amelynek egyesülnie kell a tudással, saját forrásával.

Az emberek ide jönnek, és az áldásomat kérik; nem értik, hogy annak tudása az áldás, hogy az ember nem a test, hanem a benső tudatosság.

1980. december 25.

Kérdő: *Amikor világi dolgainkkal vagyunk elfoglalva, mit kell szem előtt tartanunk?*

Maharaj: Az „Én Vagyok” princípium miatt mozog minden. Ennek felismeréséhez, különféle uniformisokat öltesz fel, azért, identitást adva neki, de ez a princípium már jelen van, és e miatt a princípium miatt bocsátkozol bele a különféle tevékenységekbe. Ha nem öltöznél az uniformisokba (a testbe), nem lennél képes semmiféle tevékenység folytatására.

Ez a tudás az *Isvara*, elv, amely jelenleg bele van keveredve az illúzióba, hogy ő a test-elme. Elfogadtad az uniformissal való identitást, és ez az identitás válik az egóddá.

Isvara, a megnyilvánult elv, amely által az összes tevékenység végbemegy. Nincs formája – a formák az öt elem játéka miatt keletkeznek. Nos, ez a princípium teljesen beleveszett az uniformisba, és csak ezen uniformisként ismeri magát. Félsz a haláltól, mert félsz elveszíteni az identitásodat, a testet.

Mivel ez az uniformis a rendelkezésedre áll, természetesen használd, de tudd, hogy te nem az uniformis vagy.

K: *Mit csináljak, ha az uniformis kényelmetlenné válik?*

M: Vonulj vissza saját Énedbe, válj eggyé saját valódi Éneddel.

Ez az „Én Vagyókság” élvezi a különböző tapasztalatokat. Az lesz koldus, vagy király.

Ez a test örök? A test az egész életed során változik, melyik identitás vagy te?

K: *Azonosítom magamat a testemmel, tudom.*

M: Kicsoda?

K: *Én.*

M: Adj egy fényképet, amely ennek az „én”-nek a jelentését ábrázolja. Nem tudsz. Ennek a princípiumnak nincs se neve, se formája, se alakja. Szilárd következtetésem, hogy bármi is történjék az uniformis révén, az múlandó, nem fog fennmaradni. Melyik uniformis rendelkezik bármilyen állandósággal? Amint tudatára ébredsz, hogy nem a forma, illetve nem ennek a formának a neve vagy, mindennek vége. Képzeld el, hogy összegyűjtöttél mintegy ezer rúpia értékpapírt, aztán hirtelen ott terem a hatalom, hogy mindet érvénytelenítse.

Amint levetted ezt az „*Én Vagyóság*” uniformist, ami marad, az a *Parabrahman*. Az, ami örökké áramlik, a *Parabrahman*.

K: *Maharaj segít nekem megválnom az uniformisomtól?*

M: Mi szükség lenne rá? Nem örök, soha nem volt az.

K: *Még nem vetettük le a sajátunkat, ez a probléma.*

M: Nos, mondd meg nekem, hogy amikor nem volt jelen tudatosság, mit tapasztaltál? A kis „*Én Vagyóság*” érintést, és érezted a létezését önmagadnak, és a világnak.

K: *Hogyan kell feladni ezt a tudatosságot?*

M: Mi szükség lenne erre? Ha az uniformist önmagadként fogadod el, akkor van jelen a feladás kérdése. Add fel a testtel való identitásodat, törekedj önmagad megismerésére.

Ez merő tudatosság, nem tudod észlelni azt az állapotot. Azért jöttél ide, mert tudatlan vagy, nem azért, mert tudsz. Az általam adott tudás csak a tudatlanságot távolítja el.

1980. december 26.

Maharaj: Miből áll a test?

Kérdező: *A tudatosság kifejeződése.*

M: Nem az öt elem alkotja a testet? Tudod, hogy létezel; ez a tudás nem az öt elemtől függ? Nem tudhatsz a tudatosságról a test nélkül. Az pedig a formától függ.

K: *Úgy értem, hogy a test nélkül nem tudom, hogy vagyok?*

M: Pontosan így van. A saját tapasztalatod alapján, nem az alapján, amit hallottál vagy olvastál, tudhatod, hogy létezel a test nélkül?

K: *Én létezem e test nélkül.*

M: Felejtse el, amit olvastál. Amikor nem volt tapasztalatod erről a testről, volt tapasztalatod a létről?

K: *Nem túl jó az angoltudásom, nem tudom kifejezni, de tudom, hogy „Én Vagyok”.*

M: Mielőtt megszületted, érezted, vagy tudtad, hogy létezel? A jñani azért szabad, mert látja, hogy a test az öt elemből épül fel, és ezen elemek természete szerint működik. Látom a testet, de nem érint, bármit is csinál a test.

Semmi nincs benne, amivel azonosulni tudnék. A lét, a létezés érzése az öt elem kombinációjának eszenciája. Ez mind egyidejűleg jött, nincs részem benne. A jelenlét érzése attól függ, hogy testtel rendelkezem; én nem vagyok sem a test, sem a tudatos jelenlét.

Ebben a testben van benne az „*Én Vagyok*” finom princípiuma; ez a princípium a tanúja mindennek. Te nem a szavak vagy. A szavak a tér kifejeződése, nem a tiéd. Mi több, te nem ez az „*Én Vagyok*” vagy.

K: *Hát akkor, mi vagyok „én”?*

M: Ki az, aki kérdez?

K: *Semmi nincs jelen, „én” sem?*

M: Ki kérdezi ezt?

K: *Jelen van valaminek az érzése, nem tudom, mi az.*

M: Ha valaminek az érzését érzed, lehet az a valóság? Amikor ez a tudat feledésbe merül, ki az, aki megmondja, hogy mi az az állapot?

K: *Nem tudom.*

M: Mivel az „Én Vagyokság”-od nincs jelen, nem tudsz önmagadról. Amikor elkezded tudni, hogy vagy, sok hibát elkövetsz, de amikor az „Én Vagyok” nincs jelen, nem lehet hibáról beszélni.

K: *Az „Én Vagyok” is jelen van, amíg a test jelen van?*

M: Az „Én Vagyok” csak a *samadhi* állapotából hiányzik, amikor az én beleolvad az Énbe. Egyébként jelen van. A felébredett személy állapotában is jelen van az „Én Vagyok”; csak ő nem tulajdonít neki nagy jelentőséget. A jñānit nem fogalmak irányítják.

K: *Kapcsolat köt össze bennünket, Maharaj, amikor azt gondolom, hogy itt kell lennem Önnel?*

M: Valójában a gondolat a kapcsolat.

K: *A sóvárgás az iránt, hogy itt legyek, kíváncsivá tesz, szeretném megtudni, Maharaj gondol-e a tanítványaira?*

M: Többet gondolok rájuk, mint hiszed.

1980. december 30.

Kérdő: *Azt gondolom, hogy az egész megnyilvánulásnak szépnek kellene lennie.*

Maharaj: Ne bonyolódj bele a megjelenésbe. Tekintsd a fát – a kéreg, a levelek, a virágok, a gyümölcsök, mindnek más a természete. Ha belebonyolódsz a megjelenésükbe, akkor szem elől téveszted a forrást, a fát.

Intellektuálisan már érted, de egyé kell, hogy válj velem, azonosulnod kell azzal, amit megértettél. Értsd meg, hogy e test forrása az apa spermájának és az anya petesejtjének az egyesülése. Ez a forrása a jelenség megnyilvánulásának, de én nem vagyok a forrás, nem vagyok a jelenség, és a tudatosság sem vagyok, amely időhöz kötött.

A nevek és formák, amelyeket látsz, tudatosság csupán. Tudatosságod nagyon tiszta, és ezért vagy képes megítélni. Az *Atman* színtelen, de képes megítélni a színeket, stb.

Sadhanád véget ért; megérkezettél.

Ez a tudás azoké, akiknek nincsenek vágyaik. Az Én-tudomás a legértékesebb tudás.

Neked, az Én keresőjének, elmagyarázom a tudásnak ezt a fajtáját. Olyan állapotba vezetlek, ahol nincs éhség, nincs vágy, ezért van az, hogy azokat, akik a tulajdonukért, és kapcsolataikért aggódnak, hajlamos vagyok nem hívni, hogy a beszédeimet hallgassák.

Ha rendelkezel a tudással, látod, hogy a tudatos „én” mindenütt jelenlévő, mindaddig, amíg a tudatosság jelen van; de a tudatosság tanúja „Én Vagyok”-tól mentes, és ez a te valódi, örök természeted.

Az „én szeretek” nagy öröm forrása, ugyanakkor semmi sem olyan boldogtalan, mint az „én szeretek”.

A test feladása hatalmas ünnepség számomra.

Mi az emberi lény tevékenységének az értéke? Az egész csak szórakozás, csak időtöltés. Csak akkor érzel gyönyörűséget, amikor elfelejtetted önmagadat; amikor mély alvásban elfelejtetted önmagadat, az maga az öröm.

Az *Atman* az, nem pedig a személyiség, aki bevonásra kerül a spiritualitásba.

Nem fogom részletesen kifejteni a tudást a jövőben; néhány szó most, ez elég lesz.

1981. január 3.

Maharaj: A létezőség képes arra, hogy azzá váljon, amire gondolsz. Amilyen koncepcióval táplálsz a tudatosságot, a tudatosság olyannal fog neked szolgálni. Akármi is az, amihez intenzíven ragaszkodsz, azzá kell, hogy válj, ez a tudatosságnak a tulajdonsága. Soha nem kellene azt gondolnod, hogy a test vagy.

A tudatosság nem a test. A létezőség a test következtében érezhető, de létezőség mindent áthat.

A tudatosság érzi egyedül a tudatosság kiterjedését, de én, az Abszolút, nem vagyok az.

Minden ismeret a tudatosság által ismert, a tudatosság terében van. Amikor a táplálék-test meghal, a tudatosság és a tudás megszűnik. Az Abszolút mindig megmarad. A tudás magja elültetődött benned, e beszélgetések révén; most már csak követned kell azt. Ápolnod kell, elmélkedni rajta, és a tudás fája növekedni fog.

1981. január 4.

Kérdő: *Elgondolkodtam azon, amit Maharaj a tudatosságról mondott, hogy ugyanaz volt ma reggel, és néhány másodperce, ez olyan, mintha minden egy volna, én pedig az mögött lennék. Ez lenne a cél?*

Maharaj: Ez nem a cél, hanem EZ ÍGY VAN. Ez van, és csak a testtel való identitásod miatt látszik másnak.

Értsd meg, kérlek, hogy csak egyetlen dolgot kell megérteni, és ez az, hogy te a forma nélküli, időtlen nem született vagy. A testtel, mint entitással való identifikációd miatt van az, hogy a tudatosságod, amely egyetemes tudatosság, azt gondolja, hogy meghal. Senki sem hal meg, mert senki sem született.

A formák milliói a tudatosság megnyilvánulása. A formák milliói az, amely létrejön és megsemmisül, de maga az egyetemes tudat nem született, és halhatatlan. Képzeld csak el, ha a létrejött formák milliói még mindig itt lennének – hogyan tudnának más formák létrejönni? A formák milliói a tudatosság nem születettsége és halhatatlansága miatt jönnek létre és semmisülnek meg; ez egy állandó folyamat. Értsd meg, te ez a végtelen egyetemes tudatosság vagy. Csak, amiben a tudatosság megnyilvánítja magát, csak az korlátozott, jön létre, és semmisül meg. A tudatosság totális potencialitása megmarad. Korlátlan.

A tudást abból a nézőpontból keresed, hogy azonos vagy a testtel, és hogy bármit meg lehet ragadni az elmével. Amikor ez a test gépezet jelen van, az általa alkalmazott technika az, ami jelen van, és ez az, amivel most azonosulsz, de ez nem a te valódi identitásod. Nincs uralmad felette, megjelent, és el fog tűnni.

Én az egyetemes tudatosság nézőpontjából szólok hozzád, és tudom, hogy minden test a táplálék eszenciája, és hogy el fognak tűnni.

1981. január 7.

Kérdező: Minden olyan alkalommal, amikor történik valami, belevonódás helyett azt látom, hogy mindez az „Én Vagyok”-ság. Az én vagyok, ami tapasztal.

Maharaj: A tanúság végbe megy, semmit nem kell tenni. Ez teljes szabadságot jelent annak számára, aki nem azonosul a testtel.

K: Minden magától történik, és nem érint engem.

M: Ha így van, ez azt jelenti, hogy mindent megértettél, és nem szükséges tovább vesztegetned itt az idődet.

Kérdező: [Másik személy]: Az én esetemben ez másképpen van. Nekem törekednem kell rá, hogy ne vonódjak bele a gondolatokba, amikor meditálok.

M: Az életerő a természete szerint gondolatokon, szavakon keresztül fejezi ki magát, így azok továbbra is jönnek fognak. Ha erőfeszítést kell tenned kezdetben, tedd meg az erőfeszítést, amíg nem erőfeszítés-mentessé nem válsz.

K: A jñaninak van elméje és gondolatai?

M: Habár a gondolatok jönnek és mennek, a jñanit ez nem érinti. Gondolatok fognak jönni a tudatosságban; tanúság úgyszintén zajlik a tudatosságban. Meggyőződéseddé kell válnia, hogy te tudatosság vagy. Ezek után semmi teendőd; hagyd, hogy a tudatosság tegye, amit tenni kell. Akármilyen történik, spontán történik.

K: Hol van a tudatosság székhelye?

M: Tested lényegének minden részecskéjében. A szent könyvekben általában a különböző *chakrákat* nevezik meg a helyeként. Tekintheted így, ha ily módon akarsz pozicionálni, de a számomra a test minden részében van.

K: Mi a különbség a test és a tudatosság között?

M: Mi a különbség cukor és édesség között? Az édesség a cukornád levében van. A testben a te vagy tudomás, a tudatosság az édesség. Ez a tudatosság mi miatt van? Mi az előfeltétele a tudatosságnak?

K: A test?

M: A test a tudatosság fenntartása érdekében szükséges; a test létezéséhez táplálékra van szükség, nemde?

K: De igen.

M: Ha a test megszűnik, akkor a tudatosság sem marad fenn. Test és tudatosság hiányában, mi vagy te?

K: Nem tudom.

M: Szeretnél egy kis előnyt, némi nyereséget szerezni önmagad számára. Kié ez a haszon?

K: A tudatosságé.

M: Ha nem a test vagy, illetve a tudatosság sem, akkor mi vagy? Amikor ráébredsz az Én-tudomásra, akkor az én felébredetté, megszabadulttá válik.

K: És akkor?

M: Akkor tudod, mégpedig minden vitán felül, hogy ki vagy. Azzal, amivel tudsz, ezt is tudod.

K: Ez a megszabadulás?

M: Mit jelent a megszabadulás? Nincs többé. [Kattintgatja az öngyújtóját] Ez az öngyújtó a test; a tudatosság a láng. Most, elaludt; megszabadult. Mi szükség címkézésre a tudatosság hiányában?

1981. január 8.

Maharaj: Külsőleg le tudod utánozni a jñanit, azonban a jñani nem fél.

Kérdő: *Ő a Végső?*

M: A Végső állapot az az állapot, amelyben totálisan vége van ennek a testnek, névnek és formának. Amikor nincs forma, alak, szín vagy név, akkor van jelen, hogy kérdezzon bármit is?

Bármilyen történik, azt a testeddel való identitásod alapján fogadod el, és a test időhöz kötött.

K: *Megtapasztaltam, hogy nincs létezés.*

M: Mit értesz megtapasztaláson? Mi a tapasztalat jelentősége?

K: *Ez nem valakinek a tapasztalata.*

M: Minden tapasztalás akkor történik, amikor változás áll be. Ha nincs változás, nem lehetséges tapasztalni sem.

K: *Ez nem egy tapasztalat, hanem a lét – nem-lét állapota.*

M: Amit mondasz, van, és nincs, szavak csupán, vagy tapasztalat? Nem fogok bújócskát játszani a szavakkal. Amit leírsz, az tapasztalat vagy csupán szavak?

Valószínűleg az olvasottak és hallottak befolyása alatt állsz, és ezért amit mondasz az csupán, amit hallottál. Igazam van, vagy pedig az általad szerzett gyakorlati tapasztalat alapján beszélsz?

K: *Ahogy az előbb is mondtam, ez nem valakinek a tapasztalata.*

M: Először azt hittem, a test vagyok, aztán megtapasztaltam, hogy nem a test vagyok, hanem a tudatosság, aztán megtapasztaltam, hogy ez a tudatosság valójában nem én vagyok, és nincs forma, nincs individualitás, nincs semmi. Te ezt tapasztaltad?

K: *A tapasztalatom az, hogy nincs test, nincs semmi, hogy vagyok, és nem vagyok.*

M: Mi az, ami megszűnt?

K: *A test tudatossága. Nincs többé központ, a gondolatok nem a test központjából jönnek.*

M: Ha a gondolatok nem a te középpontodból, mint individuális testből jönnek, akkor honnan jönnek? Azonosítod-e magad most a gondolatokkal? Gondolod-e azt, hogy a gondolatok jelentése, és te egy és ugyanazok vagytok?

K: *Nem.*

M: Valójában mi az, ami elpárolgott? Mi a változás?

K: *A változás az, hogy ami a tudatosság központja volt, megszűnt, az „Én Vagyok” központ megszűnt.*

M: Mesélj nekem erről a központról.

K: *A testben először jelen volt az identifikációnak egy központja, és most ezt nem érzem. Most nincs határvonal, most nincs partikuláris entitás.*

M: Az „Én Vagyok” annak tudását jelenti, hogy te vagy.

K: *Az most határtalan.*

M: Az „Én Vagyok” tudomásnak egyáltalán nincs határa?

K: *Így van. Köszönöm. Most mennem kell.*

M: Amikor beszél, azt mondja, „én ezt csinálom”, „én azt csinálom”, vagyis úgy érti, hogy én ez az „Én Vagyok” tudomás vagyok; vagyis a tudatosság. Mert, ha nincs tudatosság, akkor nincs test. Mély alvásban nem vagyunk tudatában a testnek, csak akkor vagyunk neki tudatában, amikor ébren vagyunk, és a tudatosság jelen van. Így tehát, amikor ezt mondom, úgy értem, hogy ez az a tudatosság, ami én vagyok, és nem a test, amely később jön.

Ez a betegség egy aspektusa a tudatosságnak, és én nem vagyok a tudatosság. Én nem vagyok az „Én Vagyok”. Bármilyen betegség van jelen, az a tudatosság birodalmában van. A betegség a tudatosság segítségével tapasztalható. Amikor teljesen a Végső állapotomba fogok kerülni, amikor a tudatosság végképp kialszik, AZ az én teljes, tökéletes állapotom.

Mikor nem fogom tapasztalni a betegséget? Amikor ez a tudatosság lenyugszik, ahogy a nap is, csak akkor lesz tökéletes az egészség, illetve akkor nem lesz betegség tapasztalat. Mindaddig, amíg a tudatosság jelen van, a betegséget tapasztalni kell. Mi az én örömöm, vagy boldogságom? Nem más, mint ez az „Én Vagyok” tudomás, ez a tudatosság.

A te ideád a tudásról az, hogy valamit meg tudsz ragadni, valamit érezni tudsz, és bele tudsz tenni a zsebedbe. Ez a tudás nem ilyen jellegű. Amikor tudom, hogy én vagyok a tudás maga, mit remélek szerezni?

1981. január 9.

Kérdező: *Mi a gondolat?*

Maharaj: A gondolat az elme által elszenvedett korábbi kondicionálás eredménye.

K: *A jñani és a tudatlan egyén gondolatai különböznek egymástól?*

M: A különbség abban áll, hogy a jñani már különvált a test-elmétől, a test-elme gondolatai jönnek és mennek, de a jñanit ez nem érinti; míg ellenben a tudatlan egyének belevonódnak a gondolatokba, és a tudatlan egyén név és formaként tekinti önmagát.

K: *Állandóan az én vagyok tudatosságra kell összpontosítanom?*

M: Te tudatosság vagy, és a tudatosság te vagy, és ennyi; nem szükséges mindig erre a tényre összpontosítani a figyelmedet. Amikor tudod, hogy ez a te ujjad, akkor szükséges folyamatosan ismételtetned, hogy ez a te ujjad? Mit is kell tenni?

K: *Amikor meg kell cselekedni egy cselekvést, vagy meg kell hozni egy döntést, hogyan kell ezt az embernek végeznie?*

M: Csak értsd meg, hogy az nem a te személyed cselekvése vagy döntése. Ne vonódj bele, mint cselekvő.

Miért vonódsz bele minden fogalomba? Előbb fedezd fel, minek tekinted önmagadat. Talán egy entitás vagy? Ezt a problémát oldd meg, a helyett, hogy mindenféle fogalmakba bonyolódsz. Mi vagy te? Nem tudod megérteni az intellektusoddal, az meghaladja az intellektus megértését.

1981. január 11.

Kérdő: *A spirituális tapasztalatok, amelyekkel rendelkezem, olyan dolgok, amelyeknek nem kellene lenniük? Mi ez?*

Maharaj: Mindez szórakozás. Te most itt vagy; a tested nem valakik szórakozásának az eredménye? Mindaddig, amíg tudod, hogy a tapasztalatok csupán megjelenések a tudatosságban, minden rendben van.

A megértés nem idő kérdése. Ha valóban tudatosan észleled az igazságot, akkor egyszerűen és gyorsan megérted.

A tudatos jelenlét a testtől függ, és a test nem más, mint sperma és petesejt, hol van hát ez a „te”? Ez a test olyan, mint egy készülék, amely azt mondja, „Én Vagyok”, akár egy konferanszié. Jelenleg úgy gondolod, hogy a test-elme vagy, és amilyen fogalmakat összegyűjtöttél, az áramlik ki. Spirituális utad kezdetén elutasítod a test-elmét, az „én nem az vagyok”-kal. Aztán elérkezel a pusztá, szavak nélküli „Én Vagyok”-hoz. Akkor te vagy minden, nem vagy bezárva a test börtönébe.

A test, mint eszköz miatt van jelen a tudatosságnak ez az érzése, és én, az Abszolút, nem az vagyok.

A tudatosság megszilárdulása utáni következő lépés az, hogy a tudatosság megfigyelőjének a pozíciójába kerülsz, és mindegyik játék a tudatosságban történik, csak meg kell értened. A testhez és a tudatossághoz való ragaszkodás nagyon erős, megszabadulni tőle nagyon nehezen lehet.

A születés princípiumának, a kémiának, amely körül a test kialakulása zajlik, nincs formája, vagy dizájnja, és valójában nem is létezik. A nem létező dolog hirtelen létezővé válik. Mi az érvényessége a létezésének? Megjelenés csupán, nem lehet az igazság. Ezért bátorodok így beszélni. Ez egy nagy megtévesztés, egy nagy csalás, ami a semmiből jött létre. Létre tudsz hozni valamit semmiből?

Bármit is mondtam, bizonyosan elplántálódott a születési princípiumodban, nem tudod azt kitépni. A kellő időben tudássá fog szaporodni.

Nem akarom az életet, még egy pillanatra sem, de ebben a pillanatnyi életben oly sok élet van.

Nem félek a haláltól. A halállal a tökéletlenség tűnik el. A tudatosság, a tökéletlenség stigmája távozik el. Ami marad, az a totális tökéletesség.

Semmi garancia, hogy holnap találkozunk, de a valóság az, hogy egyáltalán nincs különültség közted és köztem, mert egyek vagyunk. Ne képzelődj semmiféle különültségről.

1981. január 12.

Maharaj: [Öngyújtójára célozva] A láng mindaddig ég, amíg az üzemanyag tart. Felmerül a felszabadulás vagy a felébredés kérdése a láng számára? Az öt elem miatt létrejött test és tudatosság számára lehetséges bármiféle felszabadulás? Az Egy, aki megelőzi az elemek megjelenését, mindig jelen van.

Amit te csinálsz, az a te elméd és az intellektusod használata, de amiről én beszélek, az nem az intellektuson alapul, hanem inkább valami olyasmin, ami spontán lép be a tudatosságba. Megpróbálsz ezt a tudatosságból spontán módon kicsírázó tudást az elmévé és intellektussá épített fogalmi struktúrában rögzíteni. Ez soha nem történhet meg.

Kérdő: *Miért érzek olyan megnyugvást Maharaj jelenlétében?*

M: Mert az igény, amely a tudatosságban felmerül, és rábír arra, hogy ide gyere, megnyugvást okoz.

Vannak, akik tudásért jönnek ide. Én azért beszélek, mert a szavak természetes módon feltörnek belőlem. Nincs olyan szándék a beszédeim mögött, hogy neked tudást kell szerezned. Mások azért jönnek ide, mert gondjaik vannak. Nincs olyan elhatározás bennem, hogy ezek a gondok meg kell, hogy szűnjenek, de tény,

hogy sok esetben megszünnnek. Én csupán itt ülök, az emberek jönnek és mennek, engem ez sehogyan sem érint. Nagy távolságokból jönnek, mert a tudatosság szükségét érzi annak, hogy idejőjjön. Az individuuum nem jön ide azért, merthogy intellektuálisan az idejövetel mellett döntene. A tudatosság fogja őket fülön, és hozza őket ide. A közvetlen szomszédok rám se néznek, de a világ minden sarkából jönnek emberek a sürgetés érzésével. Miért?

K: *Amikor először itt voltam, Maharaj azt mondta, hogy az „Én Vagyokság” a tápláléknak a terméke, és hogy az Úr Krisna tudatossága, ugyanaz volt, mint egy szamár tudatossága. Aznap szobát próbáltam foglalni Bombayben egy hétre, de nem sikerült, és nem tudtam itt maradni.*

M: Sok tehetséges és közismert ember jön el ide, de mind nagy alázattal jönnek. Van-e valaki közöttük, akinek tudomása van önmagáról?

K: Nama-japát gyakorlok, mit szól hozzá?

M: Recitáld a szent nevet, ez teljesen rendben van, de fontos, hogy felismerd, és megértsd, hogy mi a megelőző princípium, amely révén tudod, hogy te vagy, és amely révén minden mást észlelsz. Meg kell vizsgálnod önmagad, meg kell ismerned önmagad. A spiritualitás rejtélyét nem lehet az intellektusod révén megoldani. A legtöbb, amit az intellektusod biztosíthat számodra, a létfenntartás.

Bármilyen is az, amivé válni próbálsz, az nem te vagy. Mielőtt a szavak megjelenének, mielőtt azt mondanád, hogy „Én Vagyok”, az vagy te. Csak önmagaddal törődj. Senki mással ne törődj. Mi vagy te?

1981. január 14.

Maharaj: A Végső állapot az az állapot, amelyben semmi nem létezik, sem én, sem te, sem megnyilvánulás.

Kérdő: *Maharaj le tudja írni a Végső állapotot?*

M: Fel tudom vágni az álmomat, és tudok dizájnt csinálni belőle? Különítsd el magadat a testedtől, és mondj nekem róla valamit. Le tudod írni? Az én beszédem értelmetlen az átlagember számára. Az átlagember értelmezési tartománya nem haladja meg a saját testét.

Az, aki azonosul a testtel, a tudatosság maga. Tévesen azt feltételezi, hogy ő a test, és úgy viselkedik, mintha korlátlan potenciálja korlátozódna eme elkülönült jelenség által. Ezért tehát, eme identifikáció miatt, a tudatosság bármilyen viselkedést tesz is magáévá, az a test által lesz korlátozott.

Aki megérti ezt a végső jelentését az életnek, elkülönültté válik a testtől, és egy átalakuláson megy keresztül. A tudatosság egyetemes, egyetemes, mint a nappal, egyetemes, mint az éjszaka. Ennek a princípiumnak nem tudsz nevet vagy címet adni. Ki az, aki tudja, hogy nem volna nappal, sem éjszaka, ha nem volna a tudatosság? Nappal és éjszaka, emlékezés és felejtés, az ébrenléti állapot és a mély alvás állapota, egy és ugyanazon dolgok, vagy különbözőek?

A tudatosság teljesítménye valami elképesztő. Nem tudtam, hogy vagyok, aztán hirtelen megtudtam, hogy „Én Vagyok”. Ez az „Én Vagyokság” a Maya hatalma.

K: *A megszabadulás iránti vágyakozás helytelen dolog?*

M: Semmi nem történik – senki nem megkötött – következésképpen, nincs szó megszabadulásról. Ha az egyén individuuumnak gondolja önmagát, csak akkor gondol kötelékre és megszabadulásra.

Bármilyen fogalom, amit e világban gyűjtöttél, teljesen haszontalan. Értsd meg, hogy az egész megnyilvánulás a meddő nőnek a gyermeke, de miután ezt megértetted, fordítsd teljes figyelmedet a munkádra, és hagyd, hogy munkád a lehető leghatékonyabban elvégzésre kerüljön. Viseld gondját ennek a munkának, amit a világban végzel, mert az egy árva!

1981. január 17.

Kérdő: *A tudatosságban van jelen a cselekvőség és a tanúság is?*

Maharaj: Minden a tudatosság birodalmában van.

K: *A világ minden cselekvése a tudatosság révén megy végbe? Az öt elem mozgása is?*

M: Az öt elemnek a tudatosság a végösszege.

K: *Nagyon szép a tudatosságot a tudatosság által magasztalni, nem?*

M: Ó, igen. Bármi is vagy, csak te tudod. A testben csak a tudás van, nincs benne személy. Praktikus okokból használsz különféle neveket.

K: *Miért mondja a testben lévő tudatosság, hogy „én”, „te”, stb.?*

M: A tudatosság egy, de megnyilvánulása sokféle, ezért praktikus okokból azt mondod, hogy „én”, „te”, stb.

K: *Az én tudatosságom e test miatt van, ez a test tartja fenn, nem más testek.*

M: A te tudatosságodban van jelen minden test.

K: *Maharaj azt mondta, hogy nem én vagyok a testben, hanem a test van énbennem.*

M: Ha író vagy, akkor nagyszámú könyv van, potenciálisan, a tolladban. Mióta képzeled azt, hogy az te vagy.

K: *Amióta a test és a tudatosság megjelent.*

M: A spiritualitásomnak a végösszege most semmi, de még ez a „semmi” szó sem létezik, így nem marad semmilyen spiritualitás sem.

Tegyük fel, hogy nem szeretem a testemet, de még az éltető lehetet sem, de mit tehetnék – a test jelen van, az életadó lélegzet jelen van, és ezért ez az „Én Vagyokság” is jelen van. Mindez önmagától funkcionál, miért aggódnék miatta? A játékát játssza, hadd tegye. Mindaddig, amíg a tudatosság, az „Én Vagyokság” jelen van, addig a mások iránti vonzalom is lesz. A tudatosság a táplálék test eredménye; amikor e test elpusztul, hol az „Én Vagyokság”?

Nincs olyan dolog, mint spiritualitás; akármilyen van, az csak ez a világi élet, az öt elem játékában. Semmivel nem vagy jobb a növénynél. Épp úgy növekszenek az emberek is, ahogyan a fű nő. Elfogadja ezt valaki? A születés egy anyagi vonatkozás. Ha egyedül lennél, ez az állapot nem lenne érezhető; de mikor jelen van egy idegen elem, csak akkor kezdődik a szenvedés. Terád, az eredetire, rakódik rá ez az idegen elem, ezért van ez a szenvedés.

Nem fogsz belemerülni annak kutatásába, hogy mi vagy. Mivel intellektus vagy, finomságokat készítesz az intellektus számára, és nekilátsz az evésnek. Még a spiritualításban is az intellektusodat foglalkoztatod, koncepcióidból sok finomságot készítesz, és élvezettel megeszed őket.

Amit elmondtam, érts belőle. Az, hogy tapasztalod a világot egyáltalán, valakik szórakozásának az eredménye; most pedig nyomorúságnak lett a forrása.

K: *Lehetséges szavak nélküli állapotba kerülni?*

M: Tudsz szavak nélkül élni? A szavakra nagy szükség van.

K: *Saját koncepcióink rabjai vagyunk.*

M: Csak merülj bele a születési princípium kutatásába. Te vagy; és mivel te vagy, az apa és az anya is van. Ez egyidejű történés. Az ő cselekvésük miatt vagy te, és vannak (ugyanakkor) szüleid. A testük nélkül mik ők? Igyekezz megérteni, hogy mik lennének ők a testük nélkül. Hagyd figyelmen kívül a cselekvést, ami miatt te vagy; és próbáld meg felismerni, hogy mik a szülők. E két jelenlét eredményeképpen itt van egy harmadik jelenlét, az „Én Vagyok”. Most ki fogod törölni a szüleiddel kapcsolatos koncepciókat?

1981. január 20.

Maharaj: Régebben a tudás elárasztott engem, és én arra ösztönöztem az embereket, hogy hallgassák a beszélgetéseket, de ez az idő már elmúlt. Most már nem bátorítom az embereket, nem tartom fel őket nagyon hosszú ideig. Adok nekik egy adagot a tudásból, és elküldöm őket.

A legmeglepőbb ennek a kis úgynevezett születésnek a külső megjelenésében, minden, ami megtörtént. Nem csupán az „Én Vagyok”, de az egész megnyilvánult világ megjelent. Hihető ez? Valójában én nem vagyok, de, a születés kellemetlen eseménye miatt, úgy érzem, hogy vagyok.

Amikor eléred e tudást, megérted, hogy e világ tudásának és a tudatosságnak még annyi értéke sincs, mint amit kiköpsz. Amit ki tudsz köpni; értéktelen kell, hogy legyen. Összetett kezekkel könyörgök hozzád, ne lépj be ebbe a spiritualitásba. Bármilyen tudással és fogalmakkal rendelkezzel, csak a végső szikrát kell alkalmaznod. Mindened megvan, a durva anyag már veled van, a születés és halál jelképe már eltűnt.

A tényállás nyilvánvaló, nagyon világos, de senki nincs, aki meg akarná vizsgálni.

Tolmács: Ő az Isten iránti egyszerű odaadást részesíti előnyben. A rajongó emberekben nem okoz bajt az értelem, még korlátozott értelemben sem.

M: Ez az intellektus megsemmisítésének a helye.

Engem az öt elemi szellem teremtett, és azok uralkodnak felettem, de megszilárdultam a *Parabrahman*ban, tudom, hogy mi az, és rajta kívül állok.

Nos, nézd csak meg, hogyan uralkodnak rajtam ezek az elemi eszenciák. Rabja vagyok a bagónak; az orvosok ellenzésének dacára mégis rágom. Mégpedig azért, mert ezen elemek eszenciái a hatalmukban tartanak.

A hely a világnak a jelzése, ezen a helyen a világ van. A hely olyan, mint egy kezdődő világ. A világ nincs jelen, de a világ anyaga jelen van. Onnantól kezdem el érezni, hogy „Én Vagyok”. A levegő miatt van a mozgás, a tűz miatt a meleg, a víz miatt vannak a magok és minden más, és a víz miatt van az íz.

De te meg vagy fosztva ezektől az elemektől, a Satguru miatt. A Satguru (*Parabrahman*) a nem-tudatosság egész szeretete. A Satguruvallóval való egyesülésed jelenti számodra a megvilágosodást.

Egyáltalán nem szeretek beszélni, csendben akarok maradni. Ha a mostani beszédeimet valóban megértették, nincs szükség több tanításra, vagy *sadhanára*. Rá kell kattanniuk azon melegében.

K: Régebben magasabb rendű szentek sokasága élt. Miért volt hirtelen olyan sok szent, abban az időszakban?

M: Abban az időben az áhítatosság olyan erős volt, hogy meditáció valóságos célja teljes alakot kellett, hogy öltson a meditáló előtt. Az áhítatosság állapota miatt, az egész atmoszféra át volt itatva ezzel az áhítatossággal, mostanra csak az intellektus maradt. Az emberek semmit nem fogadnak el vakon, mert az intellektus sokkal finomabbá vált, akár a tér. Hajlamosak a válogatásra, arra, hogy mindent elemezzenek.

1981. január 24.

Maharaj: Hallgasd meg, amit mondok, de ne számíts arra, hogy a hallottak bármiféle módon a hasznodra lesznek, mert az ilyen haszonhoz entitásnak kell lennie, és nincs jelen entitás.

Mióta van ez a betegségem, egy csekély változás következett be a szemléletmódomban. Korábban úgy éreztem, hogy kevésbé érint az individualitás, oly mértékben, hogy úgy éreztem, ez az egyetemes tudatosság működik a partikuláris formán keresztül. Most a legkevésbé sem érint semmilyen individuális forma, sem működés. Most a totális működést, mint olyat észlelem, de még ez is csak addig marad fenn, ameddig a test. A testben tudatosság van jelen, és mindkettő anyagi. Mindebben szó sincs arról, hogy valamilyen elkülönült entitás észlelne valamit. Az a helyzet inkább, hogy a totális működés különféle formák millióin keresztül nyilvánul meg. A betegséget azonosítottam a totális tudatossággal.

Kérdő: *Mi marad, amikor a tudatosság eltávozik?*

M: Semmilyen fenomenális nem marad. A jelen beszélgetések betetőzése, vagy bevégzése a spirituális megértésnek. Minél több a megfigyelhető fizikai fájdalom, annál inkább átlátható, hogy minden illúzió.

K: *Maharaj elérkezett a célba, mi még nem.*

M: Volt egy ház, és a házban volt egy személy; most a személy elment, és a ház lepusztult. A végeredmény az, hogy bármit tapasztalsz, akár egy napig, akár évekig, minden illúzió. A tapasztalatok tudatossággal kezdődnek.

Melyik a leginkább meggyökeresedett szokásod? Az, hogy azt mondod, „Én Vagyok”. Ez a gyökérszokás. A szavak és a tapasztalatok nem méltók hozzád. A tapasztalásnak ez a szokása addig nem fog eltávozni, amíg rá nem ébredsz, hogy az öt elemnek ez az egész birodalma, és az öt elem tapasztalatai valótlanok. Maga ez az „Én Vagyóság” valótlan.

1981. január 29.

Maharaj: Fel kell adnod a testtel való azonosságot. Az „Én Vagyok” tudomásban való tartózkodás, amely nem azonosul a test-elmével, a spirituális fény. Az Ön-szeretet és az „Én Vagyok” szavak nélkül is azonosak. A betegségek jöhetnek és mehetnek, de az Ön-szeretet sehová sem megy.

Kérdő: *Nem következik be az Én felismerése.*

M: Ki mondja ezt? A tudatosság nélkül ki tudna bármit mondani?

K: *Léteznie kell tudatosságnak, mivel van, amit tudni kell.*

M: Azzal a gondolattal jöttél ide, hogy telve vagy tudással, telve vagy bölcsességgel; hát mi az elképzelésed a tudásról? Nagyon tapasztalt vagy, miután barangoltad a világ minden sarkát.

K: *Tudom, hogy nem vagyok telve tudással.*

M: Miért hazudsz?

K: *A könyvek a Végső örömről és beteljesedésről beszélnek, amely a tudás eredménye.*

M: Nem fogsz találkozni vele, mert te vagy az. Ki kell, hogy menj talán, hogy találkozz az Éneddel?

K: *Nem, én ide jöttem.*

M: Mielőtt tudtad volna, hogy vagy, tudás, vagy tudatlanság voltál? Tudatosság hiányában ki tudná azt mondani, hogy „Én Vagyok”? [Hosszú csönd].
Teljesen nyugalomba belemerültél.

K: *A tudatosság minden gondolata, minden érzése időben állandóan változik. Én nem változhatok, én a változhatatlan tudatosság vagyok, amely a gondolatok áramlását lehetővé teszi. Ekképpen értem. Helyesen mondom?*

M: Hogy te mennyire el vagy tévedve!

K: *Úgy próbálom leállítani a gondolatokkal és érzésekkel való azonosulást, és nem a megszállottjuk lenni, hogy a legmagasabb tudatosságra mutató pointerekként használom őket.*

M: Akkor miért beszélsz? Érzéseidnek és gondolataidnak a mutatói az Éned és a tudatosság, így a tudatosság és Éned egyik.

K: *Szeretnék megszabadulni a fájdalomtól.*

M: Az elme kijátszik téged, rászéd téged.

K: *Tehát én vagyok a fájdalom, és boldognak kellene lennem, hogy a fájdalom vagyok?*

M: Összpontosítsd a figyelmedet arra, hogy te-vagy-a-boldogság, akkor a fájdalom csökkenni fog. Azt feltételezed, hogy tudással rendelkezel. Büszke vagy arra, hogy tudással rendelkezel, és önmagad teszteléseképpen ide jöttél ide.

K: *Nem tudom az "én-vagyok-a-boldogság" ismételtetésével enyhíteni a fájdalmamat. Maharáj a saját szintjéről beszél. Én még nem részesültem a legnagyobb boldogságban, hogy csökkenjen a fájdalom.*

M: Azért, mert a testedet Énedként öleled át.

K: *Pontosan. Éppen azért trükközök, hogy ezt elkerüljem.*

M: Nagyon jó. A későbbiekben ez a tudatosság maga a fájdalom. Amíg az „Én Vagyok”-nak ismered, és azzal azonosítod magad, addig a testtel azonosulsz. Az „Én Vagyok” tudomás – nem ismered őt. A jelenlévők nem lehetnek büszkék arra, hogy sokat tudnának; egyedül te formálsz jogot mind a tudásra, mind a büszkeségre. Nos, hány napig fogod még látogatni ezt a helyet?

K: *Még 7 napig.*

M: Kérdéseidre választ kaptál, miért kellene maradnod?

K: *Akkor a többiek nem birtokolják a tudást, és ezért jönnek vissza?*

M: Önmagadról beszélj! Lehet, hogy mások sokkal tájékozottabbak nálad, miért tekinted őket veled azonosnak? Súlyos bűnt követtél el, hogy ezeket az embereket a te bölcsességed szintjével azonosnak tekintetted. Önmagad gondját viseld, ne mások miatt aggódj. Hogyan merészelsz másokkal törődni, amikor nem ismered teljesen önmagadat?

K: *Van valamiféle kapcsolat közöttünk.*

M: Soha ne kritizálj másokat.

1981. január 30. de.

Maharaj: Mint amikor valaki minden nap dolgozni megy, mert meg akarja kapni a fizetését, éppen úgy jössz te is ide, mert tudást akarsz szerezni. Amint ezt a tudást megkaptad, nem szükséges tovább itt maradnod.

Amíg nem szerzed meg a tudást, nem akarsz elmenni; mindazonáltal, egyedül azoknak kell maradniuk, akik erős késztetést éreznek a tudásra. [Maharaj elküld néhány embert.]

Nem akarom, hogy alkalmi keresők maradjanak itt. Most egyedül azok maradjanak itt, akik valódi sóvárgást éreznek a spirituális fejlődés iránt, azok, akik komoly keresők.

Ha komoly kereső vagy, akkor a szavaimat úgy kell elfogadnod, mint az igazságot, egyébként el kell, hogy távozz, mivel nem kívánlak pusztán szórakoztatni. És mit közlök veled? Te nem a test vagy. Te a tudatos jelenlét vagy. Fogadd el ezt, aztán elfelejtheted.

A jövőben, nem fogok tudni mélyebben belemenni mindegyikőtöknek a problémájába. Egyszerűen csak annyit fogok mondani, hogy „ez hamis”, vagy, hogy „ez igaz”. Vagy el tudod fogadni, amit mondok, vagy el lehet távozni.

Kérdő: *Nem tudom alkalmazni a képességet, amit Maharaj adott nekem.*

M: Ha nem hiszed el, hogy rendelkezel a képességgel, akkor menj máshová. Engem nem érdekel semmilyen állapot, amely ideiglenes. Ez a tudatosság állapot nem az én választásom. Minél hamarabb eltávozik, annál jobb. Amint ismertté válik, hogy mi az ideiglenes, és mi az egyén eredeti állapota, nincs szükség további ismeretekre.

Amint a tudat megmoccant, tér és idő jött. Van egy idő korlátja. Ebben a tér-időben mindenki szenved, miért kellene ezt a szenvedést valami egyedülállóan tekinteni? Én mindig abban a boldogság teljes, totális állapotban voltam; hirtelen ebbe a tökéletlen állapotba kerültem. Azok, akik tudatosan észlelték a tudásomat, nem fognak áldozatul esni mások logikájának vagy spirituális magyarázatának. Ki merem jelenteni bármely tudósnak, aki önmagát bölcsességgel telinek tekinti, hogy amikor ő megszületett, én a sarokból figyeltem őt. Elfogadod ezt?

K: *Igen. Miért jelenik meg egyáltalán a tudatosság?*

M: Kapaszkodj ebbe a tudatosságba, ami jött, és el fogja magyarázni, hogy miért jelent meg, minden ok nélkül. Senki nem tudja megmagyarázni, miért és hogyan keletkezett.

A megnyilvánult tudatosság az, amely folyamatosan beszél, nem én beszélek. Hogyan jelenik meg a nyelv? A te erőfeszítéseid következtében talán?

Ha megragadod a lényegét a beszédeknek, amelyeket tőlem hallasz, akkor meg fogod világosítani a világot. Azok az emberek, akik egyik helyről a másikra szaladgálnak, céltalanul fogják gyűjtögetni a semmit. Mi után futsz?

Eknath, aki országos bölcs, és nagyszerű verseket írt, azt mondta, „megcsípett egy skorpió!” Mi ez a fullánk? A tudatosság. A tudatosság a skorpió, amely az összes fájdalmamat okozza, a különféle tapasztalatok és koncepciók formájában.

A jñani tekintélyével mondom neked, hogy semmi nem valóságos. Mindez a játék a tudatosságod miatt van, a tudatosságod pedig a test táplálék lényege miatt.

K: *Hálás vagyok a testemnek, amely idehozott engem.*

M: Csak azért jöttél ide, hogy öngyilkosságot kövess el.

1981. január 30. du.

Maharaj: A valódi spirituális kereső mindig e dolgok fölött elmélkedik. Ha nincs testem, mi vagyok én? Mi a Végső Valóság?

Az Abszolút állapot nem magyarázható el szavakkal. A szavak csupán mutatók. Te az abszolút, a változatlan vagy. Tudatosság, vagy tudomás, hasonneműek, és egyek. Amikor a tudatosságnak ebben az állapotában vagy, minden egy, minden azonos, csak a megnyilvánulások különböznek.

Minden, ami felemészthető, kimerül, az valótlan. A te tudomásod is, a megfelelő időben, fel kell, hogy emészthetődjön, el kell, hogy tűnjön, így nem lehet valódi; de nem tudod csak úgy elengedni, meg kell értened, teljes mértékben.

Jelenleg végtelen számú eleme van a világgal kapcsolatos képzetársításaidnak, mivel az életadó lehelettel társulsz. Tegyük fel, hogy az életadó lehelet megszűnik. Mi fog akkor történni a világgal kapcsolatos képzetársításaiddal?

Ez a tudás, amely itt kifejtésre került, nem fog veszendőbe menni, sok ember fogja hasznát venni. El fog jönni az az idő is, amikor megvilágosodottak lesznek, és akkor majd ki fogják fejteni a tudást.

A jñani állapota ugyanaz marad, testtel, vagy test nélkül.

Meditálnod kell, nem szabad elveszítened, amit megtanultál.

Amikor az egyén testtel való identifikációja megszűnik, nem csak a testet haladja meg, hanem tudatosságot is, mivel a tudatosság a testnek a terméke. A tudatosság nem mondja többé, hogy „Én Vagyok”, „Én Vagyok”.

1981. január 31.

Maharaj: Csak két dologgal foglalkozom: Mi az identitásod, és mi a meggyőződésed arról, hogy mi vagy te? Ezeket a kérdéseket nem lehet mindenkivel megvitatni. Csak azokkal tudok beszélni közületek, akik komolyan gondolják. Olyanok is vannak, akik nagyon bölcssek, és mégsem oldották meg az „Én Vagyóság” rejtélyét.

Kérdő: *Tudományos kutatók az elmúlt tíz év során felfedezték, hogy ha nem figyelik az atomi részecskék reakcióit, akkor a reakciók nem változnak. Ha megfigyelik a reakciókat, akkor változás áll be. Valójában azon megfigyelés aktusa okoz változást, amely során ez megfigyelhető.*

M: A megfigyelő szintén változik. A megfigyelt változást idéz elő a megfigyelőben, és hacsak a változás meg nem változtatja a megfigyelőt, a megfigyelő nem tudja megfigyelni az objektumot; következésképpen az egyén soha nem tud eljutni a spiritualitás mélységéig.

Amikor megismersz valamit, mint individuum, hová helyezed el magad? A tudatosság az, ami megismer, és az ismeret az, amely megismerendő.

Csak kapargatod a felszínt. Ez nem vezethet semmi jóra egyáltalán. Amit hallasz, annak úgy kell beléd hatolnia, mint a nyíl, és meg kell érintenie valamit mélyen benned. Egy belső reakciónak kell létrejönnie; a reakció nélkül, amit hallasz, semmi jóra nem fog vezetni. Tudnod kell, hogy a nyíl mikor ér el a céljába.

1981. február 5.

Kérdő: *Nagyon nehéz feladni ezt a vonzalmat a testi identitás iránt.*

Maharaj: Ki kell derítened, hogy mi ez a test, ezzel a feladatot elvégezted. Kezdetben a test nagyon apró. A tudatosság megjelenik a testben, és a kicsi test nagyra alakul.

A kauzális testet, amely nagyon kicsi, meg kell ismerni. Meditáció segítségével ismeheted meg. A kauzális test minősége felveszi a tudatosság és a forma megjelenését. Ebben a világban sok faj van, mindenféle méretben; eredetileg mi volt a mérete az egyes fajtáknak?

Azon a ponton, ahol először érzel tudomást, a tudatosság nem statikus; ez egy folytonos állapot, egy mozgó kerékhez hasonlóan. A kerék közepe, a tengely, nem mozog. Ahogy a tengely középpontjától kifelé haladsz, a mozgás erősödik, nem igaz? Hasonlóképpen, a tudatosság kezdete olyan, mint a kerék középpontja; ez a pont állandó, változatlan. Az emberi lénynek ez a legváltozatlanabb princípiuma. Attól a naptól, hogy megszülettem, addig, amíg meg nem halok, a tudatosság princípiuma ott, abban a középpontban van. Ahogy egyre beljebb merülsz a világba, a mozgás egyre erősebb. Figyeld azt a középpontot, figyeld a tudatosság mozgását. *Chaitanya* és *Chetana* a középpont, a kerék mozdulatlan pontja figyelni a tudatosság mozgását. Az, aki a mozgást figyelni, majdnem mozdulatlan.

Ahhoz, hogy a világ cselekvései – a mozgások – visszaforduljanak, a tudatosságnak csökkennie kell. Ha nincs tudatosság, nincs világi mozgás.

Hasonlóképpen, meg kell szilárdulnod egy nagyon mozdulatlan helyzetben, a középponthoz közel. Amikor elhagyod a középpontot, a mozgás magával ragad.

1981. február 7.

Kérdő: *Egyre inkább tudatában vagyok „Én Vagyóság”-omnak, mint a táplálék test termékének.*

Maharaj: Azzá a princípiummá kell, hogy válj, ami az „én” kiadását megelőzi. Tegyük fel, hogy kapok egy tűszúrást – a princípium, amely a szavak kiadását megelőzi, tudja, hogy kaptam egy tűszúrást. A szavak és érzések előtt, te vagy.

K: *Hogyan lehetséges megismerni és érezni az Abszolútot?*

M: A tudatosság, vagy megértés, a tudatosság birodalmában van. Bármiről azt mondd, hogy tudod, és érzed, az tudatosság csupán. Az Abszolút ezen túl van.

K: *A gyakorlatban hogyan léphetünk tovább?*

M: Foglalkozz a tudatossággal csupán, ismerd meg alaposan. Mindössze ennyit lehet tenni. A későbbiekben minden spontán meg fog történni, a cselekvőség eltávozik.

Ismerd meg a tudatosságot kívülről-belülről, és ismerd fel a haszontalanságát, hogy az egy szélhámos. Amikor meghaladod, azt fogod mondani, hogy „Tudom e nélkül kezelni. Ez tökéletlen!” Következésképpen, meditálj annak érdekében, hogy megismerd a tudatosságot.

K: *Soha nem tudtam meditálni.*

M: Amikor nem voltál tudatában az „Én Vagyok” üzenetnek, hogyan funkcionáltál? A kérdésekre, amiket feltettem, senki nem tud válaszolni. A nagy tudósaitok, a nagy tudású emberek, mind elcsendesültek.

K: *Választ kaptam a kérdéseimre.*

M: Amikor megoldódtak a problémáid, akkor te is megoldódtál. Azt szeretném, hogy időzz a tudatosság és nem-tudatosság határán.

1981. február 8.

Kérdő: *Időnként elme-nélkülinek érzem magam, úgy érzem, hogy csak az én létezik. Csak egyetlen dolog van a világon. Nem kell tennem semmit. Egyszerűen csak létezem.*

Maharaj: A létnek ez az állapota mindenkire nézve általános állapot, ez a szavak nélküli „Én Vagyok” üzenet.

K: *Lehetséges stabilan ebben az állapotban maradni?*

M: Változás csak az elme-áramlatban van. Minden tanulmány, amit végzel, az elme folyam birodalmában történik. Az „Én Vagyok” érzése a születésed miatt jelent meg, azon keresztül találkozol a mindig változó megannyi gondolattal és koncepcióval. Jelenleg az „Én vagyok” üzenet állandó.

K: *Hogyan kerülhet az ember ebbe a nem-elme állapotba?*

M: Születésedet és az „Én Vagyok” üzenet vételét megelőzően mi voltál?

K: *Ez rejtély.*

M: Teljesen nyílt, nagyon világos, de mégis rejtély. Az „Én Vagyok” és a test-elme után, és az elme birodalmában történnek a spirituális keresések, vagy spirituális tudásnak nevezett dolgok. Ez nonszensz. A kellő időben ez az „Én Vagyok” üzenet el fog tűnni.

K: *Hogy mondhat ilyet? Mi a véleménye az újraszületésről?*

M: Nincs újraszületés. A jñani esetében az „Én Vagyok” eltűnése Nirutaként fog végződni, az „Én Vagyok”-mentesen. Egy hétköznapi ember esetében, aki bele van vonódva az elmébe, az „Én Vagyok” üzenet eltűnése úgy fog kifejeződni, hogy „a személy halott, és kap egy másik születést”. Soha nem tudod tanulmányozásnak alávetni a nem-üzenet állapotot; csak az elme zónában tudsz tanulmányokat folytatni.

K: *Tehát a tanúság csak az elme módosulásai esetén lehetséges?*

M: A tanúság megtörténik. Egy dolgot tarts észben, a beszédemet az „Én Vagyok” üzenetnek címezem.

K: *Hogyan tudok kommunikálni az „Én Vagyok”-kal, hogyan tudok hallgatni?*

M: A hallgatás spontán fog jönni – épp úgy, ahogyan spontán ébredsz fel, és spontán alszol el. Ne tégy semmilyen erőfeszítést.

Nem vonom ki a létezőségemet „onnan” és illesztem be „ide”. Spontán módon történik, és ezért tapasztalom azt. E beszélgetések során nagyon haragossá váltál; ez az elme módosulás zónája - nem a tudatosság tükröződése. Az egyetlen, aki érti ezt a haragot, az „Én vagyok” üzenet. Minden spirituális tanulmányt a test-elmével való identifikációd vezet.

K: *Azt gondolom, igen.*

M: Hacsak nem határozod meg pontosan, hogy ki vagy, hogyan tudsz másokat pontosan azonosítani? Ismerd fel valódi Énedet.

K: *Hogyan kezdjem?*

M: Az Istenben való hit a *sadhanák* egyike. Az Énbe vetett szilárd hit nem *sadhana*, hanem időzés.

K: *Hiszek Istenben, nem hiszek Istenben, ezek ugyanolyan hiedelmek*

M: Ki mondja ezt? Amit mondasz akkor lesz csak helyes, ha már eljutottál a meggyőződésre, hogy te és Isten egyek vagytok, akkor fogod felismerni, hogy nem lehet Isten nélküled. Önmagad ismerete az igazi tudás, de te nem NÉZHETSZ önmagadra, te csak IDŐZHETSZ a te Énedben. Add fel az elme-módosulások iránti kötődésedet.

K: *Néha megtörténik. Hogyan tudom meghaladni az elmét?*

M: Értsd meg, hogy nincs viszonyod ezzel az elme-folyammal; független vagy tőle. Légy szemfüles, légy éber. Egy évszázaddal ezelőtt birtokában voltál eme elme-módosulásoknak?

K: *Nem.*

M: Maradj pontosan olyan, mint az.

K: *Hogyan tudok az „Én Vagyok”-ban maradni?*

M: Ez egy buta kérdés. Te MÁR az vagy. Nem vagy már eleve az „Én Vagyokság”?

K: *Nem tudok megszabadulni tőle?*

M: A jñani meghaladta az „Én Vagyokság”-ot, és csak tanúja annak.

K: *Milyen szabályt kell választania az embernek, élete vezérfonalául?*

M: Ez a kérdés a fogalmaidból ered. Dobd ki a fogalmaidat. Spirituális tanulmányaid során összeszedtél egy csomó fogalmat, amelyet tudásnak nevezel. Bele akarsz keverni engem a fogalmaidba?

A gondolat-folyam mindig jelen van, a mély alvást kivéve. Még egy jñani esetén is jelen van a gondolat-folyam, de a gondolkodás megváltozott.

A legtöbb embert magával ragadja a gondolat-folyam, de néhányan megfordulnak, elmennek a forráshoz, és az eredeti gondolat-folyamot eltérítik a pályájáról, mondván: „Ez nem az enyém, nem az én ügyem. Az 'Én vagyokság' az objektív anyag terméke, nem az enyém. Én kívülálló vagyok.”

A kijelentések, amelyek itt elhangzanak, rád fognak tapadni, és ezzel a tapadással a te spirituális feladatod be is fejeződik. Amikor teszel valamit, azt az „én” számára teszed, de van egy határ, amelyet nem vagy képes átlépni, nemde?

K: *Az igények korlátlanok.*

M: Sok emberrel találkozom, akik a boldogságra törekszenek, mindig mindegyik boldogtalan. Ritkán találkozom olyannal, aki azt mondja, hogy „elégedett vagyok”.

1981. február 9.

Maharaj: Jelenlegi állapotomban elviselhetetlen ez a tudatosság, és ez az egész fizikai szenvedés. Kész vagyok rá, hogy ebben a pillanatban megszabaduljak tőlük; ez a helyzet. Mindazonáltal, az emberek eljönnek ide, és ezek a beszélgetések kiáradnak a tudatosságból. Én tudatosságként címezlek meg téged; te vagy az Isteni tudatosság. Nem érdekelnek testi ügyek. De te a test-elme szempontjából hallgatsz; ez teljesen természetes.

Én a tudatosságról beszélek neked. Ha valódi állapotomban, a test keletkezésének a pillanatában, tudatában lettem volna a tudatosságnak, elutasítottam volna azt. De abban a legfelsőbb állapotban nincs jelen ez a tudás, és e test képződmény és a tudatosság mindketten spontának.

Kérdő: *Maharaj, kérem, elmagyarázná nekünk, hogyan tudunk jobban belemerülni a tudatosságba?*

M: *Mióta foglalkozol spiritualitással?*

K: *Az utóbbi tíz évben.*

M: *Kik voltak segítőd, Guruid?*

K: *Többnyire olvastam. Delhiben volt egy Gurum.*

M: Ki használja a testet, és a neki adott nevet?

K: *Ez az, amit fel akarok fedezni.*

M: Nem kell tovább keresned. Spontán be fog következni, de várnod kell. Nekem is milyen sokáig kellett várnom, hogy találkozzam veled.

K: *Várni fogok.*

M: Nos, érted a finom különbséget, hogy mi vagy te, és minek feltételezed magad? A test nem te vagy, a név nem te vagy. A test a táplálék, amit elfogyasztottál, az íze az „Én Vagyok” tudomás. Az Én, az „Én Vagyok” érzés, a lét szeretete.

Milyen csodálatos, milyen hihetetlen, hogy nincs neve, de te több nevet is adsz neki. Ez az Én, a lét szeretete. Ez a lét-szeretet mindent áthat.

Mennyország, pokol, országok, házak, ezek mind fogalmak. Volt a kő és a föld, munkára fogták a fogalmat, és az épületek felépültek. Még mielőtt bármiről fogalmat alkotnál, te vagy, még mielőtt a tudatosság lenne, te vagy.

Neked csak észlelned kell e tudatosságot, a lét szeretetét, az Ént.

Ki fog meghallgatni egy ilyen beszélgetést? Csak a testben lévő Énben van meg a késztetés a megértésre. Az emberek erre a helyre igyekeznek, távoli országokból ide utaznak, elhagyják a családjaikat egy időre, mert az Én meg akarja ismerni önmagát.

1981. február 11.

Maharaj: Tanulmányoztam az öt-köves ékszeret, és megértettem. Nagyon értékes drágakő volt, és a végső termék ez a diadém. Megértettem, hogy micsoda értéke van, de én nem vagyok az.

Az öt drágakő az öt elemi test és a tudatosság, amelyet önmagamnak tekintettem. Nagyon értékes, mivel értéke a kozmosz értékével vetekszik. Megismertem, és a megismerés folyamatában megtudtam, hogy nem vagyok az.

Most ritkán beszélek, és amikor beszélek, ritka az, aki érti. Egy csomó szót összegyűjthetsz, de veled fognak maradni? Meg vagy fosztva a szavaktól, a szavak jelentésétől, nem vagy személyiség. A születési princípium, amelyből a tudatosság származik, nem kondicionált; spontán jött, és tudatosságként nyilvánult meg.

Hogyan éred utol a világot! Tegnap még saját létezésedről sem volt tudomásod, ma már locsi-fecsi vagy; hangosan beszélsz, és azt állítod, hogy te vagy *Brahman*.

Kérdő: *Tudom, hogy meg kell értenem ezt az egész játékát a tudatosságnak, és el kell jutnom arra a következtetésre, hogy ez olyan, mint a meddő asszony gyermeke.*

M: Hogyan akarod elkapni a meddő asszony gyermekét? Legyél csak a saját létezésedben.

1981. február 12.

Maharaj: A világon semminek nincs haszna számomra. Az identitás, amellyel mindent megérteni próbálsz, valójában valótlan. Naponta meg kell győznöd magadat önmagadról. Meg kell valósítanod az életedet, elsősorban azzal, hogy biztosítod magadat róla, hogy vagy. Semmi nem történt, kivéve a tudatosságot, a tudatosságnak egy túsúrást csupán, a nem-tudatosság veleszületett természetete háttérének ellenében, és ez egyáltalán nem segít.

Nincs semmiféle identitásom, amely a tudatosságból származna.

Jelen pillanatban ez a test tömérdek szenvedésen megy keresztül: szédülés, fájdalom; mindezen dolgok a fizikai szinten történnek. Ezen állapot ellenére, a beszélgetések inspiráló módon folynak. Mi teszi ezt lehetővé? A *guna*, a létezőség. A létezőség nem csak a te ittlétedet tapasztalja, hanem ennek a testnek és a világnak a különféle változásait és átalakulásait is.

Időnként olyan állapotot tapasztalok, mintha valamilyen szemétkben feküdnék, máskor azt tapasztalom, hogy az emberek imádnak nekem. De mindez a tudatosság birodalmában van. Tudatában vagyok, hogy mindez az „Én Vagyok” születési princípium következménye.

A tér és a csillagok boldogtalannak érzik-e magukat, a világban lévő piszok miatt? Ez az egyetemes térben zajló játék része. A tudatosság finomabb, mint a tér. Hajlamos vagy rá, hogy a legvilágibb szinten tudást birtokolj, de bármilyen tudást is gyűjtsél, semmivé fog válni.

Csak egyetlen igazság van a világon, és ez az, hogy minden valótlan. Én, a Megnyilvánulatlan, a Megnyilvánulton keresztül beszélek. Amikor a test, az elme, az éltető lehelet eltávozik, nem történik semmi; csak én, az Abszolút uralkodom örökké. Semmilyen tudás nem szükséges ezen igazság megértéséhez, mert a tudás vele született.

Amit itt megtanultál, a vezetőd lesz. A csíra szárba fog szökkenni.

1981. február 13.

Kérdő: *Olyan sok kérdésem van, hogy az már kaotikus.*

Maharaj: A kérdéseid mások fogalmaira vonatkoznak. Tegyé fel csak önmagadra vonatkozó kérdéseket.

K: *Nem ismerem az Énemet, hogyan érhetek el arra a pontra, hogyan juthatok oda?*

M: A tény, hogy nem ismered a saját Énemet, nagyon is helyénvaló; te nem vagy a test, sem pedig a test neve, következésképpen, hogyan is ismerhetnéd az Énemet?

K: *Hogyan tapasztalhatom meg az Énemet?*

M: A test miatt nem látod az Énemet?

K: *Valószínűleg az „Én Vagyok” miatt.*

M: Elvezetlek abba az irányba. Te *vagy*; és mert te *vagy*, a világ van. Elvesztél a világ által rád nyomtatott nevekben és címekben. Add fel a címkézés szokását, bármi is vagy. Legyél, ami a címkét vagy címet megelőzően voltál, legyél az.

K: *Ez intuitív dolog, nem az elme ügye?*

M: Ne alkalmazd az elmét, ne csinálj semmit.

K: *Nem kell tudatosnak lenned?*

M: A tudatosság ott lesz, attól függően, hogy te vagy. Fel kell adnod mindent, amit olvastál, és hallottál, és csak legyél. Ne ragadjanak el a fogalmak. Az igazság örök; bármi, amit meg tudsz ragadni, valótlan. Még a tapasztalatod, hogy te vagy, sem a valódi természeted. Te, mint az Abszolút, nem ez az „Én Vagyokság” vagy, de jelenleg az „Én Vagyokság”-ban kell, hogy időzz.

K: *Félek.*

M: Mert feltételeztél valamit, „Én Vagyok”-ként, amely valójában nem vagy, azért félsz. Tegyük fel, hogy egy gyémántgyűrűt találsz az úton, és zsebre vágod. Mivel nem a tied, félelem lesz úrrá feletted. Amikor magadra veszel egy identitást, amely nem a tiéd, félsz. Amikor csak a tiszta „Én Vagyokság” vagy, nincs félelem. Jelenleg te ez az „Én Vagyok” vagy, de ez az „Én Vagyok” nem a valóság. Bármi is vagy, ami az „Én Vagyok” megjelenését megelőzi, az a te valódi természeted.

1981. február 25.

Maharaj: Mindenki a világon bizonyos előre kialakított koncepcióknak megfelelően él. Bármilyen spirituális tudásról hiszi azt, hogy elérheti, továbbra is e koncepcióknak megfelelően fog élni.

Kérdő: *Milyen érzés koncepciók nélkül élni?*

M: Bármilyen válasz fogalom lesz számodra.

K: *Honnan tudhatja az ember, hogy ő fogalmakon túli?*

M: Egészen egyszerűen azt kell a legkisebb kétség nélkül, erős meggyőződéssel megértened, hogy létezik egy állapot, amely e tudatosság megjelenését megelőzi. Ez, önmagában, elegendő.

K: *Hogyan tudja az ember megkülönböztetni, hogy csak gondol rá, vagy éli is azt?*

M: Hogyan értesz meg bármit? Minden dolog mindenféle ismerete, amivel azt gondold, hogy rendelkezzel, csak a tudatosságban lehet. Hogyan szolgálhatna a tudatosság, amely később jött, bármiféle ismerettel arról az állapotról, ami az ő érkezését megelőzően létezik?

Minden gondolat, ami arról az állapotról eszedbe jutott, vagy eszedbe fog jutni, hamis. Bármi is történik a tudatosságban, az tisztán képzelet alkotta dolog, érzékcshalódás; tartsd tehát észben a tudomást, hogy a tudatosság az, amelyben minden történik. Ezt tudván, maradj csendben, ne gondold tovább semmilyen más, a tudatosságban felmerülő gondolatot. Amit határozott meggyőződéssel megérteni szükséges az, hogy minden időleges, és nem tükrözi a te valóságos állapotodat.

1981. február 27.

Kérdő: *Beszélne Maharaj test és lélek kapcsolatáról?*

Maharaj: A saját Énedet kell megismerned. Ez a test nem a te valódi természeted. Az a princípium a te valódi természeted, amely által tudod, hogy „Én Vagyok”.

K: *Mi a felelősségem más emberek iránt?*

M: Azon tanítások köré építetted a felelősségeidet, amelyeket a világból származtattál, de mi az a „te”, amely vállalja a felelősséget? Ezt kell megértened először. Azonosítod magadat a testtel; az nem az Én-tudomás.

K: *Nem mindig érzem úgy, hogy a test vagyok; amikor elcsendesülök és koncentrálttá válok, ráeszmélek, hogy több vagyok, mint hús és vér csupán. Ez egy új felismerés számomra.*

M: Eljutottál arra a következtetésre, hogy nincs különbség az emberek különböző csoportjai között?

K: *Azt kivéve, hogy egyesek sokkal inkább kapzsik és nagyravágyók. Szeretek külföldi országokba utazni, nem mindennapi szokásokkal rendelkező különféle emberekkel találkozni.*

M: Ne járd a világot; ide se gyere. Maradj nyugalomban, békében, állandóságban. Mi itt nem foglalkozunk semmilyen vétellel vagy eladással. Az „*En Vagyok*” tudomás fogalmaktól mentes, a tudatosság hívja életre, vagy stimulálja, és a béke, amely e helyből árad.

K: *Ezért hasznos dolog Maharaj társaságában lenni.*

M: Nem tudok sokat beszélni. Ne tegyél fel kérdéseket. Ha akarsz, elmehetsz valahová máshová.

K: *En már voltam Maharajnál régebben, és mélységes hatással volt rám az a látogatás. Sok mindent megértettem.*

M: A tapasztaló bármit érez, vagy gondol, mindaz a tudatosságban van, és nem valódi.

K: *Nehezen tudom kifejezni.*

M: Nincs másik individuumot kereső individuum; a jelenlét érzése a megismerő. Ettől eltekintve, semmi nincs. A tudatosságnak ez az állapota ismeri meg azt, ami a tudatosságban megjelenik, tanúja annak, mint átmeneti állapotnak. Az ébrenlét és alvás váltakozó állapota, valamint a jelenlét érzése mind ideiglenes állapot, amelyek hatalmukba kerítettek engem. Nem vagyok azonos ezen állapotokkal. Minden állapot spontán módon jött, és spontán módon el is fog távozni. Senkinek semmilyen ellenőrzése felettük. Ezen állapotok közül valódi természeted neked valamelyik?

K: *A jelenlét érzése az, amit én vagyoknak érzek.*

M: Fenn fog ez tartósan maradni? Meg kell értened, hogy a valóság nem változékony. A valóság állandó és örök, míg ellenben e három állapot kombinációja rád tevődött, és nem volt jelen korábban. Semmi olyasmi nem lehet a valóság, ami ideiglenes és időhöz kötött.

Nem rossz, ami azt illeti, hogy azonosítottad magad a jelenlét érzésével, de értsd meg, hogy még az is átmeneti, és nem a te valódi természeted.

A legfontosabb dolog számodra az „*En Vagyok*”. Csak legyél, és a szükséges segítség meg fog érkezni.

1981. március 2.

Kérdő: *Maharaj elmondta, hogy azelőtt úgy gondolt önmagára, mint individuumra, de most már nem teszi, mert az a testtel való azonosulás lenne. Tény, hogy a test még utána is fennmarad – akarom mondani, a test olyan erős, hogy egy bizonyos ideig még az után is képes fennmaradni, hogy az ember felismeri, hogy nem azonos vele. Maharaj azt mondta, hogy amikor ez a betegség kezdődött, az individualitás utolsó nyomai is eltűntek.*

Maharaj: Mi a kérdésed?

K: *A testtel való azonosulás erős-e annyira – akarom mondani, szokott-e az ember még az után is azonosulni a testtel, hogy tudja, mi van az után?*

M: Ez nem egy személyként való azonosulás, mint aminek te gondolod. A test a tudatosság megnyilvánulását, a tapasztalást támogató eszköz. Mindaddig, amíg ez a tudatosság létezik, szüksége van egy eszközre; a test nélkül a tudatosság nem képes létezni a formában. Ami elvész, az az elkülönült entitásként való létezés érzése.

A jñani a nem-született gyermekhez hasonló, a tudatosság a megszületett gyermek, és a gyermek beteg. Ez az anyagi, objektív test beteg. A jñani nem tud beteg lenni. Ez a test [önmagára érti] egy megzavart, és egyensúlyát veszített eszköz; ezért nem vagyok képes rendesen beszélni, sem rendesen járni.

Csak addig tudod, hogy vagy, amíg tested van. Ez minden más lényre is vonatkozik. Amikor a test van, az „Én Vagyok” tudomás is van.

K: *Mint a Végső, nem vagyok tudatában a létemnek?*

M: Az Abszolút számára, ennek az „Én Vagyokság”-nak a tanúsága történik.

1981. március 4.

Maharaj: Hogyan kaptad ezt az „Én Vagyokság”-ot? Spontán jön, vagy te törekedtél rá? Az Abszolútként mentes voltál minden fogalomtól, beleértve az elsődleges „Én Vagyok” fogalmat; aztán hirtelen bele voltál keveredve ebbe az „Én Vagyokság”-ba. Ki tette ezt? Nem spontán történt?

Kérdező: *Igen, ez igaz.*

M: Az anyaméhben töltött kilenc hónap során nem rendelkezél ezzel az „Én Vagyok” fogalommal. Értsd meg ezt a helyzetet; az „Én Vagyok” fogalom spontán jön, és spontán fog elmenni. Bámulatos módon, amikor megjelenik, valódinak fogadod el. Minden későbbi félreértés az „Én Vagyokság” valószínűnek érzéséből ered. Törekedj megszilárdulni az „Én Vagyok” elsődleges fogalmában, annak érdekében, hogy elveszítsd azt, és vele minden más fogalmat. Miért vagyok én teljesen szabad? Mert megértettem az „Én Vagyok” valótlanságát.

Üdvözlöm az összes prófétát, felekezetet, hitvallást, stb. Tudom, hogy nem valódiak, csak a tudatosság játéka. Az Igazságnak, az Örökkévalónak, nem lehet tanúja. Örökké az uralkodik.

Valódi állapotodban nincsenek szavak, de te fontosnak gondolod önmagad, és szavak sokaságát öleled magadhoz. Szegény emberi lények a világi és a spirituális élet között ragadtak. Millió közül egy, aki megérti mindezen játékát a tudatosságnak, és meghaladja azt.

K: *Mi a halál?*

M: A halál is egy mendemonda. Tapasztaltad már a halált? A spiritualitás útvonalt követve elérkezel a személyiség végéhez, és ott az emberi lény megszűnik. Ott csak személytelen tudatosság van. A tudatosság e birodalmában mindez dinamikusan játékos működési folyamat során zajlik. Ebben a folyamatban nincs különbség személy, entitás, közösség, hitvallás, hitfelekezet között.

Mindez a játék tudatosságod felvillanásában zajlik. A játék el fog érkezni a végéhez.

1981. március 7.

Kérdő: *Ha arra törekszem, amit Maharaj mond, az eredmény egy olyasfajta magatartás lehet, amelyet különösnek fognak tekinteni a világban.*

Maharaj: Kéi a magatartás? És ki az, aki különösnek tekinti? Minden, ami VAN, az öt elem eszenciája. Ezzel az észleléssel az öt elem természete nem fog megváltozni. Az öt elem eszenciája ez az örökkévalósághoz képest pillanatnyi jelenlétérzés.

Ide jössz a szeretet és a tisztelet érzésével irántam, és olyan mértékű hasznot fogsz elkönyvelni, ahogyan megértesz engem. Ha továbbra is individuumnak látsz, ez lesz a haszon mértéke; ha úgy látsz engem, ahogy magamat látom, és ahogyan téged látlak, az nagyobb mértékű haszonnal fog járni számodra. A valódi állapot az az állapot, amely megelőzi a tudatosság megérkezését. Nagyon kevesen érték el ezt az állapotot. A legtöbbőtök nem akar túllépni az entitással vagy a testtel való identifikáción.

Ez az identifikáció, amely folyamatosan változik gyermekkortól kezdve jelen állapotodig, és amely továbbra is változni fog az idők folyamán, tisztán idényjellegű.

A szóbeszéd erejének megfelelően azonosulsz a testtel. Szüleid azt mondták neked, hogy egy bizonyos időpontban megszületted, és hogy ez a test vagy te. Így, e szóbeszéd alapján, kialakítottad az identitásodat egy bizonyos képpel. Azt gondolhatod, hogy most jñanivá váltál, és hogy nagyon jól ismered az identitásodat, de ez leggyakrabban érzéki csalódás. Bármilyen képed is van önmagadról, az nem más, csak egy fogalom.

Csupán értsd meg, hogy mi vagy, és folytasd a mindennapi életedet a legjobb képességeid szerint.

K: *Megtekinthető itt a napi puja (imádás)?*

M: Igen. Itt az imádó a tudatosság, és az imádás célja szintén a tudatosság.

1981. március 12.

Kérdő: *Mi jelenik meg előbb, az „Én Vagyokság”, pedig a vágy?*

Maharaj: Ha az „Én Vagyokság” nincs jelen, mi egyéb lehetne jelen? A tudatosság a szakadatlan mozgás állapotában van, nem állandó. Ha a megnyilvánító erő maga, és a tudatosság („Én Vagyokság”) nem jelenik meg, identifikációra sem kerülhet sor. Amikor az „Én Vagyokság” megjelenik, és elfogadásra kerül, mint valóság, akkor kondicionált, vagy bizonyos identitásra korlátozott.

K: *Elengedtem az identitásomat.*

M: Ki az, aki elengedte?

K: *Senki sem engedte el. Önmagától hagyott el. Megfigyelhető volt az agy azon képessége, ahogyan semmire nem reagált.*

M: Ha a nem-reagálás állapota lehetséges lett volna, tudatosság nem jelent volna meg.

K: *Ha a tudatosság csupán a tartalma a tudatosságnak, akkor a tudatosságot el kell engedni.*

M: Miért lenne szükség az elengedésére? Ami nem volt, az nem lesz. Ez a tudást nem volt jelen korábban, és el fog tűnni.

Oly sok tanítás történt a különböző szentek által, akik megjelentek, és eltűntek. Az itteni beszélgetések során, hol hivatkozunk Krisztusra, Ramára, Krishnára, vagy másokra? Hivatkozunk rájuk a beszélgetéseink során?

Oly sokan voltak szentek, bölcsek, és jñanik, és mindegyikük rendkívüli koncepció szerelmese volt, amellyel meg akarták ismertetni a világot. Végül is, a különböző vallások is individuális koncepciók voltak csupán, amelyek egy konkrét individuumban, egy konkrét időpontban a tudatossághoz folyomdtek.

K: *Ezért vagyunk itt.*

M: Amikor ide jöttél, ezt nem vette tekintetbe a test-elmédet? Nem csak a test-elme valótlán, hanem ez a megnyilvánult tudatosság, ez az univerzum, úgyszintén valótlán. Az „Én Vagyokság” álom-szerű, mulandó. Valószínűleg még a megértés érzete is az illúzió érzéséhez vezet az embert, mert az individuum úgy gondolja, hogy valami olyat talált, amiben a többieket részesíti, de nincs individuum.

Oly könnyű teljesen elveszni, amikor zsonglőrködsz a szavakkal, és túl nagy jelentőséget tulajdonít azoknak. Emlékezz csak arra, hogy a megnyilvánult egész működése az öt elem súrlódása révén történik, és a beszélgetésre, amely a totális működés részeként megy végbe. Szó nincs arról, hogy valaki speciális előnyt keresne a maga számára, mint különleges tanító.

Az ember a durva formával azonosul, s nem ismeri fel megnyilvánult tudatosságot, és nem is azonosul vele. Minden tevékenység a tudatosság miatt folytatódik, de ezt senki sem érti igazán.

Amikor az emberek eljönnek ide, számos kérdésük van, és azt gondolják egy idő után, hogy tudnak valamit, de amikor elérkeznek a végső tudáshoz, nem lesz kérdés, amit feltegyenek.

1981. március 13.

Maharaj: Minden saját Énünkéből történik. A tudatosság spontán csupán az Énben érződik. Az „én” nem egy individuum. Ami *van*, az a megnyilvánulatlan Abszolút. Ami megjelenik, mintha álomban jelenne meg, a viszonylagos, relatív világ, és ennek az álomszerű állapotnak a tapasztalata ugyanaz, egy mindenki számára azonos állapot.

A megnyilvánult működés e folyamatában, ha valamit individuális eseményként fogadsz el, akkor az rád, mint individuumra hat. Ha egyedi helyett totális működésnek fogod fel, akkor szabad vagy, bármi történjék is. Az Én tudomás az „Én Vagy okság”-a-nak ez az álomszerű érzése. Elkülönült identitás feltételezésével az ember beszennyezi azt, ami szennyezetlen; ez az eredeti bűn.

Menj el egészen a gyökérig: ki vagy te, mi vagy te? Te az öt elem produktuma vagy, az öt elem az, ami fenntart. „Én Vagyokság” érzésed az öt elemtől származik. Összpontosítsd figyelmedet erre a kérdésre. Milyen változásoknak kell bekövetkezniük benned, hogy ráébredj saját Énedre? Milyen változások történhetnek veled? Amikor ide jössz, bizonyára elvársz valamit, hogy történjen. Mire számíatsz, minek kell változnia benned, hogy azt mondhasd: „Megtaláltam, amit kerestem. Nem kell többé Maharajhoz mennem.” Milyen állapotra hivatkozol, amikor beszélsz? Mi az az állapot? Ebben az álom-szerű állapotban nem jegyzek meg senkit, aki ide jön, sem a közöttünk zajló beszélgetéseket.

1981. március 21.

Kérdő: *Ha valaki megérti az igazságot, van ez valamilyen hatással a nagyvilágra?*

Maharaj: Elsőként elvész az individualitás, és akármi történik, totális működésnek látszik; a totális működés megértése nem felosztható. Nincs semmilyen „én” vagy „te”, aki megért valamit. AZ ért meg.

Ez a tudás nem található meg könyvekben. Ez nem intellektuális tudás. Habár a tudatosság formák millióin keresztül funkcionál, egy és ugyanazon tudatosság.

Meggyőződésünk szerint vagyok, létezem, élek. Ennek a meggyőződésnek a tudatosság az oka, és a tudatosság nincs tudatában önmagának, hacsak nincs jelen a test, mi hát a kapcsolat? A tudatosság ennek a fizikai formának az íze. Ha nincs forma, nincs íz sem. A test a táplálék eszenciája, és a tudatosság a fizikai

forma eszenciája. Ha ezt tökéletesen megérted, van bármilyen individualitás? Ez az individualitás a megnyilvánulás folyamata.

K: *Miért akarja a tudatosság egy adott formában megtartani magát?*

M: Amikor a tudatosság azonosítja magát egy formával, az identitásnak a természete az, ami fenn akar maradni, ameddig csak lehetséges. A tudatosság annyira szereti az identifikációt, hogy fenn akarja tartani.

K: *Ha ez az individualitás elvész, a tudatosság továbbra is fenn akar maradni?*

M: Amint a tudatosság elveszíti individualitását, és egyé válik az univerzummal, nem fogja szükségét érezni, hogy fennmaradjon?

1981. március 24.

Maharaj: Ha csendben itt ülsz, egyé válva az „Én Vagyok” tudomással, akkor nem érint a világ, vagy a világ zajlása. A világ e magatartása csak ekkor lép életbe, amikor a tudatosság működni kezd, és különféle mozgások vannak jelen a tudatosságban. Amikor nem vagyok tudatában a test létezésének, akkor nem regisztrálok tapasztalatokat.

Ahogy a világegyetem benne foglaltatik a tudatosságban, úgy ez a fizikai test is egy pusztá megjelenés a tudatosságban, a tudatosság által érzékelt és tudott dolog. Ez semmilyen erőfeszítéssel nem megérthető; a tapasztalás magától, csupán a legmélyebb tudatosságbeli appercepciója révén fog megtörténni.

Bárkinek ebben az állapotában, amikor a tudatosság jelen van, de a test létezését nem regisztrálja, a testi feltételek még ebben az állapotban is folyamatosan változnak. Mindez tudatosságbeli megjelenés; tehát a tudatosságnak kell elszenvednie minden változó kondíciót.

Ebben az állapotban egy sereg esemény történik, de valójában minden történés, az a semmi háttere előtti totális működés, amely semmi valójában, ténylegesen a tudatosság. Nincs elkülönült identitás; csak ez a tudatosság VAN, eltekintve attól, hogy senki sem létezhet.

Amikor nagyon csendes vagy, megérkeztél a minden alapjához. Ez az a mély, sötétkék állapot, amelyben csillagok és bolygók milliói vannak. Amikor ebben az állapotban vagy, nem vagy tudatában a létezésednek.

1981. március 29.

Kérdő: *Ha a tudatosság az összes különböző formában ugyanaz, akkor miért különböznek az egyik emberi lény gondolatai és cselekedetei a másiktól?*

Maharaj: A gondolatok és cselekedetek a test-elméhez tartoznak, és a test-elve az öt elem eszenciája. A forma természete az öt elem, és a három *guna* változatos összetételi arányaitól függ. A gondolatok és cselekedetek annak a kondicionálásnak a függvényei, amelyet attól az időponttól kezdve kaptál, amióta a tudatosság jelen van. Tudatosság nélkül csak halott formák lennének.

A tudatosságot és a testet a magunkhoz vett táplálék és medicina tartják működő állapotban. Minden forma esetében érvényes, hogy a gondolatok, szavak és tettek nem csak attól a kondicionálástól függenek, amelyet a létrejöttüket követően kaptak, hanem a még korábban, a fogamzás időszakában elszenvedett kondicionálástól is. A tudatosság látens módon jelen volt a születési kemikáliában.

Milyen mulatságos dolog, hogy az ember a testtel azonosítja magát. Mióta vagy spirituális követő?

K: *Negyven éve. Ramana Maharshi „Ki vagyok én?” követője voltam, és olvastam a Maharaj tanításai könyvet is.*

M: Eddig még jó. Mit értesz a saját Éneden? Mi vagy te?

K: *A tudatosság.*

M: A Végső megelőz minden tapasztalást. Az „Én Vagyokság” a tapasztalás kezdete. A Végsőben megjelent ez a tudatosság, és felmerült a kérdés, „Ki, vagy mi vagyok én?” A létnek ezt az érzését nem színezi be a forma. Az csupán a létnek, az „Én Vagyokság”-nak az érzése. Ez volt az első tapasztalat.

K: *Ez a Maya*

M: Mivel nem kapod meg a választ a „Ki vagyok én” kérdésre, ezért adod azt a választ, hogy ez *Maya*. Ezt nem tudod egy válasszal megragadni. Mivel vagy azonos?

K: *A Brahman vagyok.*

M: Ez neked nem közvetlen tapasztalatod. Csak azt ismétled, amit olvastál vagy hallottál. Mit gondolsz, mi vagy?

K: *Tapasztaltam...*

M: Ott lehet tapasztalat, ahol az „Én Vagyokság” jelen van, de az „Én Vagyok” tapasztalatot megelőzően, mi volt az állapot?

K: *Nem tudom.*

M: Azért beszélgetek veled erről, mert rendelkezel a megértés bölcsességével.

K: *Megállíthatom ezt az „Én Vagyokság”-ot, és lehetek az „Én Vagyokság” előtt?*

M: Melyik természetes folyamatot tudod leállítani? Mindegyik spontán. Jelenleg a tudatosságban vagy, amely izgató, vibráló. Nem hiszem, hogy te valamilyen, ettől az izgató, vibráló tudatosságtól elkülönült dolog lennél. Része vagy a tudatosság játéknak. Te, a tudatosság, az elfogyasztott táplálék produktuma vagy.

A működő tudatosság szintjén, amely tudatosság az Én, és amely működésben van, nem lehetséges a testtel való azonosság.

K: *Hogyan győződhetek meg erről?*

M: Ha csendesen Éneden maradsz, akkor részesülsz a meggyőződésben. Maradj nyugalomban.

1981. április 6.

Kérdező: *Miközben itt ülök, és kérdéseket teszek fel neked, békében érzem magam. Nem egy mérföldkő ez, amely haladást mutat?*

Maharaj: *Miről beszélsz? Úgy beszélsz, mint egy óvodás. Nem foglak a *mumuksha* osztály diákjának tekinteni, én a *sadhaka* osztálynak címezem, amit mondok. Mióta gyakorolod a spiritualitást?*

K: *Gyermekkorom óta, mivel a családom már nemzedékek óta gyakorol spiritualitást; ezért a spiritualitás a hobbimmá vált.*

M: Nagyon jó. Mindamellett, még mindig óvodás szinten vagy. Az egyetlen megoldás számodra, ha feladod a test-elmével való azonosságodat.

K: *Intellektuálisan tisztában vagyok mindezzel, de tapasztalatlan vagyok e téren, úgyhogy eljöttem a satsangra.*

M: Mit értesz az alatt, hogy *satsang*? Ez csupán egy bevett spirituális zsargon. Most azzal a szilárd meggyőződéssel menj el innen, hogy „Én vagyok a *Brahman*, mindenféle alak, forma vagy dizájn nélkül, és mindenféle lelki hajlamok nélkül. Én a megnyilvánult tudatosság vagyok.” Amikor ráébredsz, hogy forma nélküli vagy, akkor nem léteznek számodra kasztok vagy a vallások, nem maradnak fogalmak.

A *mumukshu* óvodás, hajlamos a spiritualitásra, de azonosul a test-elmével. A *sadhaka* az, akinek megszűnt a test-elmével való azonosulása. *Siddha* az, aki megszilárdult az „Én Vagyok” tudomásban, és a folyamat során már meghaladta azt. Nagyon jól tudod, hol tartasz ezen az úton.

M: [Másik személyhez] E fiatalembernek anyja a halálos ágyán feküdt, de én meggyőződéssel azt mondtam, nem fog meghalni. Ennek pár éve már, és még most is él. Az anyuka annyira meg volt győződve róla, hogy meg fog halni, hogy azt a különleges virágot is megvásárolta, amelyet a temetésére szeretett volna. Arra kértem, hogy keljen fel és menjen, főzzön nekem teát.

Abban az időben, az volt az alapállásom, hogy „Én vagyok a *Brahman*”; mára feladtam ezt a hozzáállást. Szilárd meggyőződésem volt, hogy bármibe kezdek, az alakot fog öltetni, meg fog történni. E helyen sok minden történt. A *bhajanok* itt már 1932 óta folynak. Én voltam az első bérlő a Vanmali házban.

[Nem esett több szó egyéb csodákról, amelyek ott történtek. Sok csoda történt Maharaj körül, de ő soha nem foglalkozott azzal, hogy a múltból vagy a jövőről beszéljen.]

M: Az emberek ide azzal a reménnyel jönnek, hogy problémáikra megoldást kapnak, és amikor idejövételük okáról kérdezem őket, egyszerűen előadják a problémáikat. Azt mondom nekik: „Már az a tény, hogy eljöttél ide, azt jelenti, hogy a problémád meg fog oldódni. Elmehetsz.” Most ti mindannyian, akik idejöttetek, ki az, aki idevonz benneteket? A saját létezőségeitek. Egy olyan minőség miatt vonzódtál ide, erre a helyre, amely benned van. A legmagasabb állapotban vagy megszilárdulva. Nem világi vonzerő az, ami idehoz. Sem te, sem senki más nem tud semmit erről a vonzásról. A rád irányuló vonzás kell, hogy legyen a te belső örök lakóhelyed, ami a te otthonod. Amikor ez a vonzás megjelenik, te ide jössz.

K: A tudósok „fekete lyuk”-ról beszélnek, amelybe az univerzumban minden belemegy végül.

M: Az az Abszolút te vagy, te nyeled le az egész univerzumot.

1981. április 10.

Maharaj: Már csak a legcsekélyebb érintése maradt az „Én Vagyokság”-nak. Mostantól fogva csak *darshan* leszek képes adni az embereknek, beszélgetésnek nem sok esélye van. Bármit hiszel rólam, az fog benned rögzülni. Nem ez a *darshan*, hanem a te hited a *darshan*.

Szokatlan, ritka, furcsa, meghökkentő, non-fenomenális; ez a fajta haszon az, amire szert teszel. Az Énbe vetett végső hit. A totális hit. Bármit látsz, nem úgy látod, mint ami test csupán. Ezek valójában annak a legmagasabb, észlelhetetlen princípiumnak a végtagjai, amely kifejezi önmagát. Ezek a végtagok elérték a legmagasabbat.

Kérdő: *Meg vagyok győződve.*

M: Most, hogy a meggyőződés olyan erős benned, soha nem lesz képes megtörni. Totális, hiánytalan, elpusztíthatatlan.

1981. április 11.

Maharaj: A tudatosság magja a tudomás, tudni, hogy: „Én Vagyok”. Ez nem személyiség, nem individuum. Totális megnyilvánulás. Létezőség, amely minden betölt.

Mindazonáltal, ez az „Én Vagyok” minőség az anyag, az objektív test következménye. A magban az egész fa benne szunnyad; az „Én Vagyok” cseppecskébe mindhárom világ bele van préselve.

A legmagasabb állapot a jñani állapota. Az első lépés annak a cseppecskének lenni. A cseppecske tudomás folyamatában ki fogsz kerülni belőle, és ez a jñani. A jñanit nem gyötri semmilyen szerencsétlenség, vagy probléma, mert meghaladta az „Én Vagyok” princípiumot. Tanúként szemléli a játékokot.

Most, értsd meg, világosan. A tudatosságnak ez a „cseppecskéje” a test táplálék eszenciájának a következménye; ezt megértve, kinn vagy belőle. Ha ezt az utolsó lépést megtetted, tudni fogod, hogy én, az Abszolút, nem az a „cseppecske”, a tudatosság vagyok, ennek csak egyszer kell megtörténnie. Nincs többé belevonódás a tudatosság játékába. A visszaút nélküli állapotban vagy, az örök állapotban.

Akármit gondolsz a spirituális tudásról, azt a tudatosság birodalmában szerezted; az ilyen tudás csupán terheli a fejedet, és még több szenvedéshez vezet.

Ez nem több spirituális zsargonnál. Ez az „Én Vagyokság” valójában a forrása minden szenvedésnek.

Vagy abban a helyzetben, hogy nem tudod egyetlen szóval sem kifejezni Énedet? Amikor ilyen hosszasan válaszolok a kérdéseidre, akkor a nyugalom olyan állapotába kellene, hogy süllyedj, ahonnan nem jöhetnek szavak.

Elmagyarázom ezt a tudást, teljesen és alaposan. Meg van a bátorságod, hogy elfogadd?

Ha tényleg megértetted, amit elmondtam, akkor nem kell újra eljőnnöd. Igyekezz nem beszélni ezekről a dolgokról boldog-boldogtalannak, igazából ne beszélj róla sehol máshol sem.

1981. április 22.

Maharaj: Az egész világegyetem az „Én Vagyok” tudatosságban tapasztalható. Ha az nem lenne, mi egyéb létezhetne? A tudatosság veri a dobót; a dobolás hangja mindenkit magával ragad. Ki keresi a dobót? Ki üti, és szólaltatja meg a dobót? Egészen hihetetlen, hogy senki még egy pillantást sem vet a tudatosságnak erre a szikrájára.

Kérdőő: *Mikor megszilárdulok a tudatosságban, az a meditáció?*

M: Ki az, aki megszilárdul? Hát nem maga a tudatosság?

Ez az ember [Jean Dunnra utal] megértette a saját természetét. Az egész az ő Guruba vetett hite miatt van. Minden, ami valamilyen kapcsolatban velem, szent neki. Hacsak nem hiszel ennyire a Guruban, nem nyered el az Énbe vetett hitet. Valaki elmegy ehhez a swamihoz, majd ahhoz a swamihoz, minek? A maradékaikat nyaldosni. Ha a saját maradékaikat nyaldosnák, mennyivel jobb lenne.

Tapadj rá saját tudatosságodra, maradj benne. Fogalmaid minden terhét bele kell olvasztanod tudatosságodba, de tudatosságodat ne használd a fogalmak építményének az építésére.

K: *A szokás nagy erő, ami az embert kalandozásra készíti, nem igaz?*

M: A test Ének tekintésének a szokása túlságosan mélyen befolyásol. Az „Én Vagyok” tudomás a te Gurud, legyél abban.

Ki az, aki a *bhajant* éneklí? Ennek a Gurunak az intellektusa – ki vagy te, egy betolakodó? Természetesen, az egész világ cselekvése ezen az intellektuson múlik, de amikor ez az intellektus eléri a csúcspontját, beleolvad a *Parabrahmanba*.

Ti mindannyian naplót vezettek a fogalmaitokról – azt mondom nektek, végül, hogy ez teljesen haszontalan. Csak a rabság eszközeül szolgál.

1981. június 5.

Maharaj: Most tudod, hogy vagy. Hogyan történt ez, mi miatt tudod, hogy vagy? El kell menned a forráshoz. Száz évvel ezelőtt nem tudtál a saját létezésedről. Nem voltak problémáid abban az időben. Most, e miatt a tudatosság miatt, mindenféle probléma vette kezdetét. Ez az „*ÉN Vagyokság*” a test miatt jelent meg, mit tudunk tehát a testről, és mit tudunk az „*ÉN-ségről*”?

Kérdő: *Amikor a test aláhull, a személy halálakor, a memória és a tudatosság megmarad?*

Maharaj: Mind a memória, mind a tudatosság a táplálék test minőségei. Amikor nincs test, ezek megmaradásáról sem lehet szó. Az „*ÉN Vagyokság*” a táplálék test minősége, de ez nem a valódi *ÉN* természete.

K: *Mi a turiya?*

M: *Turiya* azt jelenti, hogy csak te maradsz; semmi más nem marad. Mindaddig, amíg tudod, hogy vagy, minden van. Fedezd fel, hogy mi vagy, és meg fogod kapni az összes választ; fedezd fel a test forrását, és ennek az „*ÉN Vagyokság*”-nak a forrását. Ha felfedezted ezeket, akkor tudni fogod, hogy mi vagy.

Bármilyen változik, az nem a te *Éned*; ez a test folyamatosan változik. Nem volt, megjelent, és el fog tűnni. Nem te vagy. Fedezd fel, hogy mi vagy te.

A tudatosság az, ami lényeges. Teljes figyelmedet magára a tudatosságra kell fordítanod. Ez a meditáció folyamata; akkor, minden titok feltárul számodra, a tudatosság révén. A tudatosság kedveli az *ÉN*-szeretetet. Ha a tudatosság iránt érdeklődsz egyedül, akkor meg fogod ismerni azt. Ha a világ iránt érdeklődsz, akkor ez azt jelenti, hogy nem érdekel a tudatosság. Ha a tudatosság érdekel egyedül, akkor a tudatosság le fog leplezni minden titkot, és akkor tudni fogod, hogy mi vagy te. Ez a „te” fogja tudni, hogy ki vagy te, de a tudomás tiszta tudatosságot jelent, és nincs jelen „*én*”.

Önmagad figyelése, ez maga a meditáció. Csak tartsd fenn a tudatosságot, a nélkül, hogy bármilyen más hozzákevernél, ez a szavak nélküli tudatosság, ez *VAGY* te. Lesznek gondolatok, de azok egyre gyengébbé és gyengébbé válnak, így csak az „*ÉN Vagyokság*” érzése fog megmaradni: csak tudatosság, minden tevékenység nélkül. A tevékenységeidnek egy alacsonyabb szinten való figyelése, mint pl. a haragnak a figyelése, stb., nem más, mint a test-elmével való azonosulás.

K: *Maharaj érzi a testét?*

M: Megismertem, hogy minden a tudatosságon keresztül létezik. Ahogyan téged látok, úgy látom ezt a testet is, de tőlem függetlenül. *ÉN* nem azonosulok a testtel.

A tudatosság nem férfi vagy nő, olyan, mint a fény. A fény hőt is jelent. Amikor a hőmérséklet lecsökken, az orvos azt mondja, hogy a páciens meghalt.

K: *Mi a véleménye a reinkarnációról?*

M: Még ez a születés is hamis. Az „*ÉN Vagyokság*” minősége a test miatt van. Mély alvásban nem tudod, hogy létezel-e, vagy sem; vagyis, nem tudod, hogy te vagy, ennyi. Te egyáltalán nem születél; csak kihírdették a létezésedet. Már a születésed előtt is léteztél; létezésed örök, de csak akkor szereztél róla tudomást, hogy létezel, amikor pár éves lettél.

Csak e miatt a szülés miatt aggódj. Miért kellene reinkarnáció miatt aggódnod? Gondold át, hogy vajon ez a születés igaz-e.

1981. június 7.

Kérdező: *Hogyan kontrollálható az elme?*

Maharaj: Csak jót fogadj el, és utasítsd el a gonoszt, és folyamatosan recitáld Isten nevét – ez segíteni fog abban, hogy fokozatosan ellenőrzés alá vond az elmét. Ami elfogadható a számodra, és békét ad, az jó. Amit az elméd elutasít, az nem jó. Amikor csinálsz valamit, és közben kudarcból való félelem van jelen, azt jelenti, hogy az elme nem tiszta.

K: *Hogyan lehet fejleszteni a mantra kántálása iránti kedvet?*

M: A bölcsek vállalatánál tudod fejleszteni. Délután 5:00 és 6:00 között mi folyik? A tudatosság idejön, hogy találkozzon a tudatossággal. Semmi másról nem lesz szó, kivéve, hogy a tudatosság kommunikál önmagával. Nem lesz jelen más idegen, harmadik személy, illetve beavatkozó egység. Isten eljön, hogy találkozzon Istennel. Tudd, hogy bármilyen érzés felmerül, te nem az vagy.

1981. június 9.

Maharaj: Rajneesh egyáltalán nem jelentéktelen személyiség, és nem mindennapi vezető. Ő hatalmas – nagyon nagy. Bölcsessége kivételes.

Ha van már gurud [Rajneesh], miért látogatsz más bölcseket? Minthogy már van gurud, aki egy kivételesen nagy bölcs, nem kell, hogy itt üldögélj, vagy, hogy ide gyere. Nem kedvelem az egyik gurutól a másikig történő vándorlásokat. Nem szeretem a csavargókat. Mi a különbség Maharaj és Rajneesh között? Eltűntetve a betűket (vagyis a nevet), mi a különbség? Tanulmányozd ennek a csavargónak az „én”-jét, mielőtt másokat vizsgálnál. Mi az eredmény, miután eltávolítottad a nevet? Mi vagy te név és címke nélkül?

Tanulmányozd a tanulmányozót – tanulmányozd az „Én Vagyok”-ot.

Mielőtt magadra vennéd mások kutatásának a feladatát, először önmagadat kutasd, és lásd, hogy te magad valós vagy-e, vagy valótlan. Az „Én Vagyok” betűi önkéntelenül kerültek leírásra, bizonyos tintával. Milyen tintával írtad le, hogy mi vagy te? A tintában, amellyel az „Én Vagyok” betűi leíródtak, abban a tintában a Tej Sesh Bhagavan címke lett megerősítve a Védák által. Sesh a főlest, a maradékot jelenti. Mi a maradék, ami azt jelenti, ami te vagy? [Maharaj ekkor arra kért valakit, hogy menjen el, és ne hallgassa ezeket a beszélgetéseket.] Az, aki megértette az ember misztériumát, ahogyan az van, az az ember nem fogja senki nagyságát, vagy kicsiségét sem vitatni, sem bizonyítani.

Rabjává váltál egy fogalomnak, és a fogalom rabjaként, teljesen bevonódtál, és egyre több fogalomba merültél bele. Bele vagy fulladva a fogalmakba. Belekeveredve a te vagy fogalmába – az első fogalomba -, elkezdted nevetek, címeiket, és ideákat adni a többinek, amelyek elkezdtek behálózni téged. Jóllehet, az ember nevezheti jnaninak önmagát, számos fogalommal szórakoztatja önmagát. Habár az ilyen ember nagyon jól tudja, hogy sehová sem fog elérni, mégis számos fogalommal foglalja el magát. A Tej Sesh Bhagavan spontán jött, és spontán megy. Mit akarsz megszerezni magadnak, mint „Én Vagyok”? Milyen pozícióban vagy koncepcióban akarod megszilárdítani önmagadat, mint „Én Vagyok”? A szilárd meggyőződés, hogy én ez a három állapot – ébrenléti állapot, mély alvás és az „Én Vagyok” tudomás – vagyok, annak a Tej Sesh Bhagavannak a szempontjai. Te nem ez vagy.

Kérdező: *Akkor ki vagyok?*

Maharaj: A kézenfekvő és határozott válasz egyedül te vagy. A horgokat csalival szerelve dobod a vízbe, hogy halat fogj. Ugyanígy, a te vagy koncepció a bedobott csali, és rengeteg koncepciót fogsz vele magadnak. Így, amikor a kérdésre válasz következik, akkor valamit az elutasítás visszautasít (ami marad).

Mielőtt bármi egyébről tudomást szereznél, te már vagy. Ha te nem vagy, mások sincsenek. A test intellektusa révén tartod fenn önmagad, és a testben vagy az intellektusban szilárdítva meg önmagad, létrehozol, vagy meghívsz egy csomó fogalmat, és ezekben a fogalmakban megfeneklettél. Másokkal beszélgetve akarod megtudni, hogy mi vagy te. Én kérdezem tőled. Mi vagy te? Te a megfigyelő vagy.

K: *Maharaj tudja, én nem tudom, hogy mi vagyok. Miért engem kérdez?*

M: Én nem veled beszélgetek. A tudatosság beszélget a tudatossággal, a tudatosságról. Ki mondta neked, hogy Maharaj veled beszélget? Már maga az alapvetésed hibás. Az egyik megjelenés felfigyelt egy másik megjelenésre, a légyre. Ezért automatikus ez a gesztus. Ha értem, hogy mi vagyok én, egy megjelenés csupán, akkor tudnom, hogy a többiek is megjelenések. Következésképpen, nem lesznek közöttünk kérdések, viták és civakodások. De ha nem értem önmagamot, és fogalmak szárnyán siklom, akkor a megjelenésemet preferálom.

K: *Mivel Maharaj a tudatossághoz beszél csupán, nem az én tudatlanságomhoz beszél.*

M: A tudatlanság meg fog maradni örök időnkig, mint ahogy a tudás is meg fog maradni örök időnkig. Tudás nem létezhet tudatlanság nélkül, és tudatlanság sem létezhet a megfelelő tudás nélkül. Ellentétek a megnyilvánulásban, az egyik nem maradhat fenn a másik nélkül. Még a tudásnak a fogalma is csak egy fogalom. A jnani nem rendelkezik sem a tudatlansággal, sem a tudás fogalmával. A minden tudásnak és tudatlanságnak a teljes hiánya a tudatosság keletkezését megelőző állapot. De te megpróbálsz különböző fogalmak révén értelmezni, amit mondok, és kondicionálsz önmagadat mindeme fogalmakkal.

K: *Maharaj mindent elvesz tőlem. Nincs semmi, amibe kapaszkodhatnék – el fogok esni.*

M: Akkor szét fogsz törni, és megannyi darabra fogsz szétesni? Mindazonáltal, tégy, amit akarsz! Mások keresik önmagukat, te pedig elrejtőzöl.

K: *Mi a valóság?*

M: Akármilyen, ami állandóan jelen van, halhatatlan, változatlan. Az örökkévaló, amely állandóan van, nem-tapasztalati állapot. Ezt követi a tudatosság, az "Én Vagyóság", a test és az élet tapasztalata. A tapasztalataid a tudatosság birodalmába tartoznak. A tudatosság birodalmában nem rendelkezhetsz tapasztalattal az igazságról. Tulajdonképpen, az igazság nem tapasztalható, mert végső elemzésben te vagy Az. Hogy is lehetne tapasztalni az igazságot? Megelőzi a létezőséget.

K: *Mit lehet tenni e tapasztalat folyamatos fenntartása érdekében?*

M: Semmilyen tapasztalat nem állandó. Te vagy az állandó. A tapasztalatok a tudatosság birodalmába tartoznak, amely időhöz kötött.

K: *Hogyan lehet meghaladni az időt?*

M: Hogy kerültél ide? A tapasztalás olyan dolog, amely öntudatlanul, vagy spontán történik. Tudatosan nem tudsz belekerülni.

K: *Ki tudunk jönni belőle tudatosan?*

M: Ki akarsz lépni? Pontosan kell tudnod, hogy mi az idő, és mi vagy te. Ezt kell megismerned először. Milyen lépést kell megtenned? Szeretnél kilépni az időből. Mi az idő?

K: *Az idő vágy.*

M: Egyáltalán nem, az idő teret jelent.

K: *A térben elkülönülés van.*

M: Bármit helyeztél tudásként Maharaj elé, minden téves fogalom. Rendelkezel-e a tudással, hogy a születés azt jelenti, szenvedés?

K: *A születés fájdalma, nem a tudás.*

M: A szavakkal és fogalmakkal való pusztán játszadozással nem fogsz megszabadulni.

K: *Mit kell hát tenni?*

M: De még azt a fogalmat se alkalmazd, hogy tenned kell valamit.

K: *Mit kell tennem a fájdalommal?*

M: Ahogyan jött, úgy el is fog távozni.

K: *Váljak tétlenné?*

M: Ugrándozz! Érted, amit mondok, de attól félsz, hogy akármilyen úgynevezett tudást begyűjtesz, az leértékelődik. Krishnamurti mondta, akármire mondta, nagyon helyesen mondta, hogy, de magadba olvasztod-e azt alaposan? Bármit mond neked Maharaj, azt fogalmakon keresztül próbálsz meg magadba szívni.

1981. június 10.

Kérdő: *Meditáció közben elalszom. Mit tehetnék, hogy úrrá legyek felettem?*

Maharaj: Nálam egyáltalán nem jelentkezik ez a probléma. Háromféle állapotban lehetsz, az ébrenléti állapotban, a mély alvás állapotában, és a te vagy tudomás állapotában, miért foglalkozol hát olyan állapottal, amely nem vagy? Miért érdekel? Ez egy spontán történés. Meg kell értened, hogy megszilárdulva abban az ébrenléti állapotban, a mély alvást, a szavakat, és még a tudatosságot is megelőző állapotban, valami történik a testi állapotodban, a nélkül, hogy tennél érte. Ne törődj vele. Ne tegyél fel kérdéseket róla. Te ezen az oldalon vagy, és ha valami történik, miért aggódnál miatta? Légy önmagad. Ha önmagad vagy, nem kell a miatt aggódnod, hogy mi történik a másik végen. Téged a te tapasztalaton alapuló állapotod érdekel. Olyan sok a tapasztalat; például, kék fényt láttam, felmentem, stb., ne mesélj nekem mindezekről. Önmagad légy, és ne a tapasztalatok. Ez is egy átmeneti fázis csupán, és te túlzott jelentőséget tulajdonítasz neki, mondván: „Ó, ez aztán valami!” Ez természetesen előfordul.

Odajött hozzám egyszer egy úriember, és azt mondta, hogy ő, amikor meditál, elkezd sírni, és körülbelül 10 percen át zokog. Úgy gondolta, hogy valami nagyon nagy dolog történik vele az Ön-megvalósítás folyamatában. Melyik ponton válik izgatottá, és mondja: „Ó, elkezdtem sírni!” Hát aztán?! Te nem az vagy, aki sír, te nem az érzelmeid vagy, ugyebár? Oly sok ember jön el Maharajhoz, hogy a meditáció során megélt spirituális élményeiről meséljen, csak, hogy a többieknek megmutassa, „Én aztán vagyok valami!”

Amikor álomba merülsz, légy éber, és emlékeztess magad, hogy „Én vagyok a megnyilvánult *Brahman*”, abban a pillanatban, a határvonalon. Az elalvás során transzcendenciád megelőzi az elmét, és alvás közben is folytatódik. Ha *japa* recitálása közben merülsz álomba, és éjfélkor felébredsz, úgy fogod találni, hogy a *japa* folytatódik. Ha éber vagy, légy tudatában önmagadnak, és meg fogod látni a fényt saját szíved legmélyebb zugában.

1981. június 11.

Maharaj: Mit tudsz a testedről? Mi az, és mi vagy te? A test – forma vagy alak. A táplálék testnek az íze az „Én Vagyok” tudomás. Mi a te identitásod, amelyet ebben a testben érzel, vagy tapasztalsz? A szavaid rendben vannak, de te a szavak vagy? Ruhákat viselsz – de te vagy a ruha? Nincs maradandó forma. A test folyamatosan változik. Mindaddig, amíg azonosítod magadat a testtel, nem leszel elégedett. Ez a tér, én nem vagyok a tér. Szilárd meggyőződéssel kell rendelkezned a saját Éneddel kapcsolatban. Rendelkezned kell a mély késztetéssel arra nézve, hogy megismerd önmagad. A kegyelem mindig jelen van. Első megállapításod az, hogy „te vagy”, amely megelőzi a szavakat, a test formát öltését. Add fel ezt a testi identitást. A szavakat megelőző vagy, legyél csak az.

K: *Hogyan lehetek az?*

M: Akármilyen is vagy, ne ruházd fel semmilyen alakkal vagy dizájnnal, ennyi az egész. Ha te vagy, akkor minden más is van. Ha könyveket bálványozol, és könyveknek szenteled magad, az nem vezet sehová. Légy Önmagad.

Szenteld magadat saját Énednek, csak azt imádd. Bálványozd az „Én Vagyok” tudomást, mint egy Istent, mint gurudat. Önmagad képét látod előbb a tükörben, vagy azt tudod előbb, hogy te vagy? Melyik van előbb? Ha te nem vagy, láthatod a képedet a tükörben? Add fel a törekvést, hogy a valódi ént, vagy a hamis ént értékeld, ehelyett egyesítsd az ént a *Brahmannel*, én vagyok a *Brahman*. Akármit hallottál eddig, az megfelelő számodra. Nincs többé szükség semmi ilyesféle tudás hallgatására. Bármilyen, amit hallottál eddig, megfelelő számodra, ha magadba szívod, abban időzöl. Semmi több nem lesz elérhető számodra. Te vagy a *Brahman*, a maga teljességében, semmi több. Sajnálatos módon arra a hitre kondicionáltad Énedet, hogy te, a *Brahman*, a test vagy. Most már tudod, hogy nem a test vagy. Miért terheled magad az „én” hamis testi identitásával?

Rengeteg tudással rendelkezelsz, de ez a gyakorlati világ velejárója. Mindaddig nem szereztél tudomást az Énről. Én nem fogok a világi tudásról beszélni. Az itt véget ér.

Ez a világ. A világ le van fedve a térrel. A tér tudomással bír. A teret az „Én Vagyok” tudomás foglalja magában, és az „Én Vagyok” tudomást megelőzi a *chidakas*. A *chidakas* („Én Vagyok”) az univerzumnak a forrása. A *chidakas* az elme terének a gyökere. Az én vagyoknak nem lehet semmiféle tudomása, mint például én ilyen vagyok, vagy én olyan vagyok; te nem lehetsz ilyen, vagy olyan. Az én (a nagy tér) a *chidakas* miatt van jelen. A világ tere az elme tere miatt, illetve az elmét megelőzően van. Az egyik teret egy sokkal kifinomultabb és kiterjedtebb tér fedi le. A tér alapján van az „Én Vagyok” tudomás. Aki a *chidakas* tudomásban időzik, rá fog ébredni, hogy nem született, és nem hal meg.

1981. június 14.

Kérdő: *Az állandó napi tevékenység eltompítja az elmét. Azt szeretném megtudni, hogyan lehet az elmét éberre tartani.*

Maharaj: Én nem a test-elméről beszélek, és nem is arról, ami a világban folyik. Én egyedül a te valódi természetéről beszélek, és a te valódi természeted a jelenlét érzése, a tudatosság. Ha nem vagy tudatos, akkor a világ nem létezik számodra. Semmi sincs. A világ csak akkor létezik számodra, amikor tudatos vagy, így a tudatosság, a jelenlétérzés, amiről beszélek.

Amint jelenlétnek ez az érzése megérkezik, azzal, ahogyan működsz, és amit csinálsz a világban, én nem foglalkozom. Ez a jelenlét érzése, ez a tudatosság, nem előz-e meg minden mást? Még ha gondolkodsz is valamiről, amihez használnod kell az elmédet, ha nem vagy tudatos, tud-e jönni bármilyen gondolat? Következésképpen, ez a jelenlétérzés, ez a tudatosság, nem ez-e az elsődleges dolog, amely nélkül semmi más nem történhet? Semmi – sem gondolat, sem fogalom – nem keletkezhet fel önmagától. Semmilyen tevékenység nem jöhet létre, ha a jelenlét érzése nincs jelen. A jelenlét érzésének nincs szüksége semmiféle elme-tevékenységre ahhoz, hogy tudjad, hogy jelen vagy. Nem kell megkérdened magadtól: „Jelen vagyok, tudatos vagyok?” A jelenlét intuitív érzése miatt tudod, hogy jelen vagy.

Ez a jelenlétérzés nem úgy értelmezendő, hogy én vagyok jelen, vagy, hogy te vagy jelen, vagy, hogy bármely individuum van jelen. A jelenlét érzése az a jelenlét, mint olyan érzése. Mert, aki azonosítja magát a testével, azt hiszi, hogy született és meg fog halni. Ami született az az általános értelemben vett jelenlét, mint olyan. A jelenlétérzés, amely spontán jött, spontán el is fog menni. Nincs individuum, csak a testtel való azonosulás van. Időérzés, időtartam, időbeli esemény – mindez csak akkor jöhet létre, ha tudatosság van jelen. Ha nincs tudatosság, van időérzésed?

Itt a kanóc, és van üzemanyag; csak ekkor lehet fény. Tehát a fény az üzemanyag fennállási idejének a függvénye. Így jön be az időtényező. A jelenlét érzése, ez a tudatosság a minden. Fedezd fel tehát, hogyan keletkezik, és mennyi ideig tart. Ahogy a fény is csak addig marad fenn, amíg van üzemanyaga, így ez a tudat is csak addig tart, amíg ez az üzemanyag jelen van, az üzemanyag pedig a test, amelynek anyaga az öt elem, amelyek a táplálék akkumulációja. Ha a testet nem táplálják folyamatosan, akkor nem fog fennmaradni, és ha a test nem marad fenn, akkor a tudatosság sem marad fenn. Következésképpen, ez a tudatosság attól függ, mióta van a test jelen. Még ez a tudatosság sem minden, és nem fog örökké fennmaradni. Derítsd ki, hogyan keletkezett a tudatosság, a tudatosság forrása.

Mi ez a test? A test táplálék és víz akkumulációja csupán. E táplálék és víz biztosan nem te vagy, és e tudatosság csupán a természete e tápláléknak és víznek. Következésképpen, te valamilyen, a testtől vagy a tudattól független valami vagy. Mindaddig, amíg a test jelen van, annak, aki individuumnak véli magát, egyetlen tőkéje a jelenlét érzése, e tudatosság. Tekintsd azt a legmagasztosabb Istennek, és ne imádj semmi mást, mint

a jelenlét érzését, és amikor eggyé válsz a jelenlét érzésével, akkor bármire van szükség spirituális tudás gyanánt, az magától ki fog hajtani.

Ha bármilyen veled kapcsolatos problémád vagy kérdésed van, úgy fogod találni, hogy ezek a problémák és kérdések a te testtel és elmével individuusként való azonosságod alapján nyugszanak. Ha ez az azonosság nincs jelen, akkor nem merülhet fel kérdés. El fogsz jutni erre a következtetésre.

1981. június 16.

Maharaj: Mindegyik végzi a maga feladatát, de mindegyiknek saját minőséggel rendelkezik.

Vannak bizonyos tesztek, amelyek révén megtudhatod, hogy rajta vagy-e a spirituális úton, vagy sem. Vizsgáld meg, mire gondolsz a nap huszonnégy órájában. Azt mondod, eljutottál az Én tudomásáig, összegyűjtötted az Énről szól ismereteket; miről beszélsz azonban az egész nap folyamán belül, elméd folyamában? Mindennapi ügyeidről beszélsz. Nem azon a módon beszélsz az identitásodról, ahogy itt a beszélgetés arról folyik, hogy mi vagy; arról nem beszélsz. Van bárki olyan, aki önmagával csak az Énről beszél? Gondolkodási intenzitásod minőségével vagy összhangban.

Én szintén nyugtalan vagyok. Most olyan fájdalmaim vannak, és olyan szenvedésen megyek keresztül, amelyet a világon senki más nem tapasztal helyettem. Ez a beszéd nincs mindenki fogyasztására szánva.

A testben felemelkedő tudatosság birodalmán kívül nem tapasztalható tudatosság. Szeretnék beszélni a tudatosság birodalmán túli állapotról. Nevek milliói léteznek, de mindezen nevek a tárgyi világra vonatkoznak. Még a „szülők” címke is a testeknek köszönhető; a „szülők” címke a test eredményeként jött létre. Szeretném, ha világosan megértenéd, hogy a testi tudatosság nélkül nincs *Brahman*; a *Brahman* a tudatosság miatt van, és a tudatosság a test miatt. A test-tudatosság az öt elem eredménye. A test-tudatosság és a világ nem különböznek, azonosak. Elmélkedj ezen ily módon.

Akármit is ragadsz meg az elmével és az intellektussal, az ez a tárgyi világ. Habár meghallgattad e beszélgetéseket, még mindig elragadtatsz fogalmi tapasztalataid által.

Ez a test táplálékból áll, de mi a valódi identitásod? Olyan valami, mint a teljesen átalakult test, a szemekhez hasonlóan, amelyek eltároltatván teljes mértékben átalakultak. Táplálék csupán. Táplálék test és tudatosság. Az Abszolút a te valódi tudatosságod. Átadtam neked néhány, az Abszolútra való ráutalást. Még nem haladtad meg a tudatosságot, és a tudatosság az első lépés. A totális tudatosság nem a vég.

1981. június 18.

Maharaj: Az emberek ide jönnek, mert úgy érzik, ide kell jönniük. A testedben lévő tudatosság érzi az idejövétel örömét. Mindaddig, amíg a tudatosság szükségét érzi valaminek, addig azt kénytelen leszel megtenni. Amikor a tudatosság eltávozik, a rabság megszűnik.

A tudatosság miatti jelenlétérzésen kívül mi másra tett szert bárki? Ellentét nélküli valódi boldogság csak akkor lehetséges, amikor a tudatosság eltávozik. Mindaddig, amíg tudatosság van jelen, addig boldogság és boldogtalanság is jelen van. Tiszta boldogság csak akkor lehetséges, ha nincs jelen tudatosság. Bármí, ami érzékelhető, teljesen különbözik attól, ami én vagyok. Megértettem *swarupámat*, és én az vagyok; ennek nincs köze semmiféle megnyilvánuláshoz.

Soha nem tudod elszigetelni magadat a tudatosságtól, hacsak a tudatosság meg nincs elégedve veled, és meg nem szabadul tőled. A tudatosság nyitja meg a kaput számodra, hogy meghaladd a tudatosságot.

Két aspektus van; egy konceptuális, dinamikus tudatosság, amely fogalmakkal teli, a másik pedig a transzcendens tudatosság. Ahol még az „Én Vagyok” fogalom sincs. A konceptuális, minőségi *Brahman*, amely

fogalmakkal teli és minőségi, a testi funkcionálás következménye. Ez a tudatosság meghalt számomra; eltávozott. Meghaladtam. Így akármi van, az a másik tudatosság, az, amelyik koncepciók nélküli.

A princípium, amely konceptuális, és minőségekkel teli, amelyet meghaladtam, olyan volt, mint egy nagyon nagy óceán. Most legnagyobbbrészt ki van száradva, csak az üledék maradt. Már csak egy csipetnyi van, néhány részecske csak. Ami mindent áthat és mindent betölt, fogalom és minőség nélküli. Ami megmaradt, most az beszél hozzád. Lehet-e születésről és halálról beszélni e megmaradt princípium vonatkozásában? Te, a te bölcsességeddel együtt, itt vagy elakadva; hozzá vagy tapadva bizonyos fogalmakhoz. Ha nem lennének fogalmaid, miért jöttél volna ide?

Csak azokat a fogalmakat tanulmányozod, amelyek a bensődből erednek. Azok a fogalmak, amelyeket nem szeretsz, nem fognak az eszedbe jutni. Tegyük fel, nem szereted a matematikát, akkor ez a téma nem lesz vonzó számodra; idegen a fogalmaid számára. Csak azokba a témákba fogsz bevonódni, vagy lesznek lényegesek számodra, amelyeket szeretsz. Elemezd a gondolataidat, és lásd, hogy nem ez az igazság. Fedezd fel gondolataid természetét. Spirituálisak azok?

Én abban az állapotban időzöm, amelyben nincs elme.

1981. június 19.

Maharaj: Minden történés csak a test tudatosságában történik. Személyiségek csak a test tudatosságban léteznek. A szokványos tudatosság csak a testképet érinti. Te nem a test vagy, te a tudatosság vagy. A személyiségnek nincs lenyomata, a megnyilvánult tudatosság az, amely funkcionál. Ez a dinamikus, megnyilvánult tudatosság mindig változó állapotban van. Hogy mi fog történni, senki sem tudja megmondani.

Ennek a dinamikus tudatosságnak semmilyen fogalma nincs arról, hogy jó vagy rossz fog-e történni vele; az csak megtörténik. Senki sem cselekszi.

Van az „Én Vagyok” üzenet. Az elme-áramlás szintén van; ami nem személyiség, hanem tudatosság. Valójában még elgondolni is képtelenség, hogy te a test vagy; a tudatosság saját megnyilvánulását tapasztalja. Kevés létező ismeri fel ezt. A jnani világi élete a tudatosság totális funkcionálását jelenti. Normális esetben az, aki másokat mindig személyeknek gondol, nem fogja ezeket a másokat egyszerűen tudatosságbeli funkcióknak gondolni. A tudatosság játéka nem fog az egyén szintjére leereszkedni. Ez teljesen más, csupán megnyilvánulás.

Te nem egy nagy Bölcs tanítványa vagy? Hány éve jársz hozzá?

Kérdő: *Hét vagy nyolc éve.*

M: Akkor miért jöttél ide?

K: *Részesülni akartam az Ön darshanjában, találkozni akartam Önnel.*

M: Amikor megszilárdulsz Énedben, akkor nincs másság, akkor te vagy mindent. Ha Énedben időzöl, akkor olyan vagy, mint a tér, és nem marad kettősség. Olyan kiterjedő és olyan finom vagy, mint a tér, és ez a megszabadulás. Nem vagy név, vagy forma által kondicionált. Ha olyan vagy, mint a tér, lehet máshova menésről beszélni? A tér, amely itt van, mindenütt másutt is van. A spiritualitás nem gyerekjáték. Az én mondataim darabokra szagatják a kétségeit bárkinek, aki meghallgatja azokat.

Először is, időzz Énedben, és haladd meg azt, és a meghaladás során rá fogsz ébredni a Végsőre. Az itt elhangzó szavak nem kölcsönvett, szentírásokban és más könyvekben megtalálható tudás; közvetlen tapasztalatból származik. *Nirupana* azoknak a hivatásos spirituális emberek szokásos gyakorlatát jelenti, akik a tudást különböző könyvek alapján magyarázzák.

Alaposan meg kell értened, hogy mi vagy, illetve mi lennél, ha semmi nem lenne. Amikor semmi nincs, te még mindig vagy. Mi ez a te? Ez az egész egy, és amikor minden van, te még mindig vagy; ami érthető, de amikor semmi nincs, akkor hogyan tudok lenni?

1981. június 21. de

Maharaj: Bármilyen képpel rendelkezel magadról, az nem valódi. A valódi tudás az Énedben való időzés. Próbáld megérteni mindezen tudást, amit most gyűjtesz. A bárhol megkapható úgynevezett tudás csupán tudatlanságról szól; nem tud szólni az Énről, a valódi tudásról. Mindaz, amit elmével gyakorolnak, nem valódi tudás. A valódi tudást nem lehet könnyen megérteni. Ha lett volna tapasztalatom az „Én Vagyok”-ról megelőzőleg, hajlandó lettem volna az anyaméhbe belépni? Az anyaméhbe való belépés előtt nem ismerem önmagam, nem volt tudomásom az „Én Vagyokság”-ról. Minden úgynevezett tudás szavaktól fertőzött, amely tudatlanság csupán. Te, az Abszolút, figyeled az ébrenléti állapotot, neked van tudomásod a tudatosságról, neked van tudomásod az alvó állapotról, tehát te nem vagy az.

Az emberek milliói között, akik megjelentek és eltávoztak, hol tartanak számon engem? Nincs individualitás, amely mindazokkal a formákkal kapcsolódna, de én mindig voltam, és én vagyok, a totális működés. Nélkülem a működésre nem kerülhet sor. Én vagyok a totális működés minden pillanatban, több millió évvel ezelőtt, és most.

Az eddig elmondottak világos megértése ellenére, alá kell vetnem magam a testi szenvedésnek, a tudatosság miatt. Maga a tudatosság neve az, ami szenved. Az szenvedés életének majdnem vége. Bármilyen princípium is ez, a testtel és a tudatossággal egyetemben, minden szenvedést megtapasztal, és úgy ismeri önmagát, mint ami több millió dollár értékű, akár egy hordó arany. Ez a princípium, amely megértette, és realizálta, hogy mi a szenvedés és a tudatosság, milliókat ér. Én nem követem a tömegek spiritualitását. Ezen a helyen nem fognak neked közönséges típusú spiritualitást osztogatni. A Legvégsőt soha nem veszítheted el; amit elveszíthetsz, csak a szavakat veszítheted el. A Legvégső, amit tudsz, vagy érzel, a szavak nélküli „Én Vagyok”. Az „Én Vagyok” közvetítésével jön a világi tudás. Nem vagy elszigetelt, lényeges részét képezed a világi tudásának.

Jivatman az, aki a test-elmével, mint világtól elkülönült formával azonosul. Az *Atman* az egyetlen létezőség, vagy a tudatosság, ami a világ. A Végső princípium, amely tudja, hogy ez a létezőség egyáltalán nem néven nevezhető. Nem lehet semmilyen szóval megközelíteni vagy kondicionálni. Ez a Végső állapot. Nem szelíd és alázatos tanítványokat akarok, azt akarom, hogy erősek legyenek, mint amilyen én vagyok. Nem tanítványokat csinállok, Gurukat csinállok. Azt akarom, hogy ugorj bele e kutatási folyamat kémcsövébe.

1981. június 21. du

Kérdő: *Hogyan tudok szilárdan a tudatosságban maradni?*

Maharaj: Tudod, hogy vagy. Hogy maga a tudatosság vagy. Ha úgy gondolsz, hogy tudatossá kell válnod, akkor az egy tapasztalati állapottá válik. Meg akarsz tapasztalni valamit. Ne önmagadként ismerd a testedet. Teljesen rendben van, hogy a mindennapi világi ügyek során azonosulsz a testtel, de ha önmagadra gondolsz, ne a testet értsd alatta. Rendelkezel az „Én Vagyok” tudomással. Ez önmagában azt jelenti, hogy vagy.

A tudomás az az állapot, amelyben a tudatosság átalakul önmagává.

Ez a test az elfogyasztott táplálék eredményének a kifejeződése. Az anyag elfogyasztásra kerül a táplálék formájában, és ez az eredmény. Amikor a táplálék mennyisége csökken, a test egyre soványabbá, vékonyabbá kell, hogy váljon. Ez nem a te identitásod. Ez nem a te képed. Ez egy tiffin doboz [a testre utalva]. Miért soványodott le ez az arc? Mert a táplálék ellátás csökkent. A táplálék-test nem te vagy. Az ébrenléti állapot nem te vagy. A mély alvás állapota nem te vagy. Tudomásod van az ébrenléti állapotról. Mivel tudomásod van az ébrenléti állapotról, nem vagy az ébrenléti állapot. Te most a mély alvás állapotában vagy, következésképpen, nem vagy a mély alvás állapota.

K: *Elvesztem.*

M: A Végső „te” soha nem tud elveszni. Bármi is az, amit elveszítettél, csak a szavakat veszítetted el. Ki mondta neked, hogy elvesztél? Tudod, hogy vagy, hogy „Én Vagyok”.

Az „Én Vagyok” érzés megjelenése pillanatában a világ is megjelenik. A „te vagy” nincs egyedül, nem elszigetelt. Szerves alkotórészét képezed a világ tudomásának.

A tudatosság hierarchiája három szakaszból áll:

1. *Jivatman* az, aki azonosítja magát a test-elmével. Aki azt hiszi, hogy én egy test, egy személyiség, egy világtól elkülönült individuum vagyok. A testtel és az elmével való azonosulása következtében, elkülönült személyiségként, kizárja és elszigeteli magát a világtól.

2. A következő csak a létezőség, vagy a tudatosság, amely a világ. Az „Én Vagyok” jelenti az egész világot. Csak lét és a világ. A létezőséggel együtt érzett világ – az Atman.

3. A Végső princípium, amelynek tudomása van erről a létezőségről, nem köthető feltételekhez egyáltalán. Nem közelíthető meg, és nem kondicionálható semmilyen szóval. Az a Végső állapot.

A hierarchia, amit leírtam, a következőképpen fogalmazható meg egyszerűen: van egy unokám (ez a *jivatma*). Van egy fiam, és én vagyok a nagyapa. A nagyapa a forrása a fiúnak és az unokának.

A három szakasz nem jellemezhető a tudás kifejezéssel. A tudás kifejezés a létezőség szintjén keletkezik. Ezzel átadtam neked a tanításaim lényegét.

Milyen identitással ismered most önmagadat? Milyen identitással jöttél ebbe a világba? Milyen identitással szeretnéd elhagyni ezt a világot? Az emberek rendszerint ragaszkodnak ehhez a testi identitáshoz, de én most faképnél hagytam ezt az identitást – te nem a test vagy. Azt kérdem: „Mi vagy te? Mi az identitásod most, hogy nem a test vagy?” Bármit is mondanál el szavakkal, téves lenne, helytelen lenne.

Görcsösen kapaszkodsz a testbe, mint önmagadba. Szilárd meggyőződéssel kell rendelkezned, hogy nem a test, és még csak nem is a létezőségbeli tudatosság vagy.

Végezz el egy kísérletet önmagadon. Tanúja vagy a botnak, mondod-e a botnak, hogy „Én vagyok a te tanúd?”

Semmi nem használ, semmilyen beszéd nem használ, amikor valaki az énjével egy. Amikor az ember elcsöndesedik valódi identitásában, semmi nem számít, mert semmi nincs. Amikor az „én” elcsöndesedik, minden tudatosság.

1981. június 22. du

Maharaj: Mind tapasztalat, mind a tapasztaló el fog tűnni. Nem fogom bővebben kifejteni. Változások következnek be a tudatosságban, és így a tudatosság egyre finomabbá és finomabbá válik. A formák feloldódnak. Az első lépés a spiritualitás felé vezető úton annak a meggyőződésnek a kifejlesztése, hogy én nem a férfi vagy a nő vagyok.

Minden tanítvány, amelyik a fényt és a hangot kívül keresi, keresztülmegy valamiféle spirituális élményen, és az maga rabság. Összehasonlítják egymás tapasztalatait. Az ilyen tanítványok azt hiszik, hogy nagyon előrehaladottak. A hanggal és a fényvel stb. kapcsolatos tapasztalatokhoz vonzódnak, mert a testtel azonosítják magukat. Formát és dizájnt akarnak; ezért azokkal a tapasztalatoknak örvendenek, amelyek a forma és a dizájn jelzései.

Olyannak kell lenned, mint a tér. Ha a számodra külső dolgokra figyelsz, akkor el leszel ragadtatva általuk. Ha a tér vagy, és nem a test, akkor nem maradsz testként a test állapotában, mert senki sincs, aki a testet testként értékeli. A *chidakash*ban a világot névként és formaként értékeled, de amikor a név és forma feloldódik, megsemmisülés következik be. Minden forma a *mahakash*ban oldódik fel. A formát ilyennek vagy olyannak értékeled. Amikor nincs értékelés, nincs elme, akkor olyan, mint a tér.

A *chidakash* az a nyersanyag, amely révén értékelsz bármilyen tapasztalatot, vagy bármilyen megfigyelést. Az egyre finomabbá válás folyamatában a külső formák *mahakash*sá oszlanak fel; a nevek és formák

megszűnnek. Ezzel párhuzamosan a kiértékelés és elme működés folyamata leáll, *chidakash*sá oszlatja fel önmagát. Amikor mind a *mahakash*, mind a *chidakash* elcsendesedik, csak tér van, és te vagy a tér.

A külső test következtében érezzük az „Én Vagyokság”-ot. A test hiányában azonban, az „Én Vagyok” érzése nélküli „Én Vagyokság” még mindig jelen van. Én uralkodom örökké.

1981. június 23.

Maharaj: Ahogy nem az általad viselt ruha vagy, hasonlóképpen ez a test sem vagy. Ez a legfontosabb lépés. Lassan meg fogod érteni, hogy olyan vagy csupán, mint a tér, mert tér a kezdete és a vége mindennek. Tegyük fel, hogy beteg vagy: mindent tudni akarsz a betegségedről, minél súlyosabb a betegség, annál többet szeretnél tudni róla. Hasonlóképpen, az „Én Vagyokság” is olyan, mint egy betegség. Most el kell, hogy kezdjél tudást gyűjteni róla.

Kérdő: *Hogyan kezdjek?*

M: Kezdd a testtel. A testtől eljutsz az „Én Vagyok” tudomásig. E folyamat során egyre finomabbá és finomabbá válsz. Amikor abba a helyzetbe kerülsz, hogy tanúja vagy az „Én Vagyok” tudomásnak, elérted a legmagasabbat. Ezen a módon kell megértésre törekedned, és a tudás magja ki fog benned csírázni.

Amikor elérsz a materiális világ-tudomás végére, ebben a szakaszban meghaladod a megfigyelőt és a megfigyeltet.

Ez azt jelenti, hogy létezőség valódi állapotában vagy. Ezt követően belépsz a létezőség meghaladásának az állapotába, ahol a megfigyelő és a megfigyelt identitásai eltűnnek.

Tegyük fel, hogy valaki becsapott téged, és te azt keresed, hogy ki az. A test? Nem az. Akkor mi lehet az? Végül eljutsz a következtetésre, hogy bármi is legyen a test, az spontán történés. Nem fogod tulajdonítani semmilyen individuumnak. Amikor individualitásod szertefoszlik, nem fogsz látni sehol individualitást, az csak tudatosságban funkcionál. Ha ez bekattan benned, akkor nagyon könnyű megérteni. Ha nem, akkor ez a legnehezebb. Nagyon mélységes, és nagyon egyszerű, ha helyesen megérted. Amit mondok, az a közönséges spirituális tudásnak megfelelő.

Amikor eléred az állapotot, amikor a test meghaladásra került, az elme és a tudatosság szintén meghaladásra kerül, ettől kezdve minden önmagából a tudatosságból történik, amely a test következménye, és nincs autoritás, illetve cselekvőség. Amikor a test kibocsát egy hangot, akkor az nem valakinek a beszéde, hanem csak szavak kiáradása, csak történés, nem cselekvés. Ha mélyen megérted az alapokat, az el fog téged vezetni nagyon messzire, mélyen a spiritualitásba.

Egyedül az Abszolút uralkodik. Semmi más nincs, csak az Abszolút. A megnyilvánulatlan megnyilvánította önmagát, a megnyilvánult állapot a Guru, ami egyetemes.

Ki az, aki felismeri ezt a test-elmét? Az „Én Vagyokság”, amely felismeri a test-elmét, név és forma nélküli, már jelen van.

1981. június 25.

Maharaj: Ihletett vagyok a beszédre, de nincs energiám. De akármit mondok az olyan mély lesz, hogy nagyon kevesen fogják megérteni. Először is, minden, ami a világegyetem terében történik, az kézzelfogható cselekvést eredményez a világ terében. Mindez spontán történik. Nincs kezdeményező, vagy cselekvő.

A világ szintjén különböző testek jönnek létre, és a test szintjén szembe kerülünk a test vonzásával; először mindegyikünk saját teste, majd a többiek testének a vonzerejével. Bármilyen történik ebben a kézzelfogható világban, az eszközök és a támogatások a térből származnak. A nyersanyag a térből származik. A tér már a fényt megelőzően jelen van. Amikor a fény összegyűlik, akkor a napként tükröződik. Mivel mindez nehezen érthető, legjobb útnak a *bhajan* javasolható!

A jó vagy rossz meghatározása szavak révén történik csupán. A szavak vagy hangok a tér kifejeződései. Csak a szavak szintjén gondolja az ember, hogy valami jó vagy rossz fog történni; amikor azonosul a térrel, akkor jó és rossz megszűnik. Először is azonosítod magad valami olyannal, ami jó vagy rossz. Aztán azon fáradozásod közben, hogy megvalósítsd a jót, vagy megszabadulj a rossztól, kitaláltál egy Istent – aztán imádod ezt az Istent, és *bhajan*t végzel, és imádkozol ehhez az Istenhez, hogy valami jó történjen veled.

1981. június 27.

Kérdő: *Mi a meditáció?*

Maharaj: A meditáció: eggyé válni AZ-zal, amely miatt tudjuk, hogy létezőnk. Számos nevet adtunk az Isteneknek. Mindegyikük ugyanazt reprezentálja – azt a tudást fejezik ki, hogy az ember ez a létezőség, tudatosság. Ez a tudás nem egy individuumra vonatkozik, hanem a jelenlét érzésére, mint egészre.

Ahelyett, hogy ezt a tudást az ember úgy fogadná el, mint totális működést, apró darabokra akarja vágni, egy résznek tekintve magát, valamilyen koncepcióra alapozva. Minden olyan tudás, amely koncepción alapul, valótlán tudás.

Nem létezik olyan dolog, mint entitás. Most már tudod, hogy ébren vagy, mert itt vagy, és rendelkezel ezzel a tudással. Semmi más nem létezik, mint ez a tudás, nincs semmilyen entitás.

Amikor ebben a tudatosságban időzöl, látod, hogy te nem csinálsz semmit, hogy minden spontán történik. Nincs szó olyasmiről, hogy valaminek a megtételére törekszel. Nem tudsz arra törekedni, hogy az Éned legyél, mert te vagy a te Éned.

K: *Aggódok a családomért. Szeretném, ha felébredne a spirituális hajlandóságuk, és spirituálisan felébrednének. Megpróbálom átadni nekik ezt a tudást.*

M: Ha érdekesek rá, akármit adsz át nekik, el fogják fogadni.

1981. június 28.

Maharaj: Az *Aham Brahmasmi* kicsírázására bizonyos finom helyeken sor fog kerülni, és amikor növekszik, a növekedése folyamatos lesz. Mit jelent ez a kicsírázás? Jelzi, hogy én vagyok a *Brahman*; aztán elkezdődik az ihlet, az intuíció. Az *Aham Brahmasmi* mélyebb értelme annak a szilárd meggyőződésnek a belülről történő intuítió, inspiratív megnövekedése, hogy én vagyok a *Brahman*. Az az ember, akiben az *Aham Brahmasmi* növekedése elindul, lehet, hogy szenvedésen megy keresztül, de ez az ember nem fogja elveszíteni a megértését, illetve az *Aham Brahmasmi* csírázását. Annak gyökerei szilárdak. Az „*Aham Brahmasmi*” azt jelenti, hogy „Én vagyok a *Brahman*”, de mielőtt kimondanád, hogy „Én vagyok a *Brahman*”, te már egy vagy *Brahmannel*, csak akkor leszel képes az azt mondani, hogy „Én vagyok a *Brahman*”. Olyan ez, mint az ébrenléti

állapot. Ébredés után mondhatod, hogy „felébredtem”. Az ébrenléti állapot tehát megelőzi a „felébredtem” mondást.

Kétféleképpen részesülhetsz a tudásban. Az egyik módon megtanítanak a tudásra, külsőleg részesülsz benne. A másik út az, hogy a tudás belül, intuitív módon növekszik.

Megértetted mostanra Énedet Önmagadtól? Még nem láttad Énedet, hogyan lehetsz hát győződve arról, hogy mi vagy? Bármivel azonosítod magadat ebben a pillanatban, az csak a test, és a testedben lévő intellektus.

Kérdés: *A megértéshez muszáj használni az intellektust. Sokat olvastam. Lehet, hogy némi időt fog igénybe venni, hogy próbáljak egy mélyebb érzelmi megértést kifejleszteni?*

M: Ahhoz, hogy megértsd, hogy mi vagy, és végül azonosulj az Énnel, ami te vagy, találkoznod kell valaki olyannal, aki már azonosította önmagát az Énnel, és alaposan meg is értette az Ént. Megtaláltad már saját azonosságodat?

K: *Nem. Láttam már ezt más emberekben. Ez arra ösztönöz, hogy megpróbáljam azt megtalálni önmagamban.*

M: Ha megnézed a többiekét, azok is csak táplálék eszenciák, akárcsak te magad. Milyen további megértéssel rendelkezel még? Mi a kvintesszenciája annak, ami te vagy, mi a belső magod?

Mikor idejössz, nagyon nyugodtnak és elégedettnek érzed magad. Miért? Azért érzed így magad, mert itt az árnyékában vagy tudatosságodnak, illetve abban időzöl. Ez azt jelenti, olyan állapotban vagy, amely meghaladja a test-elmét és az intellektust. Mivel abban az állapotban vagy, nincs semmilyen formád, nincs semmiféle kétséged; ezért vagy ilyen elégedett állapotban. Ebben az állapotban akármilyen mondatot hallasz, az mélyen beléd plántálódik, és nem fogod elfelejteni. Nincs mód e mondatok elfelejtésére, mert azok Énedhez vezetnek téged. Amit hallasz, nem fogod elfelejteni, amikor elmész. Maradj az árnyéknak ebben az állapotában, az Énben, a tudatosságban, hogy vagy, még akkor is, amikor elmész. Itt nincs helye az intellektussal való játszadozásnak. Mivel nem azonosítod önmagad semmilyen formával, az elmének nincs semmilyen módja, hogy tenyesszen; az elme elül a tudatosságban. Ez egy térszerű, árnyékszerű állapot.

K: *Ha a létezésnek ebben az állapotában vagy, szükség van a mantrázásra?*

M: Tegyük fel, hogy nő vagy, de nem fogadod el nőként önmagadat, akkor azt mondogatod magadnak, hogy nő vagy. A mantra a következő: „Én nő vagyok, én nő vagyok.” Ha meg vagy győződve róla, hogy nő vagy, fogod ismételtetni, hogy „Én nő vagyok, én nő vagyok”? Amikor AZ vagy, akkor nincs választási lehetőség. Választás a test-elme szintjén van, akár mantrázol, akár nem.

K: *Amikor a tudatosság elkezd tudatában lenni önmagának, az ember logikusan gondolná, hogy az magába fogja olvasztani. De olyan gyakran visszacsúszik a testtel való önazonosításba. Miért?*

M: A tudatosságnak, ami egy hiányosság, ami egy betegség, miért kellene lennie egyáltalán? A jnánival egyáltalán nem fordul elő tudatosság. Ha a tudatosság önmaga megértésére törekszik, akkor ennek során megszilárdul az Abszolútban. És amikor a tudatosság megszilárdult az Abszolútban, tudja, hogy olyan, mint egy kísértet, nem valódi. Nem megfogható.

Nem volt tudomásod saját létezésedről, miután megszületted. Kilenc hónap az anyaméhben, és valamivel később az „én ez és ez vagyok” hiányzik. Amikor elkezded édesanyádat felismerni, akkor leszel tudatában saját létezésednek is. Az „Én Vagyokság” valamikor később jön. Édesanyád arra tanít téged, tudatlansága következtében, hogy te a test vagy, és elkezded hinni ebben. Elméd is lassan elkezd fejlődni. Tehát, a tudatlanság miatt, az Abszolút kezdetektől fogva nem tud önmagáról; és a test miatt, elkezded úgy tudni, hogy az az – ÉN VAGYOK. A tudatlanság miatt kell megkérdezned valakit, hogy „ki vagyok én?”, egyébként nem kellene megkérdezned senkit. Még az úgynevezett megtestesüléseknek is, mint amilyen Rama volt, meg kellett tanulniuk. A megtestesülések éppen olyanok, mint te. A rabszolgaság a testtel jött, a helytelen tanulás miatt, aztán jött a guru, és azt mondta neked, hogy te nem a test vagy, és akkor megszabadultál. Ezért mennek végbe ezek a születések. Ha tudnál a rabságról, akkor visszautasítanád a születést. De mivel az „Én Vagyokság” hiányzik, csapdába esel. Mivel az „Én Vagyokság” a test minősége, a későbbiek folyamán megtudod, hogy mi vagy, és azt, hogy csapdába estél. De amint megtudod, megszabadultál.

1981. június 30.

Maharaj: Minden tudás olyan, mint a terméketlen asszony gyermeke.

Jelen pillanatban csak létezőség van és a működés. Az individualitás és személyiség sorsodra hagytak. Nincs személyiség, így szó sincs születésről, életről, vagy halálról.

Ami marad, az a tudatosság csupán, név és forma nélkül. Egyáltalán nincs individualitás. A formának van szüksége névre, de amikor egyik sincs, akkor a tudatosság csak addig marad, amíg a test jelen van, de bármiféle individualitás nélkül. A testnek ugyanannyi haszna van most is, mint a születést megelőzően, és a halál után. Miként ismersz engem? Te engem csak akként ismersz, mint ami testi formát, nevet és formát szerzett. Valóban akként látsz engem, ami vagyok? Kétlem.

Most az a következtetés, hogy a születetlen élvezi a születés-princípiumot. A princípiumnak, amely megszületett, elég sok időbe került, hogy megértse ezt, és ez a születetlen az egyetlen, amely uralkodik. Ezért tartott olyan sok ideig az Énnek, hogy megértse az Ént.

Oly sok koncepciót kötöttünk a nyakunk köré; halál, ez az „Én Vagyok”, stb. Hasonlóképpen, a jó és a gonosz fogalmak is szükségtelenek. Kifejlesztettük ezeket a fogalmakat, és beléjük kapaszkodtunk.

Hogyan gondol az ember az Én-tudomásra? Az Énben időzöl, vagy a gondolkodás folyamatában valami másnak gondolod magad, mint az Énnek? Elmerültél a fogalmakba, és beléjük vesztél.

Van egy elképzelésed, például, a barátságról. Mennyi ideig tartod meg a barátaidat? Addig tartod meg őket, amíg azok hasznosak számodra. Mindaddig, amíg a barátod hasznodra van, addig fenn szeretnéd tartani a barátságot. Most, hogyan tudod ténylegesen hasznát venni a barátságnak? Én, mint individuum, nem létezem, hogyan merülhetne fel a haszon kérdése? Haszon – kinek a számára? Egyáltalán hogyan merülhet fel a barátság kérdése.

Bárki, aki idejön, leülhet. Megengedem, hogy itt üljön egy darabig, de később azt mondom: „Elmehetsz.” Miért? Mert se szándékom se céloom semmiféle barátkozás azzal a személlyel.

Általában az a célunk, hogy valamiféle hasznunk származzon a másokkal való kapcsolatból. Amikor barátságot kötsz valakivel, célotok lehet, hogy valamiképpen szolgáljátok egymást. De nekem nincsenek barátaim. Még ez az „Én Vagyókság” sem marad a barátom.

Nem vagyok képes beszélni többé – a szellem kész a cselekvésre, de a test erőtlen. Régebben szívesen láttam az embereket, de most nem vagyok abban a helyzetben, hogy szíves fogadtatásban részesítsem őket. Idejönnek, leülnek, aztán elmennek maguktól. Még csak ki sem tudom nyilvánítani a vendégszeretetemet.

Minden tudomásom megszűnt. Közömbös lettem.

Szójegyzék

Advaita: Nem-kettősség.
Adya: Ősi, eredeti.
Agni: Tűz.
Aham: Én, az egó.
Ajnana: Tudatlanság.
Akasha: Tér, az éter.
Ananda: Üdvösség, boldogság, öröm.
Arati: Istentisztelet, amit korán reggel, vagy alkonyatkor végeznek.
Asana: Testtartás, ülés.
Ashram: Kolostor.
Atman: Az Én.
Avatar: Isteni megtestesülés.
Bhagavan: Isten, az Úr.
Bhajan: Istenimádás.
Bhakta: Rajongó.
Bhakti: Rajongás.
Bija: Mag, forrás.
Brahman: Teremtő Isten.
Brahmarandhra: Nyílás a fejtetőn, kutacs.
Buddhi: Intellektus.
Chaitanya: Tudatosság.
Chakra: Plexus, idegközpont.
Chakrapani: Shakti, energia.
Chidakash: Tudatosság, tér, „Én Vagyóság”.
Chit: Univerzális tudatosság.
Chitta: Elme anyag.
Deva: Isteni Lény.
Dhyana: Meditáció, kontempláció.
Gayatri: Szent Védikus mantra.
Gita: Ének.
Guna: Attribútum, a természet veleszületett minősége. A három guna a Sattwa, a Rajas és a Tamas.
Guru: Tanító, nevelő.
Hatha Yoga: Jóga rendszer, amelynek a célja a fizikai test és a lélegzet feletti uralom elérése.
Hiranyagarbha: Kozmikus intelligencia, kozmikus elme, kozmikus tojás.
Isvara vagy Iswara: Isten.
Jagat: Világ.
Jagrat: Ébrenléti állapot.
Japa: Mantra ismétlése.
Jiva: Individuális lélek.
Jnana: Tudomás.
Kalpna: Az elme elképzelése.
Kama: Vágy, sóvárgás.
Karma: Cselekvés.
Karta: Cselekvő.
Kosa: Burok.
Kriya: Fizikai cselekedet.
Kumbhaka: Lélegzet visszatartása.
Kundalini: Eredeti kozmikus energia.
Laya: Szertefoszlás, eltűnés.
Lila: Szórakozás, játék.
Linga: Szimbólum.
Maha: Nagy.
Mahakash: A nagy tér.
Mahesvara: Nagy Úr.
Manana: Állhatatos gondolkodás, visszatükrözés, meditáció.
Manas: A gondolkodási képesség, elme.
Manolaya: Az elme belegabalyodása és megsemmisülése annak okában.
Mantra: Szent szótag vagy szó csoport.
Maya: Elfátyoló és vetítő erő, Brahman megtévesztő ereje.
Moksha vagy Mukti: Megszabadulás, felszabadulás.

Mouna: Csend.
Mula: Eredet, gyökér.
Mumukshu: Aki a megszabadulást keresi.
Muni: Bölcs, aszkéta.
Murti: Bálvány.
Nama: Név.
Namarupa: Név és forma, a világ természete.
Neti-neti: „Nem ez, nem ez”, minden név és forma tagadása, a mögöttes igazság elérése érdekében.
Nirguna: Attribútumok nélküli.
Nirgunabrahman: A személytelen, attribútumok nélküli Abszolút.
Nirvana: Megszabadulás, végső megszabadulás.
Niskama: Vágynélküliség.
Para: Legfelsőbb, más.
Parabrahman: A Legfelsőbb Abszolút.
Prajna: Tudatosság.
Prakriti: A fenomenális létezés eredeti, ok nélküli oka.
Pralaya: Teljes összeolvadás.
Prana: Vitális energia, élet lehelet.
Prema: Isteni szeretet.
Puja: Imádás.
Purna: Teljes, hiánytalan, végtelen.
Purusha: Az Én, amely minden dolog szívében benne lakik.
Rajas: Szenvedély, nyugtalanság, a kozmikus energia vagy gunák három aspektusának egyike.
Sadhaka: Spirituális törekvő.
Sadhana: Spirituális gyakorlat.
Sadhu: Vallásos, vagy erényes személy.
Saguna Brahman: A minőségekkel felruházottan fogant Abszolút.
Sakti vagy Shakti: Képesség, energia, erő.
Samadhi: Egység, amikor az én beleolvad az Énbe.
Samsara: A világi élet.
Samskara: Mentális benyomás.
Sankalpa: Gondolat, vágy, képzelet.
Sat-chit-ananda: Létezés-tudatosság-üdvösség.
Sat-Guru: Belső Én.
Satsang: A bölcs társasága.
Sattva vagy Sattwa: Fény, tisztaság, lét, létezés, a három guna egyike.
Shastra: Szent könyv.
Siddha: A tökéletes létező.
Siddhi: Pszichikai erő.
Sloka: Szent költemény.
Sphurna: Lüllető vagy romboló, szétrobantó erő, vibráció.
Sunya: Űr.
Sutra: Tömör mondat.
Swarupa: Lényeg, lényegi természet, a lét valódi természete.
Tamas: Tudatlanság, sötétség, a három guna egyike.
Tattva: Elem, eszencia.
Turiya: Szupertudatos állapot, samadhi.
Upanishad: A Védák tudományos része.
Vac vagy Vak: Beszéd.
Vaikuntha: Úr Vishnu lakóhelye.
Vairagya: A világ dolgaival kapcsolatos közömbösség.
Vasana: Finom vágy.
Veda: A hinduk szent könyve.
Vedanta: A Védák befejező része.
Vichara: Az Én természetének a kutatása.
Vijnana: A tiszta értelem princípiuma.
Virat: Makrokozmosz, a fizikai világ.
Viveka: A valós és a valótlan megkülönböztetése.
Vritti: Gondolat hullám, mentális módosulat.
Yoga: Egyesülés, Patanjali filozófiája.
Yogi: A jóga gyakorlója.